

ய.லட்சுமிநாராயணன் படைப்புக்கள்

வில்லவன் தேவி

வில்லவன் தேவி பிறந்த கதை

தமிழக வரலாற்றில் சேர, சோழப் பாண்டிய, பெரு மன்னர்கள் மட்டுமின்றி, பல்வேறு குறுநில மன்னர்களும் மிக்க புகழுடன் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். வீரத்திலும் தீரத்திலும், அறிவிலும் ஆற்றலிலும், வாய்மையிலும் வள்ளன்மையிலும், கலைகளிலும், புலமையிலும் கூட இந்தக் குறுநில மன்னர்கள் பலர், அன்றையப் பேரரசர்களைக் காட்டிலும் சிறப்புகளைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதை சங்ககால இலக்கியங்கள் மட்டுமில்லை, வரலாறுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

வாணகோவரையர், பழுவேட்டரையர், விழுப்பரையர், முத்தரையர், முனையரையர், பல்லவரையர், போத்தரையர், வல்லவரையர், மழவரையர் என்று பல்வேறு குலவழி வந்த குறுநில மன்னர்களும் அவ்வப்போது தமது சிறப்பு மிக்கப் பணிகளால் நிலைத்த பெரும்புகழ் ஈட்டியதுண்டு. பேரரசர் பலருக்கு இவர்கள் உறுதுணையாக நின்றதால்தான் அவர்கள் பல அரிய சாதனைகளைப் புரிய முடிந்ததென்றும் கூறும் வரலாறுகள், தனித்தே நின்று சிலரும் கூட பெருமை கண்டனர் என்றும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

தொண்டை நாட்டு வரலாற்றில் காலிங்கராயர், சம்பூவராயர், வாணகராயர் என்ற குலவிருதுகள் கொண்ட பல குறுநில மன்னர்கள் இருந்திருக்கின்றனர். மணவில் கோட்டத்துக் காலிங்கராயன் என்றும், தொண்டை மண்டலப் படைவீட்டு ராச்சியத்தின் ஏகாம்பரச் சம்பூவராயன் என்றும் இந்த ஏகாம்பரச் சம்பூவராயர் காலத்தில் இருந்தவர்களே பெரும் புலவர்களான 'தில்லைக் கலம்பகம்' இயற்றிய இரட்டைப் புலவர்கள் முதுகுரியர், இளஞ்சூரியர் என்றும் வரலாறு கூறுகிறது. ஏகாம்பரச் சம்பூவராயருக்கு பிறகு அவர் மகன் ராஜநாராயணச் சம்பூவராயன், அவனுக்கு அடுத்தபடி மல்லிநாதச் சம்பூவராயனும் தொடர்ந்து இந்நாட்டை ஆண்டனர் என்றும், அப்படியில்லை, இந்து மூன்று பேர்களும் ஒரே அரசனுக்குரியனவே என்பதாகவும் இரு கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன.

Our Websites

www.chennaiilibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

(வரலாற்றுப் பேராசிரியர் திரு சதாசிவ பண்டாரத்தாரின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 13, 14, 15 ஆம் நூற்றாண்டுகள் என்னும் நூலின் 51, 63, 66ம் பக்கம் - இது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.)

தவிர அவர்கள் குலப்பெயர் சம்பூவராயர் இல்லை, சம்பூவரையர்கள்தான் என்றும் வில்லவராயர்கள் இல்லை, வில்லவரையர்கள்தான் என்றும் கூறுவாரும் உண்டு. எப்படியிருப்பினும் நான் இந்த நவீனத்துக்குப் பொருந்தக் கூடிய வகையில் சம்பூவராயர் என்ற குலப்பெயரையும் வில்லவரையர் என்ற குலப்பெயரையும் எடுத்துக் கொண்டேன். (திரு. பண்டாரத்தார் அவர்கள் இவ்வாறே பெயரினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.)

மல்லிநாதச் சம்பூவராயர் உத்தம குணம் படைத்த உயர்ந்த அரசர். மிகவும் தாராள குணம் படைத்த தருமசீலர். தன் நாட்டுக் குடி படைகளிடத்தில் அவர் கொண்டிருந்த அன்பும் கருணையும் மிகச் சிறப்பானது. வரதட்சிணைக் கொடுமையால் தங்கள் குலப்பெண்கள் காலா காலத்தில் கலியாணம் செய்து கொள்ளும் வாய்ப்பு இல்லாமல் தவிப்பதையும் அந்தச் சமூகம் மூடப்பழக்க வழக்கங்களால் நீண்ட காலமாக வாடி வருந்துவதையும் அறிந்த அவர் அந்த வரதட்சிணைக் கொடுமையை அந்நாளிலேயே நீக்கிவிட்ட சீர்திருத்தச் செம்மலாகவும் விளங்கிய பெரியார். இன்றைக்கும் இம்மாபெருஞ் சீர்திருத்தப் பணியின் ஆணை விளக்கம் அவ்வூர் ஆலயக் கல்வெட்டுகளில் பதிந்துள்ளது.

(டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் இயற்றியுள்ள கல்வெட்டுக்களில் அரசியல், சமயம், சமுதாயம் என்னும் ஆராய்ச்சி நூலின் 98ம் பக்கம் - இந்நூலை வெளியிட்டுள்ளவர் சென்னை சேகர் பதிப்பகத்தார்)

வீரவல்லாளராயன் என்ற பெயருடன் திருவண்ணாமலையில் நிலைத்து ஆண்டவன் நெடுநாள் புகழ் பெற்ற, போசளர் வமிசத்தைச் சேர்ந்தவன். அவனும் மேற்படி மல்லிநாதச் சம்பூவராயனும் ஒரே காலத்தவர் என்பதும் வரலாற்று மூலம் உறுதிப்பாடாகியுள்ளது. (1340ல் பல்லாளன் பற்றிய திருவண்ணாமலைக் கல்வெட்டு.)

கம்பிலி நாட்டின் கம்பிலித்தேவன் என்பவன், அக்கால ஆந்திர நாட்டில் துங்கபத்திரைப் பகுதியில் மேலே கண்ட பெயருடன் விளங்கிய நாட்டின் அரசன் என்பதையும் வரலாறு உறுதிப்படுத்தியுள்ளது. இவன் பல்லாளராயனுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு முகமது பின் துக்ளக்குடன் போராட முயன்றதாகவும் ஆனால் பல்லாளன் இதை ஏற்காமல் துக்ளக்கின் பிரதிநிதியான உலாப்கானுடன் (இவன் துக்ளக்கின் மகன்

கௌதம் பதிப்பகம்

பேசி: +91-94440-86888 www.gowthampathippagam.com

என்றும் கூறப்படுகிறது) சமரசமாக நடந்து கொள்ள முடிவு செய்ததாகவும் வரலாறு கூறுகிறது.

(பேராசிரியர் கே.கே.பிள்ளை அவர்கள் எழுதியுள்ள தென் இந்திய வரலாறு இரண்டாம் பாகம் 12, 13ம் பக்கம். இது பழனியப்பா பிரதர்ஸ் வெளியீடு.)

எனினும் முகம்மதியர்கள் இந்தப் பகுதியை அதிக காலம் நிலைத்து ஆள முடியவில்லை. விஜய நகரத்தார் தென்னகத்தின் தனிப்பெரும் சக்தியாக நாளடைவில் வலுப்பெற்றுவிட்டனர். எனவே முகம்மதியர்களை தென்னகம் கொண்டுவர பாண்டியர் செய்ததற்குப் பரிகாரமாக ஒரு குறுநில மன்னனான வில்லவராயர் வழித்தோன்றல் ஒருவன் விஜய நகரத்தாருடன் இணைந்து அவர்களை இங்கே கொணர்ந்த சிறப்புப் பெற்றான் என்பதையும் வரலாறு உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

தென்னகம் விரும்பிற்றோ இல்லையோ விஜயநகர ராய மன்னர்களும், பிறகு நாயக்க மன்னர்களும் தென்னகத்தில் ஏறத்தாழ 250 ஆண்டுகள் ஆட்சியாளர்களாகத் தொடர்ந்து ஆண்டனர்.

இந்த வரலாற்று நவீனத்தில், வாசகர்கள் எதிர்பார்க்கும் ரசனை உணர்வைத் திருப்தி செய்ய சகோதரிகளைக் கற்பனையாக உருவாக்கியுள்ளேன். ஏனென்றால் சம்பூவராயருக்கு ஆண் சந்ததியில்லை என்பதுடன், மல்லிநாதருக்குப் பிறகு அந்தப் பரம்பரையினர் படை வீட்டை ஆண்டதற்கு வரலாற்றுப் பூர்வமான உறுதிப்பாடான ஆதாரமும் இல்லையாதலால் அச்சந்ததியின் இறுதிக் கால நிலையை விரித்திட ஒரு ஆசிரியனுக்குள்ள உரிமையை நான் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளேன் என்பதைத் தவிர இதர கதாபாத்திரங்கள் யாவரும் வரலாற்று தொடர்புள்ளவர்களேயாவர்.

வழக்கம் போல நல்ல நவீனங்களை நிறைய நிறைய வரவேற்று எழுத்தாளர்களையும் பதிப்பாளர்களையும் ஊக்குவிக்கும் வாசக நேயர்களுக்கும் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அன்புள்ள

ய. லட்சுமி நாராயணன்

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

வில்லவன் தேவி

ய.லட்சுமிநாராயணன்

1

உலகமே இருளில் மூழ்கிவிட்டதோ என்று நினைக்கும் அளவுக்கு அந்தப் பகுதி இருளாக இருந்தாலும் அந்த இருளைக் கண்டும் அஞ்சாமல் இரண்டு பேர், அதுவும் இளம் பெண்கள், குதிரைகள் மீது அமர்ந்து வெகு வேகமாகச் சென்றனர். ஆனால், அவர்கள் அதுகாறும் வந்த வழி மாறி இப்போது மலைகள் குறுக்கிட்டுவிட்டன. எனவே மலைவழிப் பாதையில்தான் இனி செல்ல வேண்டும். அவர்கள் அக்காவும், தங்கையுமான அந்த அழகுக் குமரிகள் இனி பயணம் எளிதல்ல என்று புரிந்து கொண்டார்கள். என்றாலும் வேறு வழியில்லை, போய்த்தானாக வேண்டும். ஏனெனில் எதிரிகள் எந்த நிமிஷத்திலும் இவர்களைப் பிடித்து விடலாம். எனவே, மலைச்சரிவுப் பாதையில் நிதானமாகக் குதிரைகளை ஏற்றி மேலும் சென்றார்கள்.

என்றாலும் அவர்களில் மூத்தவளான, அமரசுந்தரி என்ற அழகான பெண்ணுக்கு மேல் மூச்சு வாங்கியது. உடம்பை என்னவோ செய்தது. சோர்வு அவளைத் திடீரென்று பிடித்துக் கொண்டது. அவள் குதிரையும் பின் வாங்கியது.

அக்காவின் சிரமநிலை தங்கைக்குப் புரிந்தது. தவித்துப் போனாள். 'பூரண கர்ப்பிணியான அவள் இந்த நிலையில் இத்தகைய பயணம் மேற்கொள்ளும்படி விதி செய்துவிட்டதே, இல்லை, பாவிகள் செய்துவிட்ட கொடுமை இது. அவர்களைச் சும்மாவிடக் கூடாது. பழிக்குப் பழி வாங்காமல்...' என்று அவள் பலபட நினைத்துக் குமுறிய போது அக்காள் மெதுவாக, "சற்று நேரம் இறங்கி அமருவோம் புவனி. என்னால் மேலே நகர முடியாது" என்று குதிரையிலிருந்து இறங்கிவிட்டாள். அவள் இறங்கியதும் குதிரை ஒரு துள்ளுத் துள்ளி நகர்ந்தது. சட்டென ஏதோ பள்ளத்தில் அதன் கால்கள் வைக்கப்பட்டதாலோ என்னவோ 'கடபுட'வென்று கற்கள் உருண்டன. குதிரையும் மிரண்டு போய் இரண்டு மூன்று முறை கனைத்தது! சரி, இந்தப் பயங்கரமான அமைதியில் இந்தப் புரவியின் கனைப்பு நிச்சயமாக விபரீதம் விளைவிக்கும் என்று ஊகித்தார்கள் அக்காளும் தங்கையும். என்றாலும் அக்காள் மேலும் உட்கார முடியாமல் சற்றே சாய்ந்து கொண்டாள் ஒரு கல்லின் மீது. இருள், பனி, குளிர் எல்லாமே இருந்தாலும், வேறு வழியில்லையே!

Our Websites

www.chennaiilibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

“தாத்தா, ஏதோ ‘கடபுட’ சப்தம், பிறகு குதிரையின் கணைப்பு... உங்கள் காதில் விழுந்ததா?” என்று ஒரு ஆண் குரல் அருகில் கேட்டதும் புவனசுந்தரி திடுக்கிட்டாள். சரி. எதிரிகள் மிகவும் அண்மையில்... “அக்கா, அக்கா...” என்று காதருகில் வாய் வைத்துக் கூப்பிட்டாள். பயனில்லை. அவள் மூர்ச்சையானவள் போலக் கிடந்தாள்.

மீண்டும் பேச்சுக் குரல் கேட்டதும் புவனி உண்மையில் பயந்தே போனாள். எதிரிகளாயிருந்தால் நாம் இனி தப்ப முடியாது. ஆனால்... திரும்பவும் அவர்கள் பேசுவது அவள் காதில் தெளிவாகக் கேட்டது.

“தம்பி, சத்தம் போட்டுப் பேசாதே. யாராயிருந்தாலும் நாம் எச்சரிக்கையாக இருப்பது நல்லது. எங்கும் அமைதியாயிருப்பதாலும், மலைப்பகுதியாக இருப்பதாலும் சிறு ஒலி கூடப் பெரிதாக எதிரொலிக்கும்” என்று கரகரத்த குரலில் ஒருவர் பதில் பேசியதும், ‘இவர் வயதானவர், இவர் தான் தாத்தா. அவர் பேரர் போலும்!’ என்று ஊகித்துக் காதுகளைத் தீட்டிக் கொண்டாள் கன்னியிளம் பெண்!

“தாத்தா, யாரானாலும் அருகிலிருந்தால் அவர்கள் காதில் விழுத்தான் செய்யும்!” என்று கூறினான் கேலியாக.

“கேலி செய்யும் நேரம் இல்லை இது. நம் நண்பர்கள் என்று சொல்லக் கூடியவர்கள் யாரும் இந்நேரத்தில் இங்கு வரமாட்டார்கள். நாம் நேற்று வலுவாக இருந்த போதே நம்முடன் சேரப் பயந்த நண்பர்களா இப்போது பின்னே வருவார்கள்?” என்று சற்றே சினமும் வெறுப்பும் கலந்த குரலில் பதில் கேள்வி எழுந்தது.

“மன்னித்திடுங்கள் தாத்தா! ஏதோ வேகத்தில் சொல்லிவிட்டேன். நண்பர்கள் என்றாலும் மனிதர்கள்தானே?”

“நண்பர்கள் என்னும் போது நமக்குப் புது வாழ்வளித்த படவேட்டார் நினைவு தோன்றி இதயத்தில் குத்துகிறதே தம்பி... நினைக்க நினைக்க இதயம் பதறுகிறதே தம்பி... எத்தனை ஆண்டுகளாக அவர்கள் இந்நாட்டை ஆண்டு வந்தனர்? நாம் அடைக்கலம் நாடியதும் நொடியும் தயங்காது ஆதரித்த மல்லிநாதச் சம்பூவராயர் ஒரு தெய்வ புருஷன். அப்படிப்பட்ட அவர்கள் நிலை இப்படியா ஆக வேண்டும்? நாமாவது பல பல ஆண்டுகளாக நாடோடிகளாக இருக்கிறோம். என்றாலும் நாம் ஆண்பிள்ளைகள். அவருக்கோ இரு பெண்கள்தான். ஒரு மகன் கூட இல்லை. இப்பொழுது அவரும் இல்லை.

அவர்கள் வீட்டு உப்பைத் தின்ற நாம் அந்தக் குடும்பத்துக்கு, அந்தப் பெண்களுக்கு ஒரு சின்ன உதவி கூடச் செய்ய முடியவில்லையே குமாரா... என்ன துர்ப்பாக்கியம் பார்த்தாயா?” என்று நொந்து கொண்டது கரகரத்த குரல்.

“தாத்தா! நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்கும் போது என் உள்ளம் துடிக்கிறது. ஆனால் நாம் செயலற்று நம் உயிர்காக்கக் ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறோமே... நாம் போய் இந்த நிலையில் அவர்களுக்கு என்ன செய்ய முடியும்?”

“அதுவும் சரிதான். ஆனால் அவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்வென்ன? படவேடு ராஜ்யாதிபதி ஏகாம்பரசர் சம்பூவராயர், அவர் மகன் ராஜநாயணச் சம்பூவராயர், அவர் மகன் மல்லிநாதச் சம்பூவராயர் யாவரும் தங்கமானவர்கள்.”

“தாத்தா... இந்த அநியாயமான கொடுமையைச் செய்தவர்கள் நிச்சயமாக உலுப்கான் இல்லை என்பதுதான் என் கருத்து” என்று அவன் அவரிடம் கூறியதும் புவனசுந்தரி காதுகளைத் தீட்டிக் கொண்டு உன்னிப்பாகக் கவனித்தாள் வரப்போகும் பதில் அறிய!

“இல்லை குமாரா... நாம் இப்போது இருட்டில் எதுவும் தெரியாமல் எப்படி விழிக்கிறோமோ அதே போன்றதுதான் அந்த விபரீதமும்! நாம் இந்நேரத்தில் யாதவராயரையோ பல்லாளரையோ குறைகூற வாய்ப்பில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் சம்பூவராயரின் ஆதரவாளர்களேயன்றி எதிரிகள் அல்ல. தவிர சம்பூவராயர், அவருடைய மாபெரும் மாளிகை, சொத்து, சுதந்திரம், அவர் அருமையாகச் சேர்த்திருந்த அரும் பொருள்கள் யாவும் நாசம்.”

“படைகள் அத்தனை ஏது தாத்தா? இரண்டாயிரம் பேர்கள்தானே!”

“ஆமாம்! ஆனால் அவர்கள் அத்தனை பேரும் அழிந்து விட்டிருக்கலாம் அல்லவா? நம்மைத் துருக்கர்கள் இப்படி விரட்டிக் கொண்டேயிருக்கா விட்டால் நாம் இப்பொழுது எப்படியாவது அவர் மகன்களுக்கு உதவியிருக்கருக்கலாமே?” என்றார் பெரியவர்.

“நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்க விந்தையாயிருக்கிறது. இரண்டாயிரம் பேர்களை அழிக்க இருபதாயிரம் பேர்கள் வந்த போது, நாம் போய் என்ன தாத்தா சாதித்திட முடியும்? நாமிருக்கும் நிலையில் நாம் எப்படித் தாத்தா அவர்களுக்கு உதவி செய்ய முடியும்?”

“தம்பி! நீ கேட்கும் கேள்வி என்னவோ நியாயமானதுதான். ஆனால் நாம் அவர் விஷயத்தில் நிச்சயமாகக் கடமை தவறியவர்களாய் விட்டோம். என்னையும் உன் தந்தையையும் சம்பூவராயர் எதிரிகளுக்குத் தெரியாமல் ஒரு நாள் அல்ல, இருபது மாதங்கள் பாதுகாத்தார். பாகூர் சர்வநாசமானதும் நம் நிலைமை படுமோசமாகிவிட்டது. உன் தந்தை, மூன்றாம் முறை மாலிக்காபூர் இப்பகுதி வந்த போதே அவனுடைய தாக்குதலுக்கு இலக்காகிவிட்டான். நீ அன்று நெட்டுரிலிருந்ததால் தப்பினாய். என்றாலும் நான் உன்னைத் திரும்ப பாகூருக்கு அழைத்து வந்ததுதான் பெரும் தவறாகிவிட்டது. மாலிக் போய்விட்டான் என்றுதான் நம்பினேன். அவன் ஆள் தொடர்ந்து வருவான் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் வந்தான். தன் அண்ணனைக் கொன்றவனை, அதாவது உன் தந்தையை பதுங்கியிருந்து பழி தீர்த்துவிட்டான். இப்போது நம்மையும் துரத்துகிறான். நாம் எங்கு ஓடினாலும் அவன் விடப் போவதில்லை. ஏனென்றால் அவனுக்குத் துணை வருபவர்கள் முந்நாறு பேர். அது மட்டும் அல்ல, இந்த உலாப்கானும் அவனை உன் விருப்பம் போல் செய் என்று அனுமதித்துவிட்டான்...”

கிழவனும் குமரனும் பேசிய பேச்சுக்கள் அக்காளைத் தாங்கியிருந்த குமரியின் மனதில் அதிதீவிரமான, ஏராளமான சிந்தனைகளைக் கிளப்பிவிட்டன. இதே சமயம் சற்றே முன்கலுடன் தனது சோர்ந்த நிலையிலிருந்து தெளிந்திட முயன்றாள் அமரசுந்தரி.

“தாத்தா! நாம் நெட்டுர் செல்லும் வரைதான் இந்தப் பயம். பிறகு நாம் திருப்பியடிக்கலாம். அல்லது கடைசி வரை நாம் போரிட்டே உயிரை வேண்டுமானாலும் இழக்கலாம். தவறில்லை. ஆனால் அவர்களைப் பழிவாங்காமல் நம்மால் சாக முடியாது. தந்தையைப் பதுங்கி மறைந்து கொன்றவனை நேரிடையாக நான் சந்தித்து, வெளிப்படையாகப் போரிடும் வரை, ஒன்று வெற்றி அல்லது தோல்வி ஏதோ ஒன்று முடிவாகும் வரை, இந்த உயிர் தேவைப்படுகிறது. இரண்டாவதாக உங்களை நான் நெட்டுரில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்திடுதல் வேண்டும். எனவே அது வரை ஒளிந்து மறைந்துதான் காலமோட்ட வேண்டும்” என்றான் குமாரன்.

பெரியவர் பதில் ஏதும் கூறாததால் இளைஞனும் பேசவில்லை. இருவர் பேச்சும் சட்டென நின்றுவிட்டது. சிறிது நேரம் அந்தப் பகுதியில் நிலவிய பயங்கர அமைதி ஏனோ தெரியவில்லை, புவனசுந்தரியின் மனதில் பயங்கர பீதியை உண்டாக்கியது. அக்காள் தெளிந்தால் சற்றே தைரியம் உண்டாகலாம். சற்று அருகாமையில் வந்திருப்பவர்கள்

அவர்கள் பேச்சிலிருந்து பார்த்தால் நம்மை ஆதரிக்கக் கூடியவர்களாகத்தான் தெரிகிறது. தந்தையை வெகுவாக மதித்துப் பேசினார் பெரியவர். ஆனால் ஏன் இன்னொருவன்... வயதில் வாலிபனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அப்படி வடக்கிலிருந்து வந்த முகம்மதியர் தந்தையைக் கொல்லவில்லை, மாளிகையை அழிக்கவில்லை, ஆலயத்தை இடிக்கவில்லை என்று அழுத்தமாக மறுத்துப் பேசுகிறான். நேரில் கண்டவர்கள் நாம். கொடுமையை அனுபவித்தவர்கள் தானும் தன் சகோதரியும். அசன்ஷாவின் இடிக்குரல், அட்டகாசச் சிரிப்பு, ஆர்ப்பாட்டமான கட்டளைகள், கோரமான செயல்கள் யாவற்றையும் அனுபவித்த தங்களுக்கு அல்லவா தெரியும் உண்மை...

அமரசுந்தரி சற்றே அசைந்தாள்... “புவனி...” என்ற தங்கமான குரல் தீனமாக எழுந்தது அவளிடமிருந்து. சற்றே தெளிந்தாள் அக்காள் என்ற சிறு உற்சாகம் புவனசுந்தரிக்குப் புதுத்தெம்பு கொடுத்தது.

“அக்கா...” என்று ஆதங்கத்துடன் அழைத்தவள், அவளை மெதுவாக உட்கார வைக்க முயன்றாள்.

“புவனி.. இப்பப் பரவாயில்லை தெளிந்து விட்டேன். சற்று நேரமானால் என் நிலைமை திருந்திவிடும்...” என்றாள்.

“அக்கா, நாம் இருக்குமிடம் ஒரு பாதையின் அடிப்பாகம் என்று இதுவரை நினைத்தது தவறு. நாம் ஒரு நீண்ட பாதையின் இடைப் பகுதியில் அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்...”

“அது எப்படி?”

“கீழே யாரோ இரு ஆண்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் நம்மைப் போலத்தான் யாருக்கோ பயந்து ஓடி வருகிறார்கள் போல் இருக்கிறது!”

“பேஷ்!” என்றாள் அமரசுந்தரி வெறுப்புக் குரலில்.

“என்ன அக்கா?”

“நாம்தான் பெண்கள். ஓநாய்களிடமிருந்து தப்ப ஓடுகிறோம். நீ கூறுவதைப் பார்த்தால் தொண்டை நாட்டு ஆண்களும் பெண்களாகிவிட்ட மாதிரி அல்லவா தெரிகிறது!”

“இல்லை அக்கா! நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. அவர்களும் ஏதோ ஒரு பெரும் இலட்சியத்துக்காகத்தான் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஏன் என்றால் அவர்கள் பேச்சுக்கள் என் காதில் விழுந்தன.”

“அப்படியானால் நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் புவனி!”

“ஏன் அக்கா திடீரென்று இப்படிச் கூறுகிறாய்?”

“நம் அனுதாபத்தைப் பெறுவது போல் பாசாங்கு செய்து நம் பகைவர்கள் நம்மை வஞ்சிக்கவே அம்மாதிரி நடித்திருப்பார்கள். அவர்கள் என்ன பேசினார்கள் புவனி?”

“நம் நாட்டை நாசமாக்கியவர்கள் மகம்மதியர்கள் அல்ல. நம் தந்தையைக் கொன்றவர்களும் மாளிகையை அழித்தவர்களும் அவர்கள் இல்லை என்று அவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்” என்று அவள் சுருக்கமாகக் கூறியதும் அமரசுந்தரி திடுக்கிட்டாள்.

இவர்கள் எவ்வகையான சந்தேகத்துக்கு உள்ளாயினரோ அதே சந்தேகத்தை அவர்களும் கொண்டார்கள் என்றால்... அவர்கள் நம்முடைய பகைவர் அணியைச் சேர்ந்தவர்களாயிருக்க முடியாதே...

“அப்புறம் அக்கா, நம் தந்தை அவர்களை நீண்ட காலம் ஒளித்து வைத்திருக்கிறார்... இருபது மாதங்கள் அப்படி அவர்களை...” என்று அவள் கூறி முடிக்கு முன்னர் அமரசுந்தரி பதறிப் போய் “புவனி... புவனி... நீ என்னதான் சொல்லுகிறாய்? நம் தந்தையால் அப்படி ஆதரிக்கப் பெற்றவர்கள்... வில்லவரையர்கள் அல்லவா? அவர்கள் மகா வீர பரம்பரையினராயிற்றே! அவர்களுக்கும் நீ கூறும் இந்த நயவஞ்சக நரிகளுக்கும்...”

“அக்கா... அக்கா... ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாய் நீ? நான் பெரியவர் சொன்னதையும் இன்னொருவர் குறுக்கிட்டுப் பேசியதையும் நன்றாகக் கேட்டேன் அக்கா... ஒருவேளை நீ கூறும் அதே வில்லவரையர்களாக...”

அமரசுந்தரி திடீரென்று வெறி பிடித்தவனைப் போல வாய்விட்டுச் சிரித்தாள் பயங்கரமாக... அதன் கிரீச்சொலி மலைகளில் எதிரொலித்தது. அந்த நடுநிசியில் இன்னும் அதிக பயங்கரத்துடன் திரும்பத் திரும்பப் பிரதிபலித்து. அது நேரம் வரை இருந்த அமைதியைக் கலைத்துவிட்டது!

“பில்லம்மா...!” என்ற பயங்கரமான இடிக்குரல் இந்தக் கிரீச்சுக்குரலின் எதிரொலியை முறியடித்தது.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

“இதோ இருக்கிறேன் தேவா!”

“இப்பொழுது கேட்ட சிரிப்பு...?”

“ஒரு பெண்ணுடையதுதான் தேவா...!”

“நம்முடைய ஆட்களை எல்லாம் நாலா திசைகளிலும் விரட்டு... அவர்கள்தான் இங்கே எங்கோ பதுங்கியிருக்கிறார்கள். விடக்கூடாது. மயிரிழை கூட வழிவிடாமல் மறித்திட வேண்டும். பிடிப்பவர்களுக்கு ஆயிரம் வராகன் என்று சொல்! உம்...”

“உத்தரவு தேவா... நாமெல்லாம் யார் என்பது...”

“பரவாயில்லை. இனி தெரிந்தால் ஒன்றும் கெட்டுப் போய்விடாது. துருக்கர்தான் படவேட்டை அழித்தவர் என்று உலகம் உறுதி கொண்டுவிட்டது. அது வரையில் நமக்கு ஒரு வெற்றிதான்.”

“என்றாலும் நாம் எச்சரிக்கையாக இருப்பதில் தவறில்லை தேவா... உலாப்கான் ஆட்கள் இன்னும் இந்தப் பகுதியில்தான் சுற்றுகின்றனர்!”

‘தேவா’ என்று மற்றவனால் மரியாதையாக அழைக்கப் பெற்ற கம்பிலித்தேவன் மிகப்பயங்கரமாகச் சிரித்தான். அதன் எதிரொலியும் பயங்கரமாகவே இருந்தது. நடுங்கும் குளிரில் பாரையின் அடியில் பதுங்கியிருந்த சகோதரிகள் மேலும் நடுங்கி விட்டனர். அக்கா ஏன் சிரித்தாள் அவ்வாறு என்று கவலை கொண்ட தங்கை இனி தப்புவதென்பது நிச்சயமில்லை என்று முடிவு செய்துவிட்டாள். ஆனால் அமரசுந்தரி நம்மைப் போல துரதிஷ்டசாலிகளுக்கு ஆண்டவனே வந்து உதவாத போது வில்லவரையர் வந்தா உதவுவார்கள்? என்று அவநம்பிக்கையில்தான் அப்படிச் சிரித்தாள் என்பது அவளுக்குத் தெரியுமா?

“அக்கா... நீ மீண்டும் மூர்ச்சையாகிவிடாதே... எனக்கு உண்மையில் பயம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இங்கிருந்து நாம் குதித்தாலும் அவர்கள் மடியில்தான் போய் விழுவோம். மேலே செல்லவும் அச்சம்” என்று முணுமுணுப்பது போலப் பேசினாள்.

அமரசுந்தரி தனக்காகப் பயப்படவில்லை. தான் எவ்வளவு முட்டாள்தனமாக நடந்து கொண்டு விட்டோம் என்று மட்டும் வெகுவாகத் தவித்து விட்டாள். எனினும் இனி வேறு வழியில்லை. தங்கை காக்கப்பட வேண்டும். கர்ப்பினியான தான் உயிரை விட்டாலும் வயிற்றிலிருக்கும் சிசு... குமுறினாள் பாவம்...

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

“குதிரைகள் அங்கும் இங்கும் ஓடுகின்ற ஒலி... அப்படியானால் நீ சற்றுமுன் கேட்ட பேச்சு உண்மையானதுதான் புவனி... இந்தக் குரல்தான் நான் அன்று கேட்டது. நாம் உலுப்கானின் தளபதி அஸன்ஷா என்று நம்பியது... நீ கேட்ட பேச்சு மிக மிக உண்மை...” என்று முணுமுணுத்தாள் அமரசுந்தரி.

“அக்கா... நீ கூறுவதைப் பார்த்தால்...”

“பார்க்கவும் வேண்டாம், கேட்கவும் வேண்டாம். நீ கேட்ட பேச்சின் ஒலி எந்த திசையிலிருந்து...”

“பில்லமா... அதோ அந்தக் குன்றின் கீழே ஏதோ அசைகிறதே! ஏதோ நகருகிற மாதிரி இருக்கிறது... கவனி...”

“நிழல்கள் மாதிரி நகர்கின்றன... இரட்டை நிழல்கள் தேவா... அவர்கள்தான்.”

“ஆம்! சரி, அந்தப் பக்கத்துக்கு ஆட்களை அனுப்பு... உம் சீக்கிரம். அதோ அந்த நிழல்கள் மறைகின்றன... ஓ! விடாதே பிடி...”

மீண்டும் நாலா திசையிலும் ஆட்கள் நகருகிறார்கள். குதிரைகளின் குளம்படி ஒலிகள் பாறைகளின் மீது நடப்பதால் படபடவென்று ஒலித்தன.

“தாத்தா... இங்கே எங்கேயோதான் அந்த அபலைப் பெண்கள் பாவம் சிக்கியிருக்கிறார்கள். நாம் அதிக நேரம் கம்பிலியை ஏமாற்ற முடியாது. நம்மை அவன் கண்டு பிடித்துவிட்டால் நாம் மட்டும் அழிய மாட்டோம்... அந்தப் பெண்களும் பாவம்...”

“குமாரா... கூடாது கூடாது. நிச்சயம் அவர்கள் சம்பூவராயர் மகள்கள்தான். நாம் செத்தாலும் சரிதான். அவர்களை இந்தப் பாவிகளிடம் சிக்கவிடக் கூடாது.”

“செத்தால் எப்படி தாத்தா காத்திட முடியும்? உங்களால் நடக்க முடியவில்லை. என்னால் உங்களையும் சுமந்து...”

“தேவையில்லை. இனி நான் உயிர் வாழ்ந்து பயனில்லை. ஏகாந்த வில்லவராயன் ஏகாம்பரசர் சம்பூவராயர் குடும்பத்துக்காக அவர்கள் வீட்டுப் பெண்களின் மானங்காத்திடத் தன் உயிர் இழந்ததாக இருக்கட்டும். பரவாயில்லை, நீ தப்பிவிட வேண்டும் அவர்களுடன். முதலில் அவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் என்று கண்டுபிடித்து நீ அவர்களுடன் எப்படியாவது தப்பிப் போய்விட வேண்டும்.”

“தாத்தா...”

“குறுக்கே பேசாதே... நான் எண்பதை நெருங்குபவன். நீ இப்போதுதான் இருப்பதைத் தாண்டியவன். எனவே என் காலம் முடிந்தது. உன் காலம் துவங்குகிறது. கம்பிலி இந்த நாட்டைப் பிடித்துள்ள ஒரு பயங்கரப் பேய். நீ வில்லவன். எனவே பழிக்குப்பழி வாங்குவது உன் கடமை... புரிகிறதா? நீ இன்னமும் நீ உலுப்காணை நம்புகிறாய்... எனக்கு அவனைப் பற்றித் தெரியாது. என்றாலும் இந்தக் கம்பிலியைவிட கொடியவனாக அவன் இருக்க முடியாது. எனவே நீ புறப்படு. மெதுவாகப் போய் அந்தப் பெண்களைக் கண்டு பிடித்து, ‘பயப்படாதீர்கள், நான் நம்பத் தகுந்தவன். ஏகாந்த வில்லவரையன் மகனான வீராந்தகன் மகன் விஜய குமார வில்லவரையன்...’ என்று விநயமாக அறிவித்துக் கொள்வதுடன், இதோ இந்த வாளை அந்தப் பெண்களிடம், குறிப்பாக அமரசுந்தரி என்பவளிடம் காட்டிடு. இது போதும். அவர்கள் நம்புவர் நிச்சயமாக...”

“ஆனால் தாத்தா...”

“இனியும் தயங்காதே. இறைவன் என்னை எது வேண்டும்மானாலும் செய்யட்டும் குமாரா... புரிகிறதா? நாம் வில்லவரையர்கள் குமாரா... நமக்குக் காடு, மலை, புலி, சிங்கம், எல்லாம் கிள்ளுக் கீரைகள். புரிகிறதா...? புறப்படு. இறைவன் அருளிருந்தால் நான் நெட்டுர் சேருவேன். இல்லாவிட்டால் என்னுடைய ஆதிகால நண்பர், தொண்டை நாட்டு மாவீர மல்லிநாதச் சம்பூவரையன் குமாரிகளுக்காக உயிர்த் தியாகம் செய்தவானாவேன். புறப்படு... உம்...”

“பில்லமா... ஏதோ பேச்சுக்குரல் கேட்கிறதில்லையா?” என்ற பயங்கர கேள்விக்குரல் அருகே எழுந்ததும் இருவரும் மவுனமாயினர். ஆனால் இவர்களுடைய உரையாடல் முழுமையும் சகோதரிகளின் காதில் மிகத் தெளிவாகக் கேட்டன. இருவரும் இந்தப் பேச்சின் காரணமாகவோ என்னவோ அந்நேரம் கண்ணீர் சிந்தினர்!

“அக்கா... காதில் விழுந்ததா?”

“நன்றாக விழுந்தது புவனி. அவர்தான் இந்தத் தென்னகத்தை மாற்றார்களின் கையில் சிக்கவிடாமல் காத்த மாவீரர் ஏகாந்த வில்லவரையர். நம் தாத்தாவுக்கு மிகவும் உற்ற தோழர். மைலம் முதல் மயிலை வரை இவரும், இவர் மகன் வீராந்தகரும் பெற்றிருந்த

Our Websites

www.chennaiilibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

புகழ் மகத்தானது. இவர் மகன்தான் நம் அப்பாவுக்கு மிகவும் நெருங்கிய தோழரான வீராந்தகர். மாலிக்காபூரை இரும்புக் கோட்டை போல் எதிர்த்து நின்றவர். கம்பிலியை ஓட ஓட விரட்டி போனார், திருவண்ணாமலை, ஏலகிரி, புங்கனூர் வரை நாயை அடித்துத் துரத்துவது மாதிரி துரத்தியடித்தவர். ஆனால் அதே சமயம்...” அவள் மேலே பேசுவதற்குள் மிகவும் அருகே ஏதோ சத்தம் கேட்டதும் ஒரு துள்ளத் துள்ளி எழுந்தாள் புவனசுந்தரி.

“பில்லமா... அதோ கவனி! அங்கிருந்துதான் சத்தம் வருகிறது. நல்லகாலம், நாம் அதிகம் அலைய வேண்டாம். ஆட்களை இப்படியே வளைத்துக் கொண்டு கீழ்ப் பக்கம் பத்துப் பேராகவும் மேலே பத்துப் பேர்களாகவும் நெருக்கமாக நகரச் சொல்.”

“அதோ இரு நிழல்கள் நீளுகின்றன... பேஷ்... மேலே மேலே! இதோ, ஆகா...! விடாதே... விடாதே.”

“ஆஹாஹா...!” ஒரு பயங்கரமான சிரிப்பு எதிரொலித்தது.

“அதென்ன கோரமான சிரிப்பு பில்லமா...? யார் அவர்கள்? ஆண் குரலாகவல்லவா இருக்கிறது... கொஞ்சம் பொறு.”

“அசன், ஆட்கள் அத்தனை பேரையும் இந்தப் பகுதியைச் சுற்றி வளைத்துக் கொள்ளும்படி உத்தரவிடு. இங்கேதான் அந்த கயவன் இருக்கிறான். உம்...”

“உத்திரவு” என்று நிதானமாக கட்டைக்குரல் பதில். திடீரென்று ஏகப்பட்ட கற்கள் ‘கடபுட’வென்று மலை மீது இருந்து உதிருகின்றன.

“பில்லமா... புரிகிறதா யார் என்று?”

“நான் அப்பொழுதே எச்சரித்தேன் தேவா. நீங்கள்தான்..” என்று அவன் பயந்து நடுங்கிய குரலில் பதில் அளித்ததும், “சரி சரி, அழுது தொலைக்காதே... நம் ஆட்களைப் புறப்படச் சொல்... அந்தச் சிறுக்கிகளுக்காக நாம் மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாது. உலுப் ஏராளப் பேர்களுடன் வந்திருக்கிறான். சீக்கிரம் தப்பித் தொலைவோம்...”

பில்லமன் ‘தடதட’வென்று ஓடுவது பாறையில் ‘படபட’வென்று எதிரொலித்தது. அடுத்த நொடி குதிரைகள் மீது அவர்கள் ஏறிவிட்டார்கள்.

“அசன்! இதோ இப்படி... இந்தப் பக்கம் உம்... ஆ! அதோ அந்தத் திசையில் ஓடுகிறான் கம்பிலி. விடாதே...”

“அடக் கடவுளே! பில்லமா... உலாப்கான் என்னைக். கண்டு பிடித்தது எப்படி?” என்று கம்பிலித்தேவன் குதிரையைத் தட்டிவிட்டதும், பில்லமன் “நாம் இப்போது தப்புவது பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டுமேயன்றி கண்டு பிடிப்பு பற்றியதல்ல தேவா...” என்றான் அச்சத்துடன்.

“அதுவும் சரிதான். அந்தச் சிறுக்கிகள் மட்டும் கிடைத்திருந்தால் நான்...”

மீண்டும் ‘கடபுட’வென்று கற்கள் உருண்டன.

“தேவா... நம் பின்னால் யாரோ...” என்று பில்லமன் மிரட்டியதும் அவன் மவுனமாகிவிட்டான். என்றாலும் அவன் மனம் மவுனமாகவில்லை. அது புதிய சதித்திட்டத்தை போகின்ற போதே உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது!

2

உடல் நடுக்கம், மனக் கலக்கம் இரண்டுமாகச் சேர்ந்து இரு பெண்களையும் அந்த நேரத்தில் நிலைகுலையச் செய்துவிட்டன. இப்போது புதிய அபாயம். கம்பிலித்தேவனை விட இந்த உலாப்கான் கொடியவனோ, இல்லையோ தெரியாது. ஆனால் சம்பூவராயர்கள் முன்னே துருக்கர்களை எதிர்த்தவர்கள். இந்த நொடி வரை அந்தத் துருக்கர்கள்தான், உலாப்கான்தான் தங்கள் தந்தை மாளிகையில் பூசித்துக் கொண்டிருந்த போது தீ வைத்தார்கள்; தங்களைப் பிடித்து வா, மானபங்கப் படுத்துவோம் என்று மிரட்டியவன் என்ற நினைவில் இருப்பவர்கள். எனவே நாரைக்குப் பயந்த தேரை நாகப் பாம்பின் வாயில் விழுந்த மாதிரி, இவனிடம் சிக்கிக் கொண்டால்... தவித்துப் போனார்கள். ஆனால் கம்பிலித்தேவன் கூட்டம் அப்பால் ஓடியதும் மீண்டும் அமைதி பயங்கரமாக நிலவுவதேன்? ஏன் உலாப்கான் ஆட்கள் அங்குமிங்கும் தேடி ஓடி அலையவில்லை? திடீரென்று அவன் போட்ட சத்தம் அடங்கிவிட்டதே!

தவிர தங்களுக்கு அருகே, அண்மையில் வந்தவன் யார்? அவன் இப்போது எங்கே? எதிரிகளில் எவனாவது தங்கள் அருகிலேயே வந்து பதுங்கியிருந்து இப்போது பாய்ந்துவிட்டால்... புவனசுந்தரி ஒரு முறை நடுங்கிவிட்டு அக்காளைச் சட்டென அணைத்துக் கொண்டாள்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

தங்கையை அன்புடன் வருடிக் கொண்டே அக்காள் “புவனி, கலங்காதே... இனி நாம் பொழுது புலரும் வரை இதை விட்டு அசைவதற்கில்லை. குளிரும் பனியும் நம்மை அதுவரை உயிருடன் வைக்குமானால் காலையில் எப்படியாவது பிழைத்துக் கொள்வோம்!” என்றாள் நிதானமாக.

“எப்படி அக்கா! அந்தப் பாவிகள் போய்விட்டால் இந்தப் பாவிகள்...” என்று அவள் பதற்றத்துடன் கூறிவிட்டு மேலே ஏதோ சொல்வதற்குள் மீண்டும் அருகே ஒரு சலசலப்பு கேட்டதும் அமரசுந்தரியும் இப்பொழுது அரண்டுவிட்டாள்.

“உலுப்பானோ அசன் அலியோ... யாரோ நம் அருகில் வந்திருக்கிறான் புவனி... வாளை எடுத்துக் கொள்... கடவுளை ஒரு முறை வேண்டிக் கொள்வோம்...”

“கடவுளை ஒரு முறையல்ல, பலமுறை வேண்டலாம், தவறில்லை. ஆனால் அதற்கு வாள் தேவையில்லை” என்று மிருதுத்தன்மை நிறைந்த ஒரு கம்பீரக் குரல் மிக நிதானமாகப் பரப்பரப்பில்லாமல் வந்தது அவர்களை நோக்கி.

“யார் நீ... அசன் அலியா...?”

“அசனும் இல்லை. அலுப்பும் இல்லை. அடியேன் பெயர் ரொம்பவும் சாதாரணமான பெயர் விஜய குமார வில்லவராயன் என்பது...” என்று பதில் தெளிவாக வந்ததும் அமரசுந்தரி அந்த இருட்டில் கண்களை ஊடுருவவிட்டு உன்னிப்பாக நோக்கினாள்.

ஆட்களை அடையாளம் புரிந்து கொள்ளும்படியான ஒளி இல்லை. என்றாலும் அமரசுந்தரியின் மனதில் ஏதோ ஒரு குருட்டு நம்பிக்கை துளிர் விடலாயிற்று.

“மூன்று முகங்கள் வைத்த கைப்பிடி கொண்டது, வில்லவரையர்களின் வாள்...” என்றாள் பளிச்சென்று.

“இதோ அது நகர்த்தப்படுகிறது தங்களிடமிருந்து பதில் பேச்சாக வரும் திசை நோக்கி...” என்று அவன் தன் வாளைக் கீழே வைத்து மெதுவாக நகர்த்தினான்.

“அக்கா, ஜாக்கிரதை...” என்றாள் புவன சுந்தரி.

“எச்சரிக்கையாயிருப்பது அவசியம்தான்!” என்றான் விஜய குமாரன்.

அமரசுந்தரி அந்த இருட்டில் கூடப் பளிச்சென்ற மின்னி வரும் அந்த வாளை மெதுவாக எடுத்தாள்... மேலே உள்ள பிடியைத் தடவிப் பார்த்தாள். ஆம்! அது மூன்று முகப் பிடிவாள்தான்!

“கடவுளே நீ இன்னும் சாகவில்லை” என்றாள் நங்கை.

இதைக் கேட்டதும் இலேசாகச் சிரித்துவிட்டான் இளைஞன்.

“கடவுளைச் சாக அடிக்கும் அளவுக்கு நாம் நொந்துவிட்டோம். பரவாயில்லை. இனி அவர் தயவும் நமக்குத் தேவை” என்றான்.

“இனிதான் பயம். அசன் உங்களைத் தேடுகிறான். உலாப்கான் வஞ்சம் தீர்ப்பதில் பயங்கரமானவன். வில்லவரையர் கம்பிலியைப் படுத்திய பாட்டுக்கு எந்த விதத்திலும் குறைந்ததல்ல உலாப்கானைப் படுத்திய பாடு.”

“உண்மை. ஆனால் அவர் உயிருடன் இல்லை.”

“இருந்தாலும் அவர் மகனாகிய நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். உங்கள் தாத்தாவைத் துணையில்லாமல் விட்டுவிட்டு எங்குக்காக நீங்கள் வந்திருப்பது தெய்வம் வந்த மாதிரிதான். என்றாலும் மாவீர ஏகாந்தர் உலுத்தனிடம் சிக்கும்படி விடுவதோ அல்லது உங்களை அவர்கள் பிடிப்பதோ கூடாது. எனவே முதலில் நீங்கள் இங்கு இருப்பதறிந்தால் எங்களை மறந்துவிட்டு அதோ நிற்கும் அந்தக் கொடியவன் உங்களை...” என்று அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள்.

“இல்லை! அது அசனும் அல்ல, உலாபும் அல்ல. என் தாத்தாதான். உலாப்கான் மாதிரி சத்தம் போட்டவரும் அவர்தான். கம்பிலித்தேவன் வேறு எதற்கும் அஞ்சுபவன் அல்ல. நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்துவிட்ட தன்னை உலாப்கான் விடமாட்டான் என்பதுதான் அவனுடைய ஒரே பயம்” என்றான் விஜய குமாரன்.

“அப்படியானால் வீராந்தகத் தாத்தாவா அந்த மாதிரி மிலேச்சக் குரலில் கத்தினது...?” என்று அதிசயத்துடன் கேட்டவள் அமரசுந்தரி அல்ல, புவன சுந்தரி!

குரலே இவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறதே! இந்தத் தேன் குரலுக்குச் சொந்தக்காரியான அவள்... எவ்வளவு அழகாயிருப்பாள்... என்று அந்தப் பயங்கரமான சூழ்நிலையிலும் ஒருகணம் நினைக்காமலில்லை அவன். எனினும் சுதாரித்துக் கொண்டுவிட்டான்.

“தாத்தா வடபுலத்தில் நெடுங்காலம் இருந்தவர். புலி வேட்டையாடுவதில் நிகரற்ற அவர் வடநாட்டிலுள்ள பல மன்னர்களுக்கு அவ்வகை வேட்டைக்குப் பயிற்சியளித்தவர்.”

“தெரியும். வில்லவரின் வில் பார்த்தனுடைய வில்லுக்குச் சமம் என்பார் அப்பா அடிக்கடி.”

“இனி அந்த அன்புக்குரல் நம் காதில் ஒலித்திட முடியாது அக்கா...” என்று கூறிய புவனசுந்தரியின் குரல் தழுதழுத்தது.

அன்புடன் அவளை அணைத்த அக்காள் “நடந்தது நடந்துவிட்டது. நாம் கலங்குவதன் மூலம் சோர்வடைகிறோம். வேறு பலன் இல்லை புவனி... நீ சற்று இப்படியே இரு...” என்று கூறிவிட்டுச் சட்டென எழுந்து தன் மறைவிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்டாள்.

அங்கே எடுப்பான தோற்றத்துடன் நின்றிருந்தான் விஜய குமார வில்லவரையன்! அமரசுந்தரிக்கு அவன் நின்றிருந்தது தெரிந்ததேயன்றி அவன் முகம் தெரியவில்லை. என்றாலும் மனதில் தெளிவும் தெம்பும் உண்டாக அந்தத் தெளிவும் அப்போது போதுமானதாயிருந்தது.

“நீங்கள் இருவரும் இங்கேயே இருங்கள். தாத்தா அதோ அந்தக் குன்றில் இருக்கிறார். அவரைப் போய் இங்கே அழைத்து வருகிறேன்” என்று புறப்பட்டான்.

“தேவையில்லை, நாங்களே அங்கே வருகிறோம்” என்றாள் அமரசுந்தரி. இதுவரை இருந்த சோர்வும் கலக்கமும் சட்டென விலகி அங்கே அலாதி நிம்மதியும் புதிய வலுவும் கூட அல்லவா தோன்றிவிட்டது!

“ஆமாம் அக்கா! நாம் எத்தனை நாழிகையாகத்தான் இங்கே முடங்கிக் கிடப்பது...” என்று கூறியபடி எழுந்து மெதுவாக வந்தாள் புவனசுந்தரி.

“இவள் என் தங்கை புவனசுந்தரி.”

“என் பெயர் உங்களுக்குத் தெரியும்...”

“அது மட்டும் இல்லை. நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தது. அத்தனையும் தெரியும். தாத்தாவை அப்படி என்ன ஆனாலும் ஆகட்டும் என்று விட்டுவிட்டு வரலாமா?” என்று கேட்டாள் புவனி.

கௌதம் பதிப்பகம்

பேசி: +91-94440-86888 www.gowthampathippagam.com

“கூடாதுதான். ஆனால் தாத்தா கட்டளையை மீறிய குற்றத்துக்கு ஆளாகலாமா? எனவே அவர் யோசனையை ஒப்பினைன். பதிலுக்கு நான் ஒரு யோசனையைக் கூறினேன். இப்போது அவரும் பிழைத்தார், நாமும் பிழைத்தோம்.”

“உலாப்கானும் ஆவி போல இங்கே வந்து போயிருக்கிறான் இந்தக் குயுத்தியான யோசனை மூலம்!” என்றான் குறும்புக்காரி புவனசுந்தரி.

வில்லவன் அதை உள்ளத்தில் மீறி எழுந்திட்ட உவகை உணர்ச்சியுடன் ஏற்றான்!

‘ஏ பாமும் இருளே! நீ சீக்கிரமே தொலையக் கூடாதா? அழகிய முக தரிசனத்தைக் கூட தெரியாமல் செய்கிறாயே?’

“உங்களுடைய குதிரைகள்...” என்று இழுத்தாள் தங்கள் குதிரைகளைப் பிடித்த புவனி.

“எங்களுக்கு குதிரைகள் இல்லை. நாங்கள் இந்தப் பகுதிக்கு கால்நடையாகவே வந்தோம்” என்றான் நிதானமாக.

“அடக்கடவுளே... இது எவ்வளவு கொடுமை? எப்படி கிழவரும் நீங்களும் இந்தக் கல்லிலும் முள்ளிலும்... கால்கள் ரணமாயிருக்குமே...?”

அழகி இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அந்த இருட்டில் தன் கால்களைப் பார்த்து அனுதபிக்கிற மாதிரி ஒரு பிரமை ஏற்பட்டது. அவனுக்கு... கால் முழுவதும் ரணமாகிக் கிடக்கிற அவல நிலையை அவள் காணக் கூடாதே என்றும் நினைத்தான்.

“பாவம்! தாத்தாவுக்குத்தான் சித்திரவதை. குதிரைகளை நாங்கள் இழந்த கதை நீளமானது. ஒரு இடத்தில் கூட நாங்கள் தங்க முடியாத நிலை! தாவுத்கான், உலாப்கான், அசன்ஷா, பல்லாளர் எல்லோருமே எங்களைத் தேடுகிறார்கள். துருக்கரிடம் இருந்து தப்பினால் போதும் என்ற சாக்கில் எங்களை எப்படியாவது பிடித்துக் கொடுப்பதில் பல்லாளர் கூட நிரம்ப அக்கறை காட்டுகிறாராம்! தாவுத்கான் குழுவுடன் கூடச் சேர்ந்து எங்களை கண்டுபிடிப்பதில் தீவிரமாய் இருக்கிறார்கள். மதுரைக்குப் போயுள்ள பெரும் படைகள் திரும்பி வருவதற்குள் எங்களைப் பிடித்துவிட வேண்டும் என்று கட்டளை போட்டு இருக்கிறார்.”

“சே! பல்லாளர் இவ்வளவு சுயநலக்காரராக இருப்பது நமக்கு எல்லாம் கேவலமில்லையா?”

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

கௌதம் பதிப்பகம்

பேசி: +91-94440-86888 www.gowthampathippagam.com

“அவர் என்ன செய்வார்? கம்பிலித்தேவரா? உலாப்கானா? என்று ஆராய்ந்தவர், தேவருக்கு இவனே தேவலை என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார். அவ்வளவுதான்! அவரைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை! காலம் செய்யும் கோலம்!”

“இல்லை! சுயநலம் செய்யும் வேலை! ஏன் துருக்கர்களை அவர் எதிர்க்கவில்லை?”

“அது சாத்தியமில்லை. லட்சக்கணக்கில் படைகளைக் கொண்டு வந்துள்ள துருக்கரிடம் நம்மில் இன்று எவரும் நேர் நின்று யுத்தம் செய்வது என்பது சாத்தியமில்லை.”

“அந்தத் திமிரால்தான், எங்கள் தந்தையை, நாட்டை, வீடு வாசலை அந்த துருக்கர்...”

“இல்லை. அதை நான் சிறிதும் நம்பவில்லை. கம்பிலிதான் இந்தக் கொடுமையைச் செய்திருக்கிறான். அவன் சற்று முன்னே பேசியதிலிருந்தே என் ஊகம் உறதிப்படுகிறது. என்றாலும்...”

“எங்களைப் பொறுத்தவரை எதையும் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. என்றாலும் சற்று முன்னர் அவன் போட்ட சத்தம் எங்கள் மனதில் ஒரு சலனத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது என்பது மட்டும் உண்மை.”

“நான் இதைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள முயற்சிக்கிறேன். உலாப்கான் கொடியவன்தான். ஆனால் வீரன். இம்மாதிரி தீ வைப்பதும், பெண்களை விரட்டுவதும் போன்ற தீமைச் செயல்களைச் செய்யக் கூடியவன் அல்ல என்று என் தந்தை என்னிடமே கூறியுள்ளார். நானும் இதை நம்புகிறேன்” என்றான் அழுத்தமாக.

சிறிது நேரம் கழித்து அமரசுந்தரி தன் நிலையை விளக்கினாள். “எங்கள் நிலையில் நீங்கள் அன்று இருந்திருந்தால் இந்த முடிவுக்கு வந்திருப்பீர்களா என்று சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால் நாங்கள் புதுவைத் துறைக்குப் போய்விட்டு அப்பொழுதுதான் அரண்மனைக்கு திரும்பினோம். எங்கெல்லாமோ சுற்றி வந்த அலுப்பில் நான் உறங்கிவிட்டேன் என் அறையில். இவள் ஓடி வந்து என்னை எழுப்பி ‘அக்கா, அந்தத் துருக்கர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். நமது தளபதிகள் நால்வரையும், அறுநூறு படை வீரர்களையும் கைதாக்கியிருக்கிறார்கள். நம் அரண்மனையைச் சுற்றிலும் அவர்களுடைய ஆட்கள் சுற்றுகிறார்கள்’ என்றாள். நான் விதிர்விதிர்த்துப் போய், வா அப்பாவிடம் போவோம்” என்று கூறி, அவளுடன் அப்பா இருந்த மத்திய அறைக்குச் சென்றேன்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

“என் தந்தை நடுநாயகமாக தமது இருக்கையில் வழக்கம் போல அமர்ந்திருந்தாலும் அவர் முகம் கடுகடுப்பாயிருந்தது. அவரைச் சுற்றி உலுப்கான் மட்டும் அல்ல மற்றும் பதின்மர்.

‘நீங்கள் ஏன் வந்தீர்கள்!’ என்று எங்களைப் பார்த்து அவர் மிக்க சினத்துடன் கேட்ட பிறகுதான் நான் செய்த தவறு புரிந்தது. பதில் பேசாமல் திரும்பினேன். ஆனால், ‘சம்பூவராயரே இப்போதாவது கூறுங்கள். உங்கள் மகள்களின் எதிர்காலம் என்று ஒன்று இருக்கிறதல்லவா?’ என்று உலுப்கான் வேகத்துடன் கேட்டதும், வாயிற்படி தாண்டிய நாங்கள் திடுக்கிட்டு நின்றோம்.

‘இதே பார் உலுப்... நீ இல்லை, அந்த துக்கக்கே வந்தாலும் சரி, நாட்டுக்குத் துரோகம், நம்பிக்கைத் துரோகம் இரண்டும் செய்ய இயலாது. நீயோ, மற்றவர்களோ செய்தாலும் என்னால் பொறுக்கவும் இயலாது. இதுதான் முடிந்த முடிவான வார்த்தை’ என்றார்.

உலுப்கான் கோபத்தை அடக்க முடியாமல், ‘இப்போது நீங்கள் பேசும் நியாயம் எப்போதோ உங்களுக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். உங்களுக்கு அன்றே அப்படித் தோன்றியிருந்தால் நாங்கள் இந்த பகுதிக்கே வந்திருக்க மாட்டோம். இப்போது நிலைமை மிஞ்சிவிட்டது. மாலிக்காபூர் மகா கெட்டிக்காரன். நான் ஏமாந்தவன் என்று பேரெடுக்க நான் தயாராக இல்லை. தங்களை வெல்லுவது அல்லது அடியோடு தீர்த்துவிடுவது என்பது ஒருவகை; மாறாக நீங்கள் பல்லாளர் போல எங்களுடன் ஒத்துழைக்க முன் வருவது என்பது இன்னொரு வகை; இரண்டாவது முறையை நானே உங்களிடம் வந்து கூறியது உங்கள் நன்மையை உத்தேசித்தான். நீங்கள் ஒத்துழைக்கவில்லையேல் பின்னர் நடப்பது...’

‘எதுவாயிருந்தாலும் நான் மாறப்போவதில்லை. வீர பாண்டியர் என்று தென்னகத்துக்குள் உங்கள் கூட்டத்தைக் கொண்டு வந்தாரோ அன்றே இந்தப் பகுதிக்குச் சனியன் பிடித்துவிட்டது. இப்போது பல்லாளர் அவ்வளவுதான்’ என்றார்.

‘சம்பூவராயரே, நன்றாகச் சிந்தித்து பதில் கூறுங்கள். உங்களைப் போலத்தான் தேவகிரி யாதவ ராமச்சந்திர தேவரும் அவர் மகன் சங்கமத் தேவரும் நடந்து கொண்டார்கள். இன்று அவர்கள் கதி...’

‘மீண்டும் மீண்டும் மிரட்டுவதில் பொருளில்லை உலாப்கான். ஆற்காட் அரசனும், அண்ணாமலைப் பல்லாளனும் உங்களுடைய நண்பர்கள் ஆனதைப் போல நான் ஆகத் தயாராக இல்லை என்று கூறும் போது திரும்பத் திரும்ப என்னையும் அதே போலச் செய்யச் சொன்னால் செய்வேனா என்று சிந்திக்க வேண்டியது நீதானே அன்றி நானல்லவே...’

உலாப்கான் அப்போதும் விடவில்லை. ‘சம்பூவராயரே இன்னும் ஒரு நாழிகைக் காலம் சிந்திப்பதற்கு அனுமதிக்கிறேன். பிறகு நடப்பது எதுவானாலும் அதற்குப் பொறுப்பு நீங்களே அன்றி நானல்ல’ என்று கூறிவிட்டு, ‘அசன், நாம் சற்று அப்பால் சென்று வருவோம். சம்பூவராயருக்கு தனித்து சிந்திக்க இடமளித்துவிட்டு’ என்று சொல்லிக் கொண்டே அப்பால் நகர்ந்தான்.

அவன் அவ்வறையைவிட்டு வெளியேறியதும் கலக்கத்துடன் நான் அப்பாவிடம் ஓடினேன். எங்களைக் கண்டதும் அப்பா சற்றே கோபத்துடன் ‘அமரசுந்தரி, அவன் வந்திருக்கும் போது நீங்கள் இருவரும் வரலாமா? மிலேச்சர்களின் மனப்பாங்கு அறியக் கூடிய பக்குவம் உனக்கு இல்லையே... சரி, சரி, நீங்கள் உங்கள் அறைக்கு போங்கள். போகும் போது பூசாரியாரை என்னுடைய பூசை அறைக்கு அனுப்பி வை’ என்றார்.

நான் எப்படியோ துணிவு பெற்று ‘அப்பா, நமக்கு இந்தத் துருக்கனால் நிச்சயம் ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடும். அப்பா... நான் புதுவையிலிருந்து வரும் போது நமது காவலர்களையோ படையினரையோ எங்குமே பார்க்கவில்லை அப்பா. எங்கு பார்த்தாலும் நம் படையினர் யாரையுமே காணவில்லை.’

‘தெரியும் சுந்தரி. நாம் அவன் போடும் நிபந்தனைப்படி ஒத்துழைக்க ஒப்பினால் அவன் நிச்சயம் போய் விடுவான். அதற்காக ஒரு நாளும் சுயநலத்துக்காக நான் நியாயத்தை பலி கொடுக்க விரும்பவில்லை’ என்றார்.

இப்படி அவர் கூறியதும் என்ன பதில் கூறுவதென்று எனக்குப் புரியவில்லை. இதற்கிடையே புவனி ஓடி வந்தாள் பரபரப்புடன்.

‘உலாப்கானும் அவனுடைய உதவிகளும் திடீரென்று கோட்டைக்கு வெளியே போய்விட்டார்கள்’ என்றாள்.

அப்பா, ‘சரி போகட்டும்’ என்று சொல்லிவிட்டுச் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசாமலிருந்தார். பிறகு ஏதோ நினைத்துக் கொண்டு ‘அமரசுந்தரி, நீயும் புவனியும் இனி

இங்கிருப்பதற்கில்லை. உடனே வெளியேறி விட வேண்டும். எனவே அதற்கான ஏற்பாடுகளை விரைவாகச் செய்து கொண்டு தயாராகுங்கள்' என்று கூறிவிட்டு என் பதிலைக் கூட எதிர்பாராமல் சட்டெனத் தமது பூசை அறைக்குள் போய்ப் புகுந்து விட்டார்.

அவர் பூசை அறைக்குள் புகுந்ததும் நானும் புவனியும் எங்கள் அறைக்கு ஓடினோம். ஆனால் அடுத்த நொடியே 'தீ! தீ! ஐயோ! யாரோ நெருப்பு வைத்துவிட்டார்கள்...' என்று கூக்குரல் எழுந்தது. நான் அதிர்ந்து போய் நின்றேன் சில நொடிகள்.

திடீரென்று யாரோ அங்குமிங்கும் ஓடும் சப்தம். குய்யோ முறையோ என்று எங்கள் அரண்மனை ஆட்கள் கதறிக் கொண்டு பதறும் அவலச் சத்தம். அறையில் அவசரம் அவசரமாக ஆடையணிந்து கொண்டிருந்த நாங்கள் என்னவோ ஏதோவென்று பதறிப்போய் வெளியே வந்ததும் திடீரென்று அரண்மனையில் ஏதோ ஒரு இடத்திலிருந்து உலுப்பான், 'இந்தக் கிழவன் அந்தப் பூசை அறைக்குள்ளேயே சாகட்டும். அந்தப் பெண்களை விட்டுவிடாதீர்கள்' என்று கத்திய சத்தம் கேட்டதும் நான் சட்டென உள்ளே புகுந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டேன். அச்சமும் கலக்கமும் எங்களை செயலறச் செய்துவிட்டது.

ஒரே புகை மண்டி எங்கும் சடார் படார் என்று சுவர்களும் மாடங்களும், மேல் உத்தரங்களும் வெடித்தன நாலா புறமும். எங்கிருந்தோ பூசாரி பொன்னப்பர் ஓடி வந்தார்! அவர் ஆடைகளில் கூட தீ.

'சீக்கிரமாக இப்படி வாருங்கள்' என்றார். நாங்கள் அவர் பின்னே ஓடினோம். அவரால் மேலே நடக்க முடியவில்லை. 'இளவரசிகளே பின் பக்கம் குதிரைகள் தயாராக இருக்கின்றன... சீக்கிரம் தப்பிவிடுங்கள்' என்றார்.

'அப்பா...' என்று கத்தினாள் புவனி.

'அவர் தெய்வமாகிவிட்டார்!' என்று சொன்னபடி அவர் வேறு பகுதிக்கு ஓடினார் துணிகளைக் களைய. அவ்வளவுதான்... புவனி, அப்பா என்று கதறத் துவங்கியதை நான் கஷ்டத்துடன் அடக்கிச் சட்டென்று வெளியேறி எப்படியோ குதிரை மீது ஏறிவிட்டோம். அப்புறம் நாங்கள் திரும்பிப் பார்க்கவும் அஞ்சி ஓடினோம்... ஓடிக் கொண்டேயிருந்தோம். இப்போது..." என்று தொடர்ந்து பேசியவள் ஆயாசத்துடன் பின்னால் கல்லில் சாய்ந்து உட்கார்ந்ததும் அவள் பின்னால் நிற்கும் புவன சுந்தரியை குமாரன் உற்றுப் பார்த்தான்.

அலங்கோலமான ஆடைகள் காற்றில் அசைந்தன. ஆயினும் அழகானதொரு சிலையாக நிற்கும் அவளை அதற்கு மேலும் நோக்காமல் கண்களை மூடிக் கொண்டு சட்டெனத் திரும்பினான், அந்த ஆண் மகன்.

“கடவுள் எவ்வளவு பயங்கரமான சோதனைகளை நடத்துகிறார். தான் படைத்த மக்களையே கருவிகளாகக் கொண்டு” என்று பொருமியபடி அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

பனி மூட்டம் சற்றுக் கலையவும், அதுகாறும் பரவிருந்த மூடுதிரை விலகத் துவங்கிய நேரம். தாத்தா விக்கிராந்தர் தம் இருப்பிடத்திலிருந்து நகரவில்லை. பேரனைக் கண்டதும் “கடவுள் அவர்களை காப்பாற்றியதற்காக நன்றி கூறுவோம்!” என்றார்.

“இல்லை தாத்தா! நான் நன்றி கூறத் தயாராக இல்லை. தென்னகத்தின் மாவீரர் சம்பூவராயர். அந்தக் காலத்தில் தான் தருமங்களைச் செய்து தரத்தில் உயர்ந்த குடும்பம் அது. அந்தக் குடும்பத்தில் பிறந்த பெண்களுக்கு இன்று மானங் காத்திட ஆடை அணிகூட இல்லாமல் கலையச் செய்துவிட்ட அந்தக் கடவுளுக்கு நன்றி வேறாக்கும்!” என்று ஆத்திரத்துடன் பேசியதும் பெரியவர் பதறிவிட்டார்.

சிறிது நேரம் அவர் வாய்விட்டுப் பேசவில்லை. பிறகு நிதானமாக எழுந்தார். “வா குமரா... நாம் அவர்களிடம் போகலாம்” என்று அடிமேல் அடி வைத்ததும் அவன் திடுக்கிட்டு அவர் கால்களை நோக்கினான்... கால்கள் ரணத்தினால் புண்ணாகி இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது.

“தாத்தா...”

“ஆமாம் குமாரா... விஷக்கற்களில் கால்களை வைத்துவிட்டேன். நீ பக்கத்தில் இல்லாத போது... பரவாயில்லை இது பற்றியெல்லாம் கவலைப்பட நேரமில்லை. முதலில் அந்தப் பெண்களை காத்திடுவதுதான் தலையாய கடமை” என்று விந்தி விந்தி நடந்தவரை தோளில் தாங்கி மெதுவாக நடந்தான் விஜயகுமார் வில்லவராயன்.

இருள் பிரிந்திட்ட நேரம். பனியும் விலகும் நிலையேற்பட்டதால் ஆங்காங்கு ஒளிக்கீற்றுகள் மின்னிடத் துவங்கி அக்காள் நிலை மிகவும் மோசமாகிவிட்டது என்று உணர்ந்த புவன் சுந்தரி தன்னையே ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டாள். அவளுக்கே நாணம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அரைகுறையாக ஆடை தரித்த நேரம், குதிரை மீது வந்த வேகத்தில் காற்று செய்த உதவி மேலாடைகள் விலகி ஓடிவிட்ட விதி... எஞ்சியவை மலை மீது கிடந்த

புதர்கள், முட்செடி, கொடிகள் செய்த பேருதவியால் உள்ளதும் போச்சு! சே! முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டாள். பிறகு “அக்கா... அக்கா...” என்று எழுப்பினாள்.

அவள் சற்றே கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள் தங்கையை. தாங்கள் இருக்கும் அலங்கோல நிலை அவளை என்னமோ செய்தது.

“சற்று மறைவில் செல் புவனி... முதலில் நம்மை மூடிக் கொள்ள ஏதாவது செய்ய வேண்டும். இதுவரை இருளும் பனியும் உதவிற்று... இனி...”

அவர்கள் இருவரும் மேலே வரும் நடைச் சப்தமும் பெரியவரின் “உம்” சப்தமும் அவர்கள் காதில் கேட்டதும் சட்டென ஒரு பாறை மறைவில் பதுங்கினாள் புவன சுந்தரி. தன் மீதுள்ள கொஞ்ச நஞ்சம் ஆடைகளைத் திருத்திக் கொள்ள முயற்சித்த அமரசுந்தரி, “வில்லவத் தாத்தா எங்கள் நிலை பரிதாபமாயிருக்கிறது!” என்றாள் விம்மும் குரலில்.

“மகளே! இதோ இரு கம்பனிகள். முதலில் இதைப் போர்த்திக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் அவர்.

நிமிர்ந்தவள் அங்கு விஜய குமாரனைக் காணவில்லை. அவனுக்கு நன்றியை மனதுள்ளே செலுத்தியவள், “புவனி, நம் சுயநலம் தாத்தாவையும் அவர் பேரனையும் குளிரின் கொடுமைக்கு இலக்காக்கி விட்டது. இருந்தாலும் வேறு வழியில்லை! இந்தா, இதை அணிந்து கொள்” என்று நீட்டியதும் புவன சுந்தரி பெற்றுக் கொண்டாள்.

பனி மூட்டம் நன்றாகக் கலைந்துவிட்டது. புவன சுந்தரி வியப்புடன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். சுற்றிலும் ஒரே மலைகள், காடுகள்; வானமும் பூமியும் ஒன்றாகிவிட்ட மாதிரி ஒரு தோற்றம். அந்தப் பதினாறு வயது பருவக் குமாருக்கு புதியதோர் உற்சாகம், சிலிர் சிலிர்ப்பு. கம்பனி மூடிய பிறகும் இயற்கையின் அழகுக் கொடைகளால் உருவான அவள் மீண்டும் ஒருமுறை சுற்றும் முற்றும் பார்த்தவாறு சுதந்திரமான நிம்மதியை சற்றே சுவாசிக்க முயன்றாள்.

“மகளே... நீ இந்த நிலையில் புறப்படும்படி செய்துவிட்ட விதியைப் பற்றி இனி அழுது பயனில்லை. தெய்வம் தங்களைப் பொறுத்த வரையில் மிகப் பயங்கரமாக விளையாடிவிட்டது. என்றாலும் இருள் போய் ஒளி வருகிறது பார். அது போல உங்கள் வாழ்விலும் ஒளிமயமான காலம் வருகிறது மகளே!” என்று தழுதழுக்கும் குரலில் கூறிவிட்டு “எங்கே உன் தங்கை?” என்ற ஆர்வமுடன் கேட்டார்.

“இதோ இருக்கிறேன் தாத்தா” என்று வந்து நின்றாள் வனிதை போர்த்திய கம்பளி மூட்டத்துடன் தலையை மட்டும் காட்டியபடி!

“மகளே... இனி நான்தான் உனக்கு அபிமானத் தந்தை.. இப்படி வா... வனத்திலே மலர்ந்துவிட்ட வாடா மலராகத் தோற்றமளிக்கிறாய் நீ! என் சின்ன மகளை ஏன் இறைவன் இவ்வளவு அழகாகப் படைத்தான் அந்த இறைவன் என்று ஒரு நாள் கேட்டார் சம்பூவரையர். நான் சொன்னேன், நீங்கள் செய்த பாக்கியம், அழகு லட்சுமி வந்து பிறந்தாள் என்றேன். உடனே அவர் நம் குலத்துக்குத் தேவை வீரலட்சுமியும், வரலட்சுமியும், தீரலட்சுமியும், தனலட்சுமியும்தானே அன்றி அழகு லட்சுமி எதற்கு? அது... அது...” என்று மேலே கூறாமல் தயங்கினார் அவர்.

சட்டென்று சொன்னாள் புவன சுந்தரி “அது ஆபத்தைக் கொண்டு வரும் என்றார். அப்படித்தானே...?” என்று கேட்டாள்.

வில்லவர் சோகத்துடன் சிரித்துவிட்டு “அது எப்படித் தெரியும் உனக்கு?” என்று பதில் கேள்வி போட்டார்.

“என் தந்தை என்னிடமே பலமுறை கூறியிருக்கிறார் தாத்தா! அடிக்கடி சீதையின் அழகால் விளைந்தது ராமாயணமும், சமயுக்தையின் அழகால் வந்தது நாட்டுக்கு ஆபத்து. சம்பூவரையன் மகளால் எதுவும் நேராமலிருந்தால் சரிதான் என்று கூறுவார்.”

“அவர் சற்றுப் பதட்டக்காரர். ஆனால் சொக்கத் தங்கம்! சத்திய சீலர். நட்புகுகந்த நிகரற்ற பெருந்தகை, உத்தம சிகரம், உயர்ந்த பண்பாளர். அவர் மகளாக நீ பிறந்ததுவே பேரதிர்ஷ்டம் மகளே!” என்று அடுக்கிவிட்டுப் பெரியவர் அடக்க முடியாத துக்கத்தால் விம்மி வெடித்தார்.

“தாத்தா! நீங்களே இப்படியானால் நாங்கள்... இனி அடுத்தபடி ஓடுவது பற்றிச் சிந்திக்கலாமே!” என்றாள் அமரசுந்தரி.

“இல்லை அக்கா... இனி உன்னால் பயணம் செய்ய முடியாது அக்கா” என்று எச்சரித்தாள் புவன சுந்தரி.

பெரியவர் தமது கண்களைச் சற்றே துடைத்துக் கொண்டு அமரசுந்தரியைப் பார்த்ததும் அவள் தலைகுனிந்திருந்தது. சட்டென்று அவர் “அடக் கடவுளே! இப்படியும் ஒரு சோதனையா?” என்று பதறி வாய்விட்டுச் சொல்லிவிட்டார்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

“ஆம் தாத்தா. ஏன் நான் இன்னமும் உயிர்விடாமல் இருக்கிறேன்? இந்த நிலைக்காக மட்டும் இல்லை. உரியவரிடம் சேர்த்திட வேண்டுமல்லவா?”

“நீ பூரண கர்ப்பிணி என்று தெரிந்த பிறகும்...”

“தாத்தா! இதற்காக மட்டுமில்லை என்றேனே! என் தங்கையை நான் கட்டிக் காத்திட வேண்டாமா?”

“அவன் உன் கணவன் மட்டுமில்லை, படவேட்டரின் மருமகன். என் மகனிடம் வாட் பயிற்சியும், வில் பயிற்சியும் பெற்ற வல்லவன். கங்கையச் செங்காணியின் பெயரைக் கேட்டதும் எதிரிகள் பதறியோடும் பெருமை கொண்டவனாயிற்றே... ஆனால்...” என்று மேலே கூறாமல் அவர் தயங்கியதும் அமரசுந்தரி பதற்றத்துடன் நிமிர்ந்தாள்.

“ஆனால் என்ன தாத்தா? செங்கத்தில் அவருக்கு எந்த விபரீதமும் நேரவில்லையே தாத்தா?” என்று அழைத்தபடியே வந்த வில்லவன் குரலில் ஏதோ ஒரு எச்சரிக்கைத் தொனி இருந்தது.

அதுகாறும் சோர்வே உருவாக இருந்த சுந்தரி பதறி எழுந்துவிட்டாள்.

“தாத்தா... மறைக்க வேண்டாம். இது வரை அனுபவித்த கொடுமையைக் காட்டிலும் அதிகமாக எதுவும் இருந்திட முடியாது. எனவே உண்மையை மறைக்க வேண்டாம். கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

“எங்களை வேட்டையாடும் அந்தக் கம்பிலி, பல்லாளன், உங்கள் உலாப்கான், அசன் எல்லாருமே செங்காணியர் மீதே குறிவைத்தார்கள். எங்களை அவர்தான் எங்கேயோ மறைத்து வைத்திருக்கிறார் என்ற எண்ணத்தைப் பல்லாளன் உலாப்கான் மனதில் ஊற வைத்துவிட்டான். கம்பிலிக்கு இன்னொருவன் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எனவே அவர் செங்கத்தில் இப்போது இல்லை.”

“ஐயோ கடவுளே... இந்தப் பாவிகள் எங்கள் தந்தையைக் கொன்றது போதாதென்று...”

“இல்லை சுந்தரி, பதறாமல் கேள். உன் கணவனை அவர்கள் எதுவும் செய்திடவில்லை. ஏனெனில் அவன் அவர்களிடம் சிக்காமல் மறைந்து விட்டான். இப்போது, செங்கம் மாற்றார் வசம் இருக்கிறது. எங்களைத் தேடுவது போல செங்காணியையும் தேடுகிறார்கள் எதிரிகள்!” என்றார்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

அமரசுந்தரி பிரமை பிடித்தவள் போல விழிகளை எங்கோ செலுத்தினாள். பிறகு ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விடுத்து “தாத்தா, இனி எங்கள் இருவருக்கும் ஒரே ஒரு போக்கிடம்தான் இருக்கிறது. எனவே அந்த இடத்துக்கு. நாங்கள் போய்விடுகிறோம். நீங்கள் உங்கள் பேரனுடன் புறப்படுங்கள். நாங்கள் எங்கள் வழி...”

“பொறு மகளே பொறு! நீ வீரர் மகள். வீரன் மனைவி. உன் மனதில் இத்தகைய அசட்டு எண்ணங்கள் எல்லாம் தோன்றக் கூடாது. ஒளவைக் கிழவி பாரி மகளிருக்குச் செய்தது போல நானும் உங்களுக்கு உதவுவேன். சற்று முன்னே சொன்னேன் நாள் வரும் என்று. நீ பொறுக்க வேண்டும். நம்ப வேண்டும். அதற்கு ஒரு உறுதி கொடு. நானும் என் பேரனும் இருக்கும் வரை உங்களுக்கு எந்த ஆபத்தும் இல்லை. தவிர நீ பெற்றிடப்போகும் சிசுவுக்காகவாவது நீ உயிர் வாழ்ந்தாக வேண்டும். அது செங்காணியர் வீட்டுச் சொத்து. இறைவன் கொடுத்தது...”

“ஆமாம்! இறைவன் எங்களுக்கு மற்ற கொடுமைகளைப் புரிவது போல இந்தக் கொடுமையையும் புரிந்திருக்கிறான் தாத்தா...”

“இது கொடுமையா சீர்மையா என்பதைப் பிறகு ஆராயலாம் மகளே. நாம் இப்போது பிரத்தியட்ச உலகுக்கு வர வேண்டும். நீ இப்போதுள்ள நிலையில் நிச்சயமாகப் பயணம் செய்ய இயலாது. எனவே நமக்கு இப்போது அவசர உதவி தேவை. நெட்டூர் இன்னும் நாலு கல்கள் உள்ளன. செங்கமோ வடக்காலே இன்னும் பத்து கல்கள் போக வேண்டும். எனவே என் பேரன் முதலில் நெட்டூர் போகிறான். அவனுக்கு உன்னுடைய குதிரை உதவட்டும். நாம் இங்கு எங்காவது குகைகள் இருக்கிறதா என்று பார்த்து அங்கு தங்குவோம் அவன் திரும்பும்வரை.”

“இல்லை தாத்தா... இங்குத் தங்கத் தங்க...”

“முடியாது மகளே முடியாது. என் மகள் நெட்டூரில் இருக்கிறாள். அவள் ஒரு அசாதாரணமான பெண்மணி. இந்த மிலேச்சர்களோ கம்பிலியோ, அங்கே தலைகாட்ட முடியாது. அவளுக்கு இரண்டு மகன்கள். பெரியவனுக்குப் பனிரெண்டு வயது. சின்னவனுக்குப் பத்து வயது. அவளுடைய கணவன் காலமாகிவிட்டான். ஆனால் அவளுடைய மாமனார் துளசிங்கச்சிங்கராயர் இன்னும் இருக்கிறார். என் வயதிருக்கும். என்றாலும் தள்ளாமை இன்னும் அவரிடம் நெருங்கவில்லை. இந்த வயதிலும் ஒரு சிங்கத்தைப் பிடித்துக் கசக்கி எறிவார் மன்னன். நெட்டூர்ச் சிங்கராயரை இதுவரை

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

வென்றவர் எவருமில்லை. இந்த குமாரன் இது நாள் வரை அவர் ஆதரவில்தான் வளர்ந்தான். சரி, முதலில் அவன் புறப்படட்டும்” என்றார்.

அமரசுந்தரிக்கு என்ன பதில் கூறுவது என்று புரியவில்லை. ஆனால் புவன சுந்தரி “அப்படியே செய்யுங்கள் தாத்தா!” என்றாள் சட்டென்று.

“குமாரா... இனி இங்கே நீ வரலாம்” என்றார் கிழவர். பாவை புவனி சட்டென்று மறைவில் ஒதுங்கினாள் மீண்டும். அங்கிருந்தே அவனைச் சற்றே எட்டிப் பார்க்கத் தவறவில்லை அவள். பொழுது நன்றாகப் புலர்ந்து விட்டது. அமரசுந்தரி ஏன் எதுவும் பேசவில்லை என்று கிழவர் பார்த்த போது அவள் பக்கத்திலிருந்த கல் மீது சாய்ந்தபடி உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாள். அவளை எழுப்பிடக் கூடாதென்ற நினைவுடன் மெதுவான குரலில், “குமாரா, நீ உடனே நெட்டுர் போய் உன் அத்தையை இங்கே அழைத்து வந்துவிடு... கிடைக்குமானால் ஒரு பல்லக்கு கொண்டு வா. இல்லாவிட்டால் மட்டக் குதிரைகள் இரண்டைக் கொண்டு வா... புரிகிறதா? தாமதம் கூடாது...”

“நல்லது தாத்தா. நான்...” தயங்கினான் குமரன்.

“நீ தயங்குவது புரிகிறது. குதிரையில் போகிறாய் நீ... மகனே எங்கேம்மா, உங்கள் குதிரைகள்?” என்று புவன சுந்தரியைக் கேட்டதும் அவள் “இங்கேதான் இருந்தன. ஒருவேளை நான் பார்த்து வருகிறேன் தாத்தா” என்று தன் மறைவிடத்திலிருந்து அவள் வெளிப்பட்டதும் அவள் முக லாவண்யம் ஒரு மின்வெட்டாகி அவன் கண்களைப் பறித்துத் தன்னை மறந்திடச் செய்தது!

3

நடுநிசியிலிருந்து குதிரைகள் தனித்து விடப்பட்டிருந்தாலும், அவற்றுக்கே உள்ள தனி அறிவைக் கொண்டு அவை எங்கோ குளிருக்கு அடக்கமான இடத்தைச் சேர்ந்து தங்கியிருந்தன போலும்! எனவே அக்கம்பக்கத்தில் அவற்றைக் காணவில்லை என்றதும் புவன சுந்தரி வெளியில் வந்து சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். பிறகு வில்லவரிடம் “தாத்தா, நீங்கள் அக்காளைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். நான் அவற்றைக் கண்டுபிடித்து வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுப் பதில் எதிர்பாராமல் சடசடவென்று கீழே இறங்கினாள்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

வில்லவர் திடுக்கிட்டார். உதயகாலத்தின் வரவால் நாலா திசையினும் பரவியிருந்த ஒளியின் சோபையை மீறிய சோபையுடன் ஒயிலாக நகரும் அவளைத் தன் பேரன் வைத்த கண் வாங்காமல் பார்ப்பதைக் கண்டு எச்சரிக்கையாக ஒரு முறை கனைத்துக் கொண்டார்.

சட்டெனத் திரும்பி நோக்கினான் அவரை.

“எச்சரிக்கையாக நடப்பது சில சமயங்களில் அவசியம் குமாரா. என் பதிலை எதிர்பாராமல் அவள் போனது தவறு. நீ போய் எச்சரிக்கையாக, ஆமாம் திரும்பவும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதே இந்த எச்சரிக்கையை!”

“தேவையில்லை தாத்தா, புரிந்துவிட்டது.”

“புரிந்துவிட்டதல்லவா? அப்படியானால் சரி. அவள் அதோ போகிறாள். நீயும் போய் உதவி செய். குதிரைகள் அப்படியொன்றும் ஓடிவிடாது. அது கிடைத்ததும் நீ தாமதிக்காமல் புறப்படு. இங்கு நிலைமை மிகவும் நெருக்கடியாகிவிட்டது... புரிகிறதா?”

“புரிகிறது தாத்தா. அதையுடன் திரும்புகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு புவன சுந்தரி போன திசையில் ஓடினான்.

குதிரைகள் ஒரு பாறையின் இடுக்கில் கிடைத்த இடத்தில் ஒடுங்கி நின்றிருந்தன பாவம்! புவன சுந்தரி அவற்றை வெளியே கொண்டு வந்தாள். அவை இன்னமும் குளிரில் வெடவெடத்த மாதிரி நடுங்கின. நல்ல காலம் உதய காலத்தின் இளம் வெய்யில் அவற்றுக்குச் சற்றே தெளிவூட்டின போலும்! புவன சுந்தரி அவற்றின் கால்களில் ஏற்பட்டிருந்த ரணத்தைப் பார்த்து “த்சுத்சு...” என்றவள் தன்னிச்சையாக திரும்பி நோக்கினாள்.

சற்று எட்டத்தில் நின்ற விஜயகுமாரன் அவள் தன் கால்களை நோக்குவது கண்டு ரணங்களை மூடிக் கொள்ள முயன்றான்.

“கல்லும் முள்ளும் கடவுளுக்குத் துணை செய்கின்றன போலும். இல்லாவிட்டால் இப்படிக்கால்கள் புண்களால்...”

“குதிரையைத் தட்டி அனுப்புங்கள். தாமதம் கூடாது என்றார் தாத்தா...” என்றவன் பரபரப்புடன் முன் வந்து குதிரையைப் பிடித்துக் கொண்டு திரும்பிப் பாராமல் நடந்தான்.

அவள் வியப்புற்றாள். பிறகு வெட்கமும் கொண்டுவிட்டாள் என்பது அவள் முகத்தில் ஏறி நிலைத்த சாயை காட்டிவிட்டது.

குதிரை மீது பாய்ந்து ஏறிய அவன் ஒரே முறை திரும்பிப் பார்த்தான்.

முகத்தை மூடிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் அவள் கைகளை முகத்தின் அருகே கொண்டு போனாலும் கண்கள் பார்க்க வேண்டும் என்று துடிக்கின்றனவே!

அதுகாறும் சோகமே ஊறித் திளைத்த அந்த அழகு முகம் சற்றே விகசித்து இலேசான ஒரு மகிழ்ச்சி ரேகை பரவியதை அவன் கவனித்தானோ இல்லையோ... உதய ஞாயிறு சட்டெனக் கவனித்துவிட்டான்!

குதிரை பறந்தது. சில நொடிகள் அங்கேயே நின்ற அவள், இதுகாறும் இல்லாத ஒரு வகையில் மனதில் உண்டான ஏதோ ஒரு மாறுதலை உணர்ந்து கொண்டு, 'நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள இந்தக் கொடுமையான சூழ்நிலையில் இந்த மனசுக்கு ஏன் வீணான ஒரு பிரமையில் ஈடுபட்டுத் தவிக்க வேண்டும்?' என்று தோன்றிற்று. 'புண்பட்ட மனசுக்குப் புத்தி வரவில்லையே? வீண் ஆசை கொண்டுவிட்டுப் பிறகு வரம்பிலாத வேதனைக்குள்ளாவானேன்?' என்று சிந்தித்தபடி அக்காவிடம் திரும்பினாள்.

“மகளே, நீ அக்காவுடன் இரு. நான் மலையில் ஏதாவது குகை இருக்கிறதா என்று பார்த்து வருகிறேன்” என்று பெரியவர் எழுந்ததும் அவர் கால்களை நோக்கிய அவள் “ஐயோ கடவுளே...! இது என்ன கோரம்! உங்கள் கால்கள் இப்படி...” அவள் கண்கள் மட்டும் இல்லை உள்ளமும் கூட இதோ அழுகை வந்துவிட்டது என்று துடித்தது.

“மகளே, உயிர் மீது ஆசை இருக்கும்வரை இத்தகைய ரணங்கள் என் போன்றவர்களுக்கு ஏற்படுவது சகஜம். ஆனால் உன்னைப் போன்ற பூக்களையும் கூட விதி கசக்கிட முயலுகிறதே என்றுதான் நான் வேதனையுறுகிறேன்...” என்றார்.

புவன சுந்தரி மீண்டும் அக்காளைப் பார்த்தாள். அவள் தூக்கம் இப்போது கலைக்கப்படுவதற்கில்லை.

“தாத்தா, நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள். நான் போய் பார்த்து வருகிறேன். நேரம் ஆக ஆக வெய்யில் வேறு. தயவு செய்து என் வேண்டுகோளை நிராகரிக்காதீர்கள். விரைவில் வந்துவிடுகிறேன்” என்று தடதடவென்று மீண்டும் இறங்கிவிட்டாள் அவள், பதில் எதிர்பாராமல்!

வில்லவர் வியந்து வேதனையுற்றாலும் அவளுடைய இங்கித குணத்தையும் இளமைக்கே உரிய பரபரப்பையும் கண்டு உள்ளூர்ப் பெருமிதமுறவே செய்தார்.

கீழே இறங்கிச் சென்றவள் எச்சரிக்கையாகவே நடந்தாள். எனினும் வெய்யில் முகத்தில் அடித்தது. கண்கள் கூசின. மலையின் முழுத் தோற்றத்தையும் இப்பொழுதுதான் பார்த்தாள்.

‘செங்கம், திருவண்ணாமலைப் பகுதியெல்லாம் மலைகள் இவ்வளவு பெரிதாயிருக்குமா என்ன? காடுகள் கூட பயங்கரமாகத்தானே இருக்கின்றன.’

நடந்தாள். பாறைகளின் ஊடே அவள் கண்கள் ஊடுருவின. குகைகள் அப்படியென்ன எல்லா மலைகளிலுமே இருந்திடுமா என்ன! மலையை ஒட்டியே சென்றவள் சட்டென ஏதோ ஒரு கொடி மாதிரி பாதை செல்லுவதைக் கண்டு அதன் வழியே உற்று நோக்கினாள். அங்கே மலை பிளந்த மாதிரி ஏதோ ஒரு வழி.

‘ஒருவேளை...’ அச்சம் இலேசாகத் தலை நீட்டியது. ‘யாரேனும் நம்மைப் போலவே குகை தேடி வந்திருந்தால்... அல்லது எதிரிகள் எவரேனும் பதுங்கியிருந்தால்...’

அந்தக் குகையின் நுழைவாயிலில் நின்றாள். கண்களை உள்ளே செலுத்தி ஊடுருவச் செய்தாள்.

ஏதோ ஒரு பொறி தட்டிய மாதிரி மூளை வேலை செய்தது. சட்டென ஒரு கல்லைப் பொறுக்கி அந்தக் குகைக்குள் போட்டுவிட்டு அப்பால் நகர்ந்து பாரையுடன் ஒட்டிக் கொண்டு நின்றாள் சிலை போல.

‘கிறீச்!’ என்று ஒரு பெரும் இரைச்சல். ‘படபட’வென்று அதைத் தொடர்ந்து ஒரு பயங்கர ஒலி மூச்சைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு நின்றாள் என்று கூடச் சொல்லலாம். திடீரென்று இரண்டு மூன்று மான்குட்டிகள் குகைக்குள்ளேயிருந்து அதிவேகமாக ஓடிவர... அவற்றைத் தொடர்ந்து இரு பெரிய மான்கள், ஆனும் பெண்ணுமாக வெளியே ஓடி வந்து சில நொடிகள் நின்று மிரளமிரள விழித்துவிட்டுப் பிறகு முன்னே ஓடிய குட்டிகளைத் தொடர்ந்து ஓடிவிட்டன.

“ஐய்யோ பாவம்! குளிர்க்குப் பயந்து குகையில் ஒண்டியிருந்த குடும்பம் இது. இப்படி குறுக்கே வந்து கொடுமை புரிந்தேனே அவற்றை விரட்டி...” என்று தானே முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

என்றாலும் மனதில் இன்னொரு பக்கம் சற்றே நிம்மதி. குகையில் மான்கள் இரவு முழுமையும் பழுதுபடாமலிருந்தன. எனவே அங்கு ஆபத்து எதுவும் இல்லை. எச்சரிக்கையாகக் குகைக்குள் அடியை எடுத்து வைத்தாள். ஒரே இருட்டு. பகல் வந்தும் அங்கே நிலவிய இருள் அகலவில்லை. ஆனால் மீண்டும் ஒரு கிறீச்சொலி புறப்பட்டதும் திகைத்து நிமிர்ந்தாள்.

வெளவால்கள்... புவன சுந்தரி தன் தலை மயிரை ஒருமுறை கோதிவிட்டுச் சுருட்டிக் கட்டி முன்னேறினாள். நாலா திசையும் இலேசாகத் தெரிந்தது. இதோ ஒரு அலாதி மணம் அங்கு பரவியிருப்பதைக் கண்டு மூக்கால் அதை உறிஞ்சிக் கண்டுபிடிக்க முயன்றவள் இன்னும் நாலடி முன்னேறியதும் அங்கு ஏதோ பளிச்சென்று தெரிந்ததைக் குனிந்து கண்டு பார்த்துக் கையில் எடுத்தாள்.

அது ஒரு முத்திரை மோதிரம். இளம்பிறை போலக் கற்களை வைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது. மீண்டும் சுற்று முற்றும் நோக்கினாள். ஒரு பெரிய மூட்டை மாதிரி ஏதோ கிடந்தது. அதன் அருகில் போகலாமா, தொட்டுப் பார்க்கலாமா என்று தயங்கியபடி நின்றவள் காதில் ஏதோ ஒரு ஒலி நுழைந்ததும் சட்டெனத் திரும்பினாள் இடையிலிருந்த குறுவாளில் கைவைத்தபடி.

“யார் நீ?” என்று ஏக காலத்தில் இரு குரல்கள். இவளும் கேட்டாள். குகைக்குள் அப்போதே நுழைந்தவனும் கேட்டான்.

புவன சுந்தரி பதறிவிட்டாள். உள்ளூர அச்சம் உண்டாகி ஒருமுறை அவளை உலுக்கிவிட்டாலும் சட்டென சுதாரித்துக் கொண்டு “யார் நீ?” என்று கேட்டபடி வந்தவனை உற்றுப் பார்த்தாள்.

குகைக்குள் நுழைந்து நின்றவன் மிக நெடிய தோற்றத்தினன். கறுத்த மேனியன். சிவந்த கண்கள். ஊடுருவும் பார்வை பயங்கரம்தான். அவற்றை மிகைப்படுத்திக் காட்டின அந்தக் கொம்பு மீசை.

‘எங்கோ பார்த்திருக்கிறோம் இந்த ஆளை. எங்கே... எங்கே...?’

“பெண்ணே, நீ யாராயிருந்தாலும் சரி. நான் உன்னை எதுவும் செய்திடப் போவதில்லை. ஆனால் அதோ அந்த மூட்டையை நீ தொடக்கூடாது. ஏனெனில் அது

எனக்குச் சொந்தமானது. அதை எடுத்து போகவே நான் வந்தது. புரிகிறதா?” என்று அவன் சற்றே கரகரத்த குரலில் சொன்னான்.

“புரிகிறது! ஆனால் திடீரென்று நீங்கள் இங்கு வந்ததும் அந்த மூட்டை உங்களுக்கும் சொந்தம் என்றால் அது வியப்பூட்டுகிறது” என்றான் நிதானமாக.

“பெண்ணே! என்னை மரியாதையுடன் அழைத்துப் பேசுவதைப் பார்த்தால் நீ ஒரு பெரும் அந்தஸ்திலுள்ள குடும்பப் பெண் என்று தெரிகிறது. நல்லது, அந்த மூட்டையை நேற்றிரவு கொண்டு வைத்தவன் நான்தான். நான் இந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவன் அல்ல. இந்த மலையின் அந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவன். தேவிகாபுரம் தானப்பன் என்பது என் பெயர். போதுமா?” என்று கேட்டான் சற்றே பொறுமையிழந்தவன் போல.

‘தானப்பன்... தானப்பன். அப்பாவிடம் இந்தப் பெயருள்ள ஒரு ஆள் முன்னெல்லாம் வருவான். ஊன்றிக் கவனிப்பதில்லை. புலித் தோல்களைக் கொண்டு வந்தானே ஒரு முறை. அவனா இவன்?’

“இந்த மூட்டையில் இருப்பதென்ன? புலித்தோலா? அல்லது...” என்று அவள் கேட்டு முடிப்பதற்குள் குறுக்கிட்ட அவன் “பெண்ணே! எப்படி ஊகித்தாய் நீ? யார் நீ? தயவு செய்து நான் முரடனாவதற்குள் சொல்லிவிடு. ஏன் என்றால் இரவு பூராவும் இதைக் காக்க நான் பட்டபாடு சொல்ல இயலாத ஒரு கொடுமை. நீ பார்ப்பதற்கு ஏன் இந்த மாதிரி கம்பளியைப் போர்த்திக் கொண்டிருக்கிறாய் வெய்யில் வந்த பிறகும்? நீ உண்மையில் யார் பெண்ணே?”

“நானா? என்னை யார் என்று கூறிவிடுவதற்கும் இந்த மூட்டைக்கும் ஏதாவது சம்பந்தமுண்டா? இந்த மூட்டையில் புலித்தோல்தான் இருக்கிறது என்று நீங்கள் சொன்னால் நான் யாரென்று கூறுகிறேன்” என்றான் நிதானமாகவே.

“நான் முரடனாவதற்குள் நீ உண்மையைச் சொல்லுவதுதான் நல்லது பெண்ணே! தேவிகாபுரம் தானப்பன், அவன் வேட்டையாடிச் செயிக்கும் புலிகளைவிடக் கொடியவன் என்று கூறுவார்கள்.”

“யாரோ கூறுகிறார்கள் என்பதை நான் எதற்கு ஏற்க வேண்டும்? நான் படவேட்டரசர் மகள்” என்று அவள் மூன்றே வார்த்தைகளில் பதில் கூறியதும் தீயை மிதித்துவிட்டவன் போல் துள்ளிக் குதித்த அவன் “என்ன என்ன படவேட்டரையர் மகளா. கடவுளே! இது உண்மைதானா? அந்த உத்தமரைப் பாவி கம்பிலித்தேவன்...”

“இல்லை! உலாப்கான்.”

“இல்லவேயில்லை. நானும் அவனும் உங்கள் மாளிகை எரிந்த போது மூன்று கல் தாண்டியிருந்த ஒரு இடத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தோமே.”

“அவனில்லாவிட்டால் அவன் உதவி அசன் ஷா.”

“இல்லை. அவனும் எங்கள் கூடவே இருந்தான். நிச்சயமாகத் துருக்கர் உங்களை அரண்மனையைக் கொளுத்தவில்லை. உங்கள் தந்தையைக் கொல்லவில்லை. அப்படி அவன் செய்திருந்தால் இதோ இந்தக் கைகளே அவன் கழுத்தை நெரித்துக் கொன்றிருக்கும் ” என்று பக்கத்தில் கிடந்த ஒரு கல்லை எடுத்து அவன் கைகளால் அழுத்தியதும் அது பொடிப் பொடியானது கண்டு அவள் பெரிதும் பதறிவிட்டாள்.

“அப்படியானால் நீங்கள்தான் என் தந்தையிடம்...”

“ஆம் பெண்ணே! நான் அவரைத் தவிர வேறு யாரையும் சந்தித்ததில்லை. அவர் என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய ஆசான். வீராந்தக வில்லவரையரின் நண்பர். சத்திய சந்தர். புலித்தோல்களை அவர் விரும்பி வாங்குவார். எதற்கு? துறவிகளுக்குத் தருமமாக வழங்கிட; அடிக்கடி புலிவேட்டை பற்றி ரசனையுடன் பேசுவார். இதோ இந்த மூட்டையில் இருப்பவை யாவும் புலித்தோல்கள்தான். ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் பொன் பெறும். உலாப்கான் கேட்டான். பொற்காசுகள் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறான். ஆனால் கடந்த தொண்ணூறு நாழிகைகளாக அவன் அவனாக இல்லை. கம்பிலி தன் மீது அபாண்டம் சுமத்தி தென்னகத்தில் பெரும் அபவாதத்தை உண்டாக்கி விட்டதால் ஒரே ஆத்திரமாக இருக்கிறான். நாலா திசையிலும் அவன் ஆட்களை அனுப்பி கம்பிலியைத் தேடுகிறான். ஆனால் அவன் பழைய பெருச்சாளி. நேற்று இங்கேதான் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். தக்க துணையுடன் இருந்ததால் நான் எதுவும் செய்திட இயலவில்லை.”

“அப்படியானால் உலாப்கான் எங்கள் மாளிகையில் தீ வைத்த அன்று நீங்கள்...”

“இல்லை பெண்ணே, அது உண்மையில்லை. படவேட்டாரைத் தன் கட்சி சேரும்படி உலாப்கான் நயமாகவும் மிரட்டியும் பார்த்திருக்கிறான். பிறகு ஒரு சந்தர்ப்பம் தரலாம் என்று எண்ணியே அப்பால் வந்திருக்கிறான். நான் எதிர்ப்பட்டேன். சம்பூவராயர் பெருமையை நான் விளக்கிக்கூறிக் கொண்டே மைலம் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தோம். அவன் எந்த காரணம் கொண்டும் படவேட்டரையருடன் போரிடப்

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

போவதில்லையென்றும் அவருடைய துருப்புக்கள் யாவும் கைதான பிறகும் கூட அவர் கலங்கவில்லையே என்று பெருமையுடன் பேசினான். மாலிக்காப்பூர் தென்னகம் ஒரு முறையல்ல நாலு முறைகள் வந்திருக்கிறான். அவனை வீரம் நிறைந்திருந்த மாவீரனாகப் பலர் பேசுகிறார்கள், சிலர் ஏசுகிறார்கள். அவனைவிடத் தான் எல்லாவிதத்திலும் சிறந்தவன் என்று பேரெடுக்க வேண்டுமென்பதே அவா என்று கூறினான். இது நியாயமானதுதான்.

“ஆலயங்களை அழிப்பது, மாளிகைகளை இடிப்பது, பெண்டு பிள்ளைகளைக் கெடுத்து நாசம் செய்வது, வலுவிழந்தவர்களை நசுக்குவது என்பதுதான் வீரம் என்றால் அது கோழைகளின் கொள்கை என்றேன் நான். இதற்குள் ஒரு வீரன் ஓடி வந்து ‘படவேடு எரிகிறது’ என்று பதற்றத்துடன் கூறினான். உலாப்கான் திடுக்கிட்டான். நான் அவனை வெறுப்புடன் பார்த்தேன். அல்லா மீது ஆணையாகத் தானோ தன் ஆட்களோ இந்த அக்கிரமத்தைச் செய்யவில்லை என்று ஆணையிட்டான். பிறகு சொன்னான் சம்பூவராயர் தமது பூசை அறைக்குச் சென்றார் என்று. நான் சொன்னேன், அவர் பூசை அறைக்குள் புகுந்துவிட்டால் உலகையே மறந்திருவாரே, என்ன ஆயிற்றோ? என்று குமுறினேன். நாங்கள் ஒட்டு மொத்தமாக திரும்பினோம். ஆனால் அதற்குள் தீத்தேவன் தன் பணியை முடித்துக் கொண்டுவிட்டான்.

“உலாப் குழந்தை போல அழுதான். ‘வேட்டைக்காரரே! அவருக்குத் தெய்வீகமான அழகும் களங்கமற்ற புஷ்பங்களைப் போன்ற முகமும் கொண்ட இரு மகள்கள்! பாவம், அவர்கள் எங்கள் எதிரில் வந்ததும் எப்படி நீங்கள் இங்கே வரலாம் என்று கூடப் பதறினார். சம்பூவராயர் என்னைக் காமுகன் என்று எண்ணிவிட்டார் போலும். பரவாயில்லை. ஆனால் நான் கேவலம் அவர்களைக் கொன்றுவிட்ட அக்கிரமக்காரன் என்றல்லவா உலகம் என்ன ஏசிடும். நல்ல பேர் எடுத்திட விரும்பும் எனக்கு இப்படி ஒரு அவலப்பேர் கிட்டினால்...”

“தவித்தான், புலம்பினான். அது போலியல்ல. அவன் இதயமே அழுகிறது என்று நான் அறிந்தேன். ‘யாராயிருந்தாலும் சரி, அவர்களை சும்மாவிடப் போவதில்லை என்று சவால் விட்டுவிட்டுத் தன் ஆட்களுடன் இன்று தென்னகமெங்கும் அலைகிறான் அந்த அக்கிரமக்காரர்களைத் தேடி. ஆனால் விதியின் போக்கே வேறல்லவா?

“நேற்றிரவு நான் இந்தக் குகையில் என்னுடைய இந்த மூட்டையுடன் தங்கியிருந்தேன். கம்பிலித்தேவன் தன் கைக்கூலிகளுடன் வந்து கன்னி

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

வேட்டையாடினான். அந்தப் பாவி பில்லமன் வேறு அவனுக்குத் துணை! நல்ல காலம், அவன் கண்களில் நீ... பெண்ணே, என்னை மன்னித்துவிடு. உன் சகோதரியை நான் அடிக்கொரு முறை பார்த்திருக்கிறேன். பொதுகைக்கு அடிக்கடி தன் தோழிகளுடன் வருவதுண்டு. அவள் நலந்தானே?” என்று தொடர்ந்து கேட்டான்.

“யாரது? தானப்பனா?” என்ற குரல் ஒன்று குறுக்கிட்டதும் திடுக்கிட்டு திரும்பியவன் குகை வாயிலில் வில்லவராயர் நிற்பதைக் கண்டு ஓடி வந்து அவர் கால்களில் நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்துவிட்டான்.

இந்தக் காட்சியைக் கண்டு சில நொடிகள் உணர்ச்சி வசப்பட்டுத் தன்னையே மறந்து நின்றாள் புவன சுந்தரி. தன்னை யாரோ தொடுவது உணர்ந்து கண்களை விழித்தவள் அக்காள் அமரசுந்தரி நிற்பதைக் கண்டு அவளை அணைத்துக் கொண்டாள்.

“நீ குகை தேடிப்போய் நெடுநேரம் ஆயிற்றே என்ற கவலை எங்களை இங்கே கொண்டு வந்துவிட்டது புவனி. இங்கே வந்ததும் தேவிகாபுரம் தானப்பரைக் கண்டதும் நமக்கு ஆயிரம் யானைப் பலம் வந்துவிட்டது என்று நிம்மதியுண்டாகிவிட்டது” என்றாள் திணறித் திணறி மூச்சுவிட்டுக் கொண்டே.

அக்காளின் நிலைமை தங்கையை விழிப்புறச் செய்தது. மேலேயிருந்து இறங்கி மலைப்பாதையில் நடந்து வந்ததில்...

“அக்கா, இப்படியே படுத்துக் கொள்” என்று சொல்லிவிட்டு மூட்டையிலிருந்து புலித்தோலை எடுத்து விரித்தாள். தங்கையின் கட்டளையை மதித்தோ அல்லது சிரமம் தாங்காமலோ அக்காள் அமரசுந்தரி சட்டெனப் படுத்துவிட்டாள்.

கிழவர் வெளியே ஏதோ தானப்பரிடம் சொன்னதும் அவர் ஒரு நொடி கூடத் தயங்காமல் வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பு மாதிரி பாய்ந்தோடினார்.

புவன சுந்தரி வெளியே வந்ததும் கிழவர், “மகளே, இன்னும் கால் நாழிகையில் வந்துவிடுவான் தானப்பன் வேடுவப் பெண்களுடன். முருகன் அதுவரை நமக்குத் துணை நிற்பான்” என்று ஒரு பெருமூச்சு விட்டதும் புவன சுந்தரி, “உங்கள் பேரன்?” என்று ஒரு கேள்வி போட்டாள்.

பெரியவர் விஷயம் அறிந்தவர் போல் “அவனும் விரைவில் திரும்பிவிடுவான். சரி, நீ போய் முதலில் அதோ பார், அங்கே ஒரு அருவியிருக்கிறது. போய் முகத்தை... இரவு பூராவும் தூங்கவில்லை நீ. ஆகாரமும் இல்லை. கடவுளே.”

“இல்லை தாத்தா, பசி இல்லை. இதோ வந்துவிடுகிறேன்” என்று நொடியும் தாமதிக்காமல் அருவியை நோக்கிப் பறந்துவிட்டாள் அரிவை!

4

வானமே பிளந்து விட்ட மாதிரி அவ்வளவு உயரத்திலிருந்து அதி பயங்கரமாக நீரைக் கொட்டிய அந்த அருவியை ஆவலுடன் இல்லை, பரவசத்துடன் நோக்கினாள் பாவை. இரவு பூராவும் குளிரிலும் பனியிலும் பட்ட அவதியும் சோர்வும் பறந்து போய் அருவியில் திளைத்திடும் ஆர்வம் பொங்கியது அந்த அழகியின் இதயத்தில். சுற்றுச் சூழ்நிலையெல்லாம் மறந்து போய், இயற்கையின் சூழலுக்கு இலக்காகி விட்டாள் அவள்.

அருவியில் நீராடும் வேகத்தில், ஆர்வத்தில் தன் நிலை மறந்த அவள் அதில் எவ்வளவு நேரம்தான் அப்படித் திளைத்தாளோ அவளுக்கே தெரியாது.

திடீரென்று எங்கோ ஒரு குரல். அது என்னவென்றே இனம் புரியாத ஒரு ஒலி. நாலா திசையிலும் எதிரொலித்துப் பரவிய அவ்வொலியின் காரணமாகாவா, அல்லது வேறெதனாலோ புரியவில்லை, அவள் மீண்டும் இவ்வுலகுக்கு வந்தாள். சட்டென ஒருமுறை உடலை உதறிவிட்டுக் கொண்டு சுற்று மற்றும் பார்த்தாள்.

‘சே! இப்படி ஒரு மெய்மறந்த நிலையா?’ என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டு, இல்லை, தன்னையே கோபித்துக் கொண்டு அருவியின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு விலகினாள்.

“யாரும் இல்லை, யாரும் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள்...” தானாகவே வெட்கத்துடன் புலம்பியபடி கம்பளிப் போர்வையை எடுத்துச் சுற்றியதும் அது முள்ளைப் போலக் குத்தி அவள் பூப்போன்ற மேனியெங்கிலும் பிடுங்கி யெடுத்தது. வேறொரு இடமாயிருந்தால், ஆடைகளும் இருந்தால் இந்த முள் போர்வையை தூக்கி எறிந்திருப்பாள். பாவம்! மாற்றாடை இல்லையே.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

வானத்தில் சூரியன் முன்னே இருந்த இடத்திலிருந்து எவ்வளவு தொலைவில் நகர்ந்து விட்டான். எப்பொழுது வந்தோம், எப்பொழுது திரும்புகிறோம். அங்கு என்ன நடந்ததோ, என்ன ஆயிற்றோ. கால் நாழிகைதான் அவகாசம் அளித்தார் கிழவர். இப்பொழுது நாலு நாழிகை ஆயிருக்கும் போலிருக்கிறதே. அடக்கடவுளே... பறந்தோடினாள் குகையைக் தேடி!

“குவா... குவா... குவா... குவா...”

புவனி நடுங்கி நின்றாள். இல்லை, மகிழ்ச்சி தாங்காமல் மெய்ம்மறந்து நடுங்குகிறாள் போலும். ‘எவ்வளவு தாமதமாக்கி விட்டேன்...’

“மெதுவா வாம்மா... மெதுவா... நம்ம வீட்டுக்கு முருவன் வந்துட்டான்.”

புவனி நிமிர்ந்தாள். கிழவர் வில்லவராயர் முகம் எல்லாம் நிம்மதி கலந்த மகிழ்ச்சிக் களையிட்டிருந்தது.

“தாத்தா...!” என்று ஏதோ சொல்ல நினைத்தவள் முகத்தைத் தன் தளிர்க் கரங்களால் மூடிக் கொண்டு விட்டாள்.

“நீ ஏனம்மா வெட்கப் படுகிறாய்? உங்கக்காவுக்காக படவேட்டுராஜா திரும்ப வந்துவிட்டார் அம்மா. போய்ப் பார் அந்தத் தெய்வப் பிரசாதத்தை. கடவுள் எத்தனையோ சோதனைக்குப் பிறகுதான் வந்தருளுகிறார் மகளே...”

“தாத்தா, நான்... தாமதித்து விட்டேன். அக்காவுக்கு?”

“ஒன்றுமில்லை நிம்மதியுடன் தூங்குகிறாள். முருகன்தான் ஒரேயடியாகக் கத்துகிறான். சின்னம்மாளைக் காணவில்லையே என்று!”

“நான் ஒரு முட்டாள் தாத்தா. அக்காவைத் தனியாக...”

“அவள் தனியாக இல்லை மகளே, நெட்டுர் ராணி வந்திருக்கிறாள். நாலு வேடுவப் பெண்கள் வந்திருக்கிறார்கள். தேனும் பாலும் தினைமாவும், பூவும் பழமும் பொருள் யாவும் வந்துவிட்டன அம்மா. படவேட்டார் மாளிகையே இந்தக் குகையில்தான்.”

“அப்பா, யார் கூட நீங்கள்... ஓ! இவள் தானா நம்ம படவேட்டாரு மகள்! அடி ஆத்தேங்கிறேன். பயமவன் அதான் கண்ணைப் போட்டானோ? சரித்தான்... இந்தாம்மா

இப்படி வா. புவனி, புவனின்னு உங்கக்கா கத்திட்டா” என்று ஆதுரக் குரலில் அழைத்தபடி வந்து நின்றவளைப் பார்த்த புவன சுந்தரி அதிர்ச்சி கொண்டு நின்றாள்.

‘என்ன உயரம்? எப்படிப்பட்ட தோற்றம்! வீராங்கனை என்று வார்த்தையளவில் வர்ணிப்பதைத்தான் இது வரை கேட்டிருக்கிறாள் அவள். ஆனால் இப்போது உண்மையில் ஒரு வீராங்கனையே அல்லவா வந்து நிற்கிறாள்!’

தன்னுடைய தாயின் நினைவில்லை அவளுக்கு. சின்னஞ் சிறு வயதிலேயே அவளை இழந்துவிட்டாள். இப்போது குகையின் வாயிலில் நிற்பவள், நல்ல உயரம் மட்டும் இல்லை. நல்ல கறுப்பும் கூட. அழகான உருண்டை முகம். தலைமுடி சற்றே நரைத்திருந்தாலும் நிறையவே இருந்தது; கூரிய கண்கள். ஆம்! இந்தக் கண்களைப் பார்த்தாலே அச்சந் தோன்றுகிறதே.

“அதென்னடி பெண்ணே! என்னை விழுங்கிடற மாதிரி பார்க்குறே. நான் உங்கம்மா கணக்கா அவ்வளவு நாகரீகமறியாதவதான். ஆனால் மத்ததிலே அவங்களைப் போலத்தான் நானும். வா இப்படி” என்று இரண்டடி முன்னே வந்து அவளைப் பிடித்ததும் தாவிச் சுருண்டு கொடி போலத் தழுவி அடைக்கலமாகி விட்டாள்!

“அப்பா! ஆண்டவன் இம்மாதிரி இளங்குருத்துக்களை எல்லாம் ஏன் இவ்வளவு கொடுமைப்படுத்தணும்?” என்று அவர் மகள் சித்தேஸ்வரி கேட்டதும் கிழவர் வில்லவராயர் “இதுதான் அம்மா விதிப்பயன்” என்றார்.

சட்டெனச் சினமுற்ற அவள், “நீங்கள் என்னப்பா இப்படி பேசறீங்க? இது என்ன செய்தது விதிகிட்டே போயி? இதுகளாலே ஒரு ஏறும்புக்குக் கூடத் தீம்பு நினைக்க முடியாதேப்பா?”

புவன சுந்தரி குமுறிக் குமுறி அழுதாள். இதுகாறும் வேறு வழியின்றி அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த துக்கம் பீறிட்டு அருவியாகப் பாய்ந்து வந்தது அவள் அழகு விழிகளிலிருந்து.

“அம்மா தாயி, அழுதது போதும். இப்போ உனக்கு துணையா ஒரு ஆம்புளைச் சிங்கம் வந்துட்டான். கண்ணைத் துடைத்துக் கிட்டு வா. இம்...” அவள் கண்களைத் தன் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்து கரகரவென்று அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்று விட்டாள்.

“புவனி!” மிகவும் தீனமாக இருந்தது அமரசுந்தரியின் குரல். ஆனால் அதில் பெரும் நிம்மதி. அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி அதே சமயம். குழந்தை அருகில் போனாள் புவன சுந்தரி. அது அப்பொழுதுதான் அழகையை நிறுத்தி விட்டுக் கண்களை முடியிருந்தது.

“அக்கா, செங்காணியார் அச்சு அப்படியே இருக்கிறது” என்று சொல்லிவிட்டு இரு கைகளையும் களிப்புடன் தட்டினாள். விழித்துக் கொண்டான் பயல். உடனே அழகையும் துவங்கி விட்டது.

“இந்தா... இந்தா... அழாதே. நான்...” அது இன்னும் பெரிதாக அழுதது!

“ஐயோ! இதென்ன ஒரு அழகுணிப் பயலா இருக்கிறான்...” என்று தவித்துப் போனாள் தங்கை.

சித்தேசுவரி அக்காளையும் தங்கையையும் குழந்தையையும் மாறிமாறிப் பார்த்துவிட்டு “பயல் அப்பன் வரலென்னு அழவுரான். குமாரு போயிருக்கிறான். எப்படியாவது...” என்று ஏதோ சொல்வதற்குள் பதறியெழுந்தாள் புவன சுந்தரி.

“எங்கே போயிருக்கிறார் அவர்?” என்று பாய்ந்தோடி வந்து கேட்டதும் குறும்புக்காரியாகி விட்டாள் முரட்டு சித்தேசுவரி.

“எவரு... எவரை நீ விசாரிக்கிறே?”

“அதுதான் அவர் தாத்தா... செங்காணியார் உலாப்காணிடம். இவரும் போய் அங்கே அவர்களிடம் சிக்கிக் கொண்டால்” என்று துக்கமும் ஏக்கமும் கலந்த குரலில் கேட்டதும் சித்தேசுவரி “இவ யாரைப் பத்தி இம்மா அக்கரையாக் கேக்குற? நான் நம்ம குமாருவைப் பத்திப் பேசினா இவ யாரோ திடுதிப்புன்னு தன்னோடே புருசன் போயிக்கிட்ட மாதிரி...”

கிழவர் வாய்விட்டுச் சிரித்து விட்டார். சித்தேசுவரியும்தான் குறும்புப் புன்னகையுடன் புவனியை நோக்கியதும் அதிர்ச்சியும் வெட்கமும் அவளை அங்கிருந்து விரட்டிவிட்டது.

“அப்பா, நீ போய்ச் சொல்லு விளக்கமா. குமாரு கிட்டே அந்தத் துருக்கன் ஜம்பமெல்லாம் சாயாதுன்னு. இவன் சித்தேசுவரியின் வளர்ப்பு விக்ராந்தரின் பேரன், வீராந்தகன் மகன், வில்லவரிலே பெரிய வில்லவன்னு... போங்க” என்றாள்.

கிழவர் மீண்டும் வாய்விட்டுச் சிரித்து எழுந்தார். அவர் கால்களிலிருந்த, ரணங்களில் ஏதோ பச்சிலை தடவப்பட்டிருந்தது. மெல்ல எழுந்தவர் குகைக்குள் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு “மகளே!” என்று கனிவாக அழைத்தார்.

இதற்குள் அமரசுந்தரி தன் அருகே தங்கையை அழைத்து ஏதோ சொல்ல, அவளும் சித்தேசுவரியண்டை சென்றாள்.

“இந்தா இதோ புதுச்சேலை. இந்த வர்ணம் குமாருக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும் தெரியுமா?” என்று கேட்டதும் அவள் அதை லபக்கென்று வாங்கி “போங்க அத்தை!” என்று பதில் கூறிவிட்டு அப்பால் சென்று விட்டாள்.

சித்தேசுவரி திடுக்கிட்டவள் போல. “போங்க அத்தையாமே! கெட்டிக்காரியாயிருக்கிறாளே... இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறுத்து விரட்டுவாள் என்று நினைச்சேன். இப்பவேல்ல எங்கிட்டே பாணத்தைத் தொடுத்துட்டா...” என்று சொன்னதும் அமரசுந்தரி இலேசாக முறுவலித்தாள்.

இதற்குள் புத்தாடை அணிந்து கொண்ட புவன சுந்தரி சித்தேசுவரி எதிரே வந்ததும் அவளை விழுங்கி விடுகிற மாதிரி பார்த்தாள்.

“அடடே! தேவலோகத்து ரம்பை கணக்கா இருக்கிறியே, சேச்சே! என் கண்ணை பட்டுடப் போவது பெண்ணே. இப்படி வா! திருஷ்டி களிச்சுவிடறேன்!” என்று அவளை அன்புடன் இழுத்து இரு கன்னத்திலும் கைவைத்து நெட்டி முறித்துப் பிறகு இறுக அணைத்து அன்பு முத்தங்கள் அளித்ததும், “போங்க அத்தை” என்று அவள் திரும்ப இவள் கன்னத்திலேயே இலேசாக ஒரு தட்டு தட்டிவிட்டு வெளியே ஓடிவிட்டாள்.

அமரசுந்தரி அருகே வந்து அமர்ந்தாள் சித்தேசுவரி. “மகளே, காலம்தான் என்ன பாடு படுத்துது? பிறகு அதே காலம் நமக்கு என்னனவோ செய்யுது! எதை நம்புவது எதை நம்பாமல் இருப்பது என்றே புரியவில்லை. நேற்று வரை மாடமாளிகையும் கூடகோபுரங்களும் மிகுந்த படவேட்டார் கோட்டை தரைமட்டமாவானேன்? நிம்மதியாய் இருந்த அப்பாவி அபலைகளான உங்களை இப்படி விதி தவிக்க வைப்பானேன்? பிறகு தங்க விக்கிரகம் போன்ற ஒரு செல்வத்தை குகையிலே நீ வந்து பெறுவானேன்? எங்கேயோ உல்லாச மாளிகையிலே உப்பரிகையில் சப்ரமஞ்சத்திலே துயில வேண்டிய இந்த ராசாப்பய இங்கே புலித்தோலு மேலே கிடக்கிறான்னா இவனோட அப்பா

எங்கேயோ! கடவுளே! இப்படி நம்ம மாதிரி நரமனிசங்க கிட்டேயெல்லாம் விளையாடுறான்னா... நாம என்ன செய்ய முடியும்? அடபோய்யா உங்க கைவரிசையெல்லாம் உங்க மாதிரி கடவுளுக்கிட்டே காட்டாமே நம்மகிட்டே காட்டுரியே, நாயந்தானான்னு கேட்டுட வேண்டியதுதான்” என்று தன் போக்கில் பேசியதும் அமரசுந்தரி வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டாள்.

“அடேடே! குருத்தாட்டமே கிடக்கிறவகிட்டே நான் இப்படியெல்லாம் பேசவும் கூடாது. நீயும் இப்படி சிரிக்கக் கூடாது” என்று சொல்லிவிட்டு, “பாவாயி..” என்று ஒரு குரல் கொடுத்ததும் வேட்டுவப் பெண் ஒருத்தி வந்து நின்றாள்.

“நீங்கள்ளாம் போய் ஏதாவது வவுத்துக்குப் போட்டுவிட்டு மாலையில் வாருங்கள்!” என்று உத்திரவிட்டதும் அவளுடன் வந்த இதர பெண்களும் வணங்கிவிட்டு வெளியேறி விட்டார்கள்.

“இந்த நிலைலே நீ பயணப்படக் கூடாது. நாளை ஒரு நாளாவது போகணும். எனவே தேவிகாபுரத்தாரு வந்ததும் ராத்திரிக்கு எல்லாவற்றையும் சாக்கிரதையாச் செய்தாகணும். கம்பிலி இன்னும் இங்கேதான் எங்கேயாவது சுத்திகிட்டு இருப்பான். அவனை நம்ப முடியாது.”

“அப்படியானால் நீங்கள் கூடத் துருக்கர்கள்தான் எங்கள் தந்தையை...”

“இல்லை மகனே, இல்லவேயில்லை. உலாப்கான் முரடன்தான், பிடிவாதகாரன்தான். ரொம்பப் பெரிவனா அந்த மாலிக்கைக் காட்டிலும் பெரிய ஆசாமியா ஆகணும் என்று பேராசைப்படுபவன்தான். ஆனால் கோழையில்லை. பெண் வெறி பிடித்தவன் இல்லை. படவேட்டரையர் போன்றவர்களிடம் நெறிமுறை தவறி நடக்கக் கூடியவனும் அல்ல.”

“அப்படியானால் எங்கள் படையினரைக் கைது செய்தது உண்மைதானே?”

“உண்மையாகத்தான் இருக்கணும். ஆனால் அதன் நோக்கம் என்ன? நாங்க இருபதாயிரம் பேரு, நீங்க இரண்டாயிரம் பேரு. பிடிச்சுட்டோம். சொன்னபடி கேளுங்க. உங்களுடைய ஆளுங்க உங்களுக்கு உதவ முடியாது, புரிகிறதா? அப்படின்னு மிரட்டித்தான் அதைச் செய்திருக்கிறான். இவரு மிரளவில்லை. போய்விட்டான். அப்பாலே சரண் அடைந்துவிடு என்று எச்சரித்தான். எதிர்த்தா போராடியிருப்பான். இதுதான்

நடந்திருக்கும். ஆனால் கம்பிலித்தேவன் அப்படியில்லை. அவன் காமவெறி பிடித்த கயவன். பெண்களைப் போகப் பொருளாக நினைப்பவன். ஒரு விஷப்பாம்பு” என்று கூறிவிட்டுப் பற்களை நறநறவென்று அவள் கடித்ததும் அமரசுந்தரி பயந்துவிட்டாள்.

ஆனால் சித்தேசுவரியின் முகம் கோரமாக மாறிவிட்டது. “கம்பிலி மனுஷ உருவிலே வந்துள்ள மிருகம். இருபது வருஷத்துக்கு முன்னாலே அவன் எவ்வளவு வெறியனா இருந்தானோ, அதே அளவுக்குத்தான் அவன் இந்த வயசிலேயும் இருக்கிறான். கடவுளுக்கு இந்த மாதிரி ஆளுங்க ஆயுசைக் கெட்டிப்படுத்த தெரியுமே தவிர நல்லவங்களை சீக்கிரமா கொண்டு போயிடறாரு.”

“அத்தை, நீங்கள் வீணில் பதற வேண்டாம். அவன் கிடக்கிறான். நாம் எச்சரிக்கையாயிருந்து விட்டால் அவன்...”

“இல்லை, நம்முடைய எச்சரிக்கை நம்மை வேண்டுமானால் காப்பாற்ற முடியும். நம்ம நாட்டிலே இருக்கற அத்தனை அழகிகளையும் நாம காப்பாற்ற முடியுமா?”

“நீங்கள் என்னதான் சொல்லுகிறீர்கள் அத்தை?”

“வேறே வழியில்லை. சொல்ல ஆரம்பிச்சதே தவறு. இப்போது சொல்லி முடிக்காம இருப்பது தவறு. மகளே, நானே அவன் கிட்டே பலியாகி இருந்தவள்தான்.”

“அத்தை!”

“பதறாமே கேளும்மா! இருபது வருஷத்துக்கு முந்தி இந்த புவனி வயசு. இல்லே இரண்டொன்று கூடவும் இருக்கலாம். கல்யாணம் ஆயிடிச்சு. நானும் என் புருசனும் மறுவீட்டுக்காகப் பயணமானோம். எங்கேயிருந்தோ இந்த கம்பிலி வந்து சேர்ந்தான். நெட்டுர் பத்துக்கல்லு இருக்கும். ஒரு சின்ன ஊரு நாங்க தங்கின இடம். என் புருஷனை எப்படியோ வசியம் பண்ணிட்டான். பிறகு நிலை தெரியாமே கள்ளைக் குடித்துவிட்டாரு. நான் நெடுநேரம் அவருக்காகக் காத்திருந்தவ, அவரு வந்த நிலைகண்டு தவிச்சுப்பட்டேன். அவரு உளுந்தாரு படுக்கையிலே தன்னை மறந்து. நான் கீழே ஒரு மூலையில் படுத்தேன். விதியை நினைத்து வருந்தி விட்டுத் தூங்கி விட்டேன். ஏதோ ஒருமாதிரி சத்தம். பக்கத்திலே வந்து நின்னவன் கம்பிலிதான்.”

“ஐயோ! அப்புறம்...”

“விரிட்டுன்னு எழுந்த என் தோளைப் பிடிச்சான் பேய் மகன்.”

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

“ஐயையோ!”

“இப்படி அனாதா முடியுமா? எப்படி நடந்ததோ தெரியாது. என் பலத்தையெல்லாம் சேத்து அவன் மார்பிலே தலையாலே ஒரு முட்டு முட்டினேன். ‘உம்...’ என்று மூச்சுவிட்டு அப்பாலே போயி விழுந்து விட்டான். அந்த அறையிலே கடப்பாறை, கோடாலி எல்லாமே கிடந்தது. கீழே கிடந்த அவன் எழுந்திருப்பதற்குள் நான் என் கையில் கிடைத்த மண்வெட்டியாலேயே என்னையும் மிஞ்சிய வேகத்துடன் தாக்கினேன். ‘ஐயோ! செத்தேன்...’ என்றான். ரத்தம் அவன் முகமெல்லாம். திரும்பவும் போட்டேன் ஒரு போடு. காலிலே வந்து விழுந்தான். இதுக்குள்ளே எம் புருஷன் கட்டிலில் இருந்து எழுந்து மலர மலர விழித்தாரு. பிறகு ‘அடப்பாவி!’ன்னாரு. தடதடன்னு ஐந்தாரு ஆட்கள் வந்தாங்க. எல்லாரும் அவன் ஆட்கள்!

“கீழே கிடந்த கம்பிலி மேலேயெல்லாம் ரத்தம். என் கால் எல்லாம், சேலையெல்லாம் ஒரே ரத்தம். என்ன நினைத்தார்களோ என்னவோ, சட்டென்று அவர்கள் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். என் கையிலிருந்த மண்வெட்டி இன்னும் இறங்கவில்லை. ‘ஐயோ! என்னை ஒண்ணும் செய்யாதே! இனி என் சென்மத்துக்கும் குடிக்கமாட்டேன்’னாரு எம் புருசன்.

“சிரிச்சேன்... காளி மாதிரி பேய் சிரிப்பு சிரிச்சேன். ஏன் மகளே பயமாயிருக்குதா?” என்று குரலைத் தணித்துக் கேட்டதும் இதுவரை தன்னையும் மறந்து அவள் விளக்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அமரசுந்தரி “ஆ! என்ன... என்ன அத்தை... எங்கே அந்தப் பாவி?” என்று உளறியதும் சித்தேஸ்வரி வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டாள்.

“இந்தா பொண்ணே! நடந்ததைக் கேட்டதுமே இப்படி பயந்துட்டியே. இதற்கெல்லாம் இப்படிப் பயந்தா நாம எப்படும்மா இந்த நாட்டிலே வாழ முடியும்? உங்க படவேடும் சரி, எங்க நெட்டூரும் சரி, என் செங்கம், புத்தூரு எல்லாமே மலையோரத்திலுள்ள ராஜ்யங்கள்தான். காடுகளுக்குப் பஞ்சமில்லை. புலி, கரடிக்கும் குறைவில்லை. ஆனால் மான்களும், மயிலுகளும் இல்லாம இருக்குதா? நாமும் தைரியாமத்தான் இருந்தாகணும். புரியுதா?” என்று கேட்டுவிட்டு குழந்தையை அவளிடமிருந்து வாங்கி படுக்க விட்டாள்.

“அத்தை! உங்க கதையைக் கேட்டதிலேயிருந்து எனக்கு ஒரே யோசனைதான் ஏற்படுது. ஆனால் உங்கள் கணவர் எப்படி விட்டார் அந்தக் கிராதகனை என்பதும் அடுத்தாற் போலத் தோன்றாமலில்லை.”

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

“அங்கேதான் நாம்ம தப்புப் பண்ணிப்புடறோம்! நான் ஒரு பெரிய தப்புப் பண்ணிட்டேன். அவரு மயக்கம் தெளிஞ்சதும் நடந்ததைச் சொல்லிட்டேன். சிறிசுதானே! தெரியாமே குமுறிக் குமுறி அழுதுக்கிட்டே சொல்லிப்புட்டேன். அதனாலே அன்னையிலேயிருந்து இன்னைக்கு வரை நான் அழுதுக்கிட்டிருக்கும்படி ஆயிடிச்சு.”

“என்ன அத்தை சொல்லுறீங்க?”

“அவரு அன்னைக்கே கம்பிலியை தெரித்திக்கிட்டு கிளம்பிட்டாரு! அன்னைக்குப் புறப்பட்டவரு, போவாரு, வருவாரு. நிலையில்லை. ஆனா ஒரு நாளு திரும்பினாரு... உயிரிழந்த பிரேதமாய்...”

“அடப்பாவித் தெய்வமே!”

“தெய்வத்தைத் திட்டி என்னம்மா லாபம்? நாம் நம்ம தலையிலே எழுதியுள்ள விதிப்படிதானே ஆடணும்?”

“அத்தை, நீங்கள் சற்று முன்னே தெய்வம் ஏன் இந்த மனுசங்க கிட்டே கொடுமையா நடக்கணும், தெய்வத்துக் கிட்டேயே தெய்வம் கைவரிசையைக் காட்டக் கூடாதான்னு கேட்டீங்க!” என்று அமரசுந்தரி வேகமாகச் சொன்னதும் சித்தேசுவரி சிரித்துக் கொண்டே “நீ என்ன இவ்வளவு அப்பாவியாய் இருக்கே! சும்மா ஒரு பேச்சுக்கு அப்படிச் சொன்னா... நாமல்லாம் தெய்வத்துக்கிட்டே போட்டி போட முடியுமா?” என்று திரும்பக் கேட்டாள்.

“இல்லே அத்தை! சில சமயம் எனக்கு என்ன தோணுது தெரியுமா?”

“சொல்லு!”

“நம்ம கையாலாகாத்தனத்தை மறைக்க தெய்வத்து மேலே குத்தம் சொல்லித் தப்பிச்சுக்கிடப் பார்க்கிறோம்!”

“அதுவும் சரிதான் மகளே. ஆனால் எல்லாருமே அப்படியில்லை. என் புருஷன் மேலே நான் பின்னாலே குத்தம் சொல்ல எதுவுமில்லை. என்னா அவரு புலி வேட்டை ஆடற மாதிரி அந்தக் கம்பிலியைத் தேடினாரு. அவன் பதுங்கிட்டான் எங்கேயோ! அவனைக் கொல்லாமே வீடு திரும்ப முடியாது என்று இவரு ஆணை போட்டாரு. ஆனால் இவரு இந்த ஆணையை நிறைவேற்ற ஒரு பெரிய தவறு செய்தாரு. கம்பிலித் தேவனுடைய நாட்டுக்கே போயிட்டாரு. பிறகென்ன... அவன் தன் கையாளுகளை விட்டு இவரைக் கொன்று போட்டுட்டான்.”

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

“அத்தை, எங்களை எல்லாம் காட்டிலும் நீங்கள் மகா துரதிருஷ்டசாலிதான். உங்க இளமை பாழ், மகிழ்ச்சி பாழ், வாழ்வே பாழாகி விட்டதே!”

“இதுதான் வாழ்க்கை மகளே... நாம் எப்ப மனுசங்களாப் பிறந்துட்டமோ அப்பவே இதற்கெல்லாம் தயாராக இருக்க வேண்டும்.”

“உங்கள் வாழ்க்கையே ஒரு பெரிய பாரதமாகிவிட்டதே அத்தை!”

“ஆமாம்! நீ சொன்னது சரிதான். ஆனால் நான் துரோபதை ஆகவில்லை. உங்க படவேட்டம்மா இருக்குறாளே ரேணுகாம்பான்னு பேரோட, அவள் துர்க்காதேவி, மாரியாத்தா, காளிகாதேவி. ஆமாம் நானும் ஒரு காளிகா தேவியாயிட்டேன். இந்தப் பக்கத்திலே என் பேரைக் கேட்டாலே நடுங்கும்படி அவ்வளவு பயங்கரமானவளா மாறிட்டேன்.”

“எங்கப்பா அடிக்கடி புலி வேட்டை ஆடற வீரரத்தான் என்று...”

“என்னைத்தான் அப்படிச் சொல்லுவாங்க...”

“உண்மையாகவா?”

“ஆமாம் மகளே. நான் புலி வேட்டையாடுவேன். ஏன் சிங்கமின்னா கூடப் பயப்படமாட்டேன். இந்தப் பக்கத்துக் காடுகளில் வசிக்கும் மக்கள் எல்லாம் என்னை பத்ரகாளின்னு கும்பிடக் கூடச் செய்வாங்க. ஏன்னா அவுங்க ஆடு மாடுகள், குழந்தை குட்டிகளை யெல்லாம் புலிகள் அடிச்சி அழிக்குதில்லே. அவைகளை நான் வேட்டையாடிக் கொன்றால்... தேவிகாபுரம் தானப்படும் இப்படித்தான். ஏன்? உம் புருஷன் செங்காணியார் கூட சிங்க வேட்டையிலே தேர்ந்தவர். எங்க அண்ணன் கிட்டே பயிற்சி பெற்றவர் அவர். எங்க அண்ணன் வீராந்தக வில்லவரையர் மிருகங்களுக்கெல்லாம் ராஜாதிராஜனைத் தனக்கே அடிமைப் படுத்தி விட்டவர் மகளே. இந்த நாட்டிலே அவருக்கு ஈடு அவருதான்...”

“அப்படிப்பட்ட மாவீரர்களைப் படைக்கிற கடவுள் ஏன் இம்மாதிரி கம்பிலிகளையும் படைக்கிறார்?”

“இது நல்ல கேள்விதான். ஆனால் அவரைத்தான் கேட்கணும் மகளே” என்று அவள் கூறும் போது வீராந்தகர் குகை வாயிலில் வந்து நின்றார். அவள் சொன்ன பதில் அவர் காதிலும் விழுந்தது.

“அது பிரயோசனமில்லை சித்தம்மா...” என்றார் அவர்.

“ஏன் அப்பா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே அவள் எழுந்து வாயில் அண்டை வந்தாள்.

“கடவுளிடம் நாம் போய்க் கேட்க முடியுமா என்பது வேறு விஷயம். ஆனால் அப்படிப் போய்க் கேட்டால் அவர் நீ பேசத் தெரிந்த பிராணி. ஆதலால் கேட்க வந்தாய். புலி கேட்கிறதா ஏன் மாணைப் படைத்தாய் என்று? அல்லது மான்தான் கேட்கிறதா? இல்லையே... காலில் மிதிபடும் எறும்புகள் தன்னை மிதித்துக் கொல்லும் மனிதனை ஏன் படைத்தாய் என்று கேட்கிறதா? என்று திரும்பக் கேட்பார் அல்லவா?” என்று இலேசாகச் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டதும், “அது சரிப்பா, அந்தக் கடவுள் விஷயம் ரொம்ப சிக்கல். நீங்க உலகத்துக்கு வாங்க. எங்கே உங்க கூட வந்த அந்தப் பெண் புவன சுந்தரி?”

“அவளா? அருவியின் அழகைப் பார்த்துக் கொண்டே உட்கார்ந்திருக்கிறாள். தானாகவே சிரிக்கிறாள். ஆனால் உங்கண்ணன் மவன் ஏன் இன்னும் திரும்பவில்லை? என்று நாலைந்து தடவைகள் கேட்டு விட்டாள் அவள்” என்று கூறியதும், “சரிதான், பிடிச்சதா பைத்தியம்?” என்று பதில் சொல்லிச் சிரித்ததும் குகைக்குள்ளேயிருந்த அமரசுந்தரியும் புன்னகை புரிந்தாள்.

5

திருவண்ணாமலை அன்றுவரை அமைதியாகத்தான் இருந்தது. பல்லாளராயன் ஏதோ நாம் துருக்கர்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு ஒத்துப்போனோமோ பிழைத்தோம்! நல்ல காலம் நமக்கு ஏதோ கொஞ்சம் இருந்ததால்தான் அந்தக் கம்பிலித்தேவனுடன் சேராமல் தப்பினோம்... என்ற நிம்மதியுடன் கடந்த பத்துப் பதினைந்து தினங்களாக நிம்மதியாயிருந்தான். தினசரி இருமுறை அண்ணாமலையாரைக் காலையிலும் மாலையிலும் கோயிலுக்குப் போய் தரிசித்து வந்தான்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஆலய தரிசனத்துக்கென்று ஆசாரமாக உடைகளையுடுத்து தனது குடும்பத்தாருடன் ஆலயத்துக்கு நடந்தே சென்றான். பக்தி அடக்கத்துக்கு வழி காட்டியது!

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

கொஞ்ச தூரம் சென்றவன், வலப்பக்கத்திலிருந்து ஏகப்பட்ட குதிரை வீரர்கள் வருவது கண்டு தனது காவலனை அனுப்பி யார் என்று அறிந்து வா என்று கூறி அனுப்பினான். ஆனால் இடது பக்கத்திலிருந்து இதே மாதிரி இன்னொரு கூட்டம் வந்ததும் சற்றே திகைத்தான்.

பல்லாள் உபசேனாதிபதி சங்கரதேவன் எங்கிருந்தோ தனது உதவிகளுடன் பறந்தோடி வந்து வலப்புறக் கூட்டம் இடப் புறக்கூட்டம் இரண்டையும் மறித்தான்.

ஆனால் எதிர்த்திசையிலிருந்தும் ஒரு மாபெரும் கூட்டம் “பழிக்குப்பழி வாங்காமல் திரும்போம்!” என்ற கோஷத்துடன் வந்ததும் ‘சரி, பேராபத்து தேடி வருகிறது’ என்று ஊகித்துத் தன் குடும்பத்தாரைச் சட்டென்று பக்கத்திலிருந்த மாளிகைக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தன் குதிரை மீது ஏறி முன்னே சென்றான்.

பல்லாளராயன் இன்று துருக்கர்களுடன் சந்தர்ப்பங்கருதிச் சேர்ந்திருந்தாலும் வீரத்தில் அப்படியொன்றும் குறைந்தவனில்லை. ஏனென்றால் அவன் ஒய்சளர் வமிசத்தில் வந்தவன். தென்னகத்தின் வல்லரசாயிருந்த ஒய்சளரின் முன்னைய வீரதீரப் பிரதாபங்களில் எஞ்சிய ஒரு பகுதி இவனிடமிருந்தது என்று கூறலாம்!

“யாரைப் பழிக்குப் பழி வாங்க நீங்கள் இங்கே வந்தீர்கள்?” என்று பெரிய கூட்டத்தின் அருகில் போய் எடுப்பான குரலில் கேட்டதும் அவர்கள் சற்றே தயங்கிவிட்டு “துருக்கர்களை” என்று உரத்த குரலில் கூறினார்கள்.

உடன் பதில் எதுவும் பேசாது தமது குதிரையின் மீதமர்ந்தபடி பல்லாளர் ஒரு முறை நாலு திசையிலும் கம்பீரத்துடன் நோக்கினார்.

ஏறத்தாழ நாலாயிரம் பேர்களிருக்கும்! வலது பக்கக் கூட்டத்தை விலகிக் கொண்டு பதின்மர் முன்னே இடை வழிவிட்டு விலகிவர அந்த வழியில் வெண்புரவி மீது அமர்ந்து எடுப்பான தோற்றத்துடன், எதற்கும் அஞ்சாத செக்கச் சிவந்த விழிகளின் நிமிர்ந்த பார்வை, நீண்டு வளைந்த கம்பி மீசை, ஆறடிக்கும் மீறிய உயரம், குதிரை மீது அமர்ந்ததனால் இன்றும் உயரமாகக் காட்டிய நெடிய தோற்றத்துடன் வந்த பொம்மிடி திம்மப்பராயனைக் கண்டதும், பல்லாளராயர் திகைத்து “வாருங்கள் திம்மப்பரே... வாருங்கள். இதன்ன அதிசயம்! நீங்களே இந்த வயதில், இந்த நிலையில் இங்கு வருவதென்றால் அப்படி என்ன நடந்துவிட்டது?” என்று சற்றே பதறிய குரலை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு கேட்டதும்,

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

அவர் “உம்! பல்லாளரே, தெரிந்தே கேட்கிறீரா? அல்லது நிகழ்ந்தது தெரியாமல்தான் கேட்கிறீர்களா?” என்று உணர்ச்சியுடன் ஆனால் அதே சமயம் உக்கிரத்துடன் கேட்டதும் பல்லாளர் உண்மையாகவே பதறிவிட்டார்.

“என்னதான் நடந்துவிட்டது!”

இடப்புறமிருந்து எல்லாரையும் ஒதுக்கிவிட்டு முன்னவரைவிட வேகமாய் வந்த பயங்கரத் தோற்றத்தினரான இக்கேரி வீரப்ப நாயக்கரைக் கண்டதும் பல்லாளர் மேலும் பதறிவிட்டார். இவர்கள் போதாதென்று வடக்கேயிருந்து வந்த கூட்டத்திலிருந்து புத்தார்த்தத்தன், அரசமுடிமண்டலத்து ஆழர்ச் சோழகனும் வந்து நின்றதைக் கண்டு வெகுவாக ஆடிவிட்டார் பல்லாளன்.

“வீரபல்லாளரே, நீங்கள் ஆயிரம் ஆண்டுகள் தென்னகத்தில் வீரம் விளைத்த ஓய்சாளப் பரம்பரையினர். மறுப்பில்லை. நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் துருக்கர் தீமை விளைவிக்காமலிருக்க அவர்களுடன் இழைந்து நிற்க ஒப்பினீர். நாங்கள் குறுக்கிடவில்லை. ஏனென்றால் கம்பிலித்தேவன் கயமையே உருவானவன். மோசக்கார நீசன். அவனை ஒதுக்கியது நியாயமே, மறுப்பில்லை. ஆனால் நேற்றிரவு நடந்த கொடுமைக்கு நீங்கள் என்ன பதில் கூறப்போகிறீர்?” என்று திம்மப்பன் கர்ண கடுரமான குரலில் இரைந்து கத்தியதும் பல்லாளன் ‘என்ன நடந்தது என்று இன்னமும் தெரியவில்லையே?’ என்று விழித்தார்.

‘எங்கே மஹாமந்திரி பெத்தண்ணா? நேற்றிலிருந்து அவர் அரண்மனைப் பக்கமே வரவில்லை. சேனாபதியோ ஆற்காடு போனவர் இன்னும் திரும்பவில்லை.’

“திம்மப்பரே, நீங்கள் எல்லாரும் இப்படி திடீரென்று ஒரே கூட்டமாக வந்து என்னைக் கேட்டால்...” என்று வேறு வழியில்லாமல் ஏதோ உளறிக் கொட்டினார்.

“போசளபல்லாளரே! நீங்கள் எதுவுமே தெரியாத மாதிரி பேசினால், இங்கிருந்து முப்பது கல் தொலைவில் நிகழ்ந்துள்ள கொடுமை உங்களுக்குத் தெரியாது என்றால், அதை நாங்கள் நம்பத் தயாராயில்லை. இதுவரை பொறுத்தோம். இனி இயலாது. பழிக்குப் பழி வாங்குவோம். உலாபை மட்டுமல்ல, உங்களையும்தான். நாங்கள் அழிந்திடத் தயார். ஆனால் மானம் பெரிது. நீங்கள் முடிந்த முடிவாகக் கூறிவிடுங்கள். நேற்றைக்கு உங்கள் நண்பன் புரிந்துள்ள அக்கொடுமையை நீங்கள் எதிர்க்கப் போகிறீர்களா? அல்லது அந்தக்

கொடியவன் பக்கம் துணை நின்று எங்களை எதிர்க்கப் போகிறீர்களா?” என்று புத்தூர்த் தத்தநாதன் கேட்டதும் பல்லாளர் “அட! அண்ணாமலையானே! இதென்ன புது ஆபத்து” என்று குமுறியபடி “தத்தரே, உலுப் புதிதாகப் புரிந்த...”

“நிறுத்துங்கள் பல்லாளரே. அவனைத் தாங்கிப் பேசும் நீங்கள் தென்னகத்தின் முதல் விரோதி. படவேட்டரையர் அவனை என்ன செய்துவிட்டார்? உங்களைப் போல அவர் அடிவருடத் தயாராயில்லை. அவ்வளவுதானே?” என்று இக்கேரி இடி போல முழங்கியதும் பல்லாளர் முகம் சிவந்துவிட்டது.

ஆத்திரத்துடன் அவரைப் பார்த்து “இக்கேரி நாயக்கரே, உங்கள் பேச்சு தரம் கெட்டதாயிருக்கிறது. நான் யாரையும் கால் பிடிக்கவில்லை.”

“தரம் கெட்ட கயவனுடன் உறவாடும் உங்கள் போக்கை நாங்கள் விரும்பவில்லை. உலுப்கான் செய்த இக்கொடுமைக்குத் துணை செய்தவர் நீங்கள்தான். படவேட்டரையர் தமது சுய மதிப்பை இழக்காதிருக்க முயன்றதில் என்ன தவறு! அவர் உங்களுடன் சண்டைக்கு வந்தாரா? அவர் நாட்டை இப்படி அழிப்பானேன்? கோட்டையை, எரிப்பானேன்? அவரைக் கொல்வானேன்? அபலைப் பெண்களை...”

குதிரை மீது இருந்து பதற்றத்துடன் இறங்கினார் பல்லாளர். “தத்தரே, நிறுத்துங்கள் இதெல்லாம் என்ன? படவேட்டரையரை என்ன செய்தார்கள்? என்னதான் நடந்தது? இந்த அண்ணாமலையார் மீது ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் கூறுகிற எதுவுமே தெரியாது எனக்கு” என்று மிகவும் கலங்கிவிட்ட குரலில் பல்லாளர் மறுத்ததும் தத்தர் வியப்புடன், வெறுப்புடன், நம்பாத பாவனையுடன் அவரைப் பார்த்தார்.

திம்மப்பர் இப்போது குறுக்கிட்டார். “பல்லாளரே, நேற்றைக்குப் படவேட்டு ராஜ்யத்து மல்லிநாதச் சம்பூவராயரை, உங்கள் நண்பன் உலுப்கான் கொன்றது தெரியாதா உமக்கு? பூசை அறையிலே இறைவனை வேண்டி தம்மை மறந்திருந்த அந்தக் தெய்வ சீலரை, மாளிகைக்குத் தீ வைத்துக் கொன்றுவிட்டான் பாவி!”

“ஐயோ! இதென்ன கொடுமை!” என்று அலறிவிட்டார் பல்லாளன்.

“ஆச்சரியமான பதற்றம் இது பல்லாளரே. உங்களிடம்மிருந்து சென்றவன் அவன். நேராகப் படவேடு சென்றான் என்பது உமக்குத் தெரியும்! இருந்தும் நீங்கள் எதுவுமே...”

“இல்லை திம்மப்பரே... இல்லவேயில்லை. எனக்குத் தெரியாது சோழகரே இது!” என்று பரிதாபமாகச் சொன்னார் பல்லாளர்.

“ஆமாம் பல்லாளரே. படுபாவி நம்மை ஏமாற்றிவிட்டான். படவேட்டாருடன் நேற்று காலை நான் நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அவர் உலுப்கானுடன் சண்டையிடப் போவதில்லை. ஆனால் அவன் சொற்படி ஆடப்போவதுமில்லை என்று அழுத்தமாகக் கூறினார். தவிர பங்காளியான தேவிக்கோட்டையானுடன் நான் தினசரி மாரடிக்க வேண்டியிருக்கிறதே என்ற அவருடன் நீண்ட உரையாடினேன். பிறகு அவர் மகள் பெரியவள் பூரண கர்ப்பிணி. பொதுகைக்குப் போய்விட்டுத் தங்கையுடன் திரும்பிய நேரம். நான் புறப்பட்ட சற்று நேரத்தில் உலுப்கான் அசன்ஷாவுடன் படவேடு வந்திருக்கிறான். அவனுடைய படையினர், படையீட்டாரின் ஆட்கள் யாவரையும் கோட்டைக்கு அப்பால் திருவக்கரைப் பாதையில் தடுத்து நிறுத்தி விட்டனர்.

உலுப்கான் தென்னகம் முழுமையும் தன் கீழ்வர வேண்டும் என்றும், தன்னை மேலாவாக அவர் அங்கீகரிப்பதுடன் தன்னை எதிர்ப்போருடன்தான் சண்டையிட நேரிட்டால் தனக்கு உதவி செய்திட உறுதி அளித்து உடன்படிக்கைக்கு வரவேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறான். நான் உன்னுடன் சண்டையிடத் தயாராயில்லை. ஆனால் வேறு எவ்வித நிபந்தனைக்கும் கட்டுப்பட இயலாது என்று கூறியிருக்கிறார். இதற்குப் பிறகு சிறிது நேரத்தில் படவேட்டர் கோட்டை தீக்கிரையானது. அவரும் கொல்லப்பட்டார். அவர் மகள்களும் தீயில் பொசுங்கி...”

“ஐயோ! தெய்வமே! இதென்ன அநியாயம்? சோழகரே, இதெல்லாம்...” என்று அவர் நிலைகுலைந்து போய்க் கேட்டு முடிப்பதற்குள் “உண்மையா என்று கேட்கிறீர்களா பல்லாளரே? ஆண்பிள்ளையாயிருந்தால் எங்களுடன் வாருங்கள்” என்றான் அதுவரை நிதானமாய் பேசிய சோழகன்.

ஏனென்றால் இப்போது அவர் கேட்டது ‘நீ உண்மையைத்தான் சொல்லுகிறாயா?’ என்று கேட்பது போலல்லவா இருக்கிறது.

“இதோ புறப்படுகிறேன் சோழகரே! நீர் சோழ வமிசத்தை சேர்ந்தவர். எனவே உம் வாயில் பொய் வராது” என்று தன் குதிரை மீது சிங்கமெனப் பாய்ந்து ஏறிவிட்டார் அவர்.

‘அண்ணாமலையார் தரிசனம் அப்புறம், முதலில் நாம் நியாயத்தை தரிசித்தாக வேண்டும்’ என்று அவர் முன்னே சென்றதும் தத்தர் திகைத்தார். இக்கேரி திடுக்கிட்டார். திம்மம்பர் ‘அப்படியானால் உண்மையில் இதுவரை இவருக்குத் தெரியாமல்தான் இருந்திருக்குமோ?’ என்று சிந்திந்தபடியே தம் குதிரை மீது ஏறினார்.

“நண்பர்களே! உங்களுக்கெல்லாம் ஒரு வார்த்தை! நான் ஒய்சள வமிசத்தான். வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த பரம்பரைதான். என்றாலும் வாரங்கல்லாரும் தேவகிரியாரும் பட்டபாடுகளை, நாட்டு மக்கள் பலரும் நாசம் ஆனதைக் கண்டதும், எங்கும் அழிவு, அழிவு என்ற ஓலத்தை இன்றல்ல, நேற்றல்ல, மாலிக்காபூர் முதல் முறை இங்கு வந்தானே அன்றிலிருந்து பலவகைக் கொடுமைகளை ஏனையோரை விட அதிகமாக அனுபவித்தவன் நான். ஒய்சாளருக்குச் சாவுமணி என்பதுதான் மாலிக்கின் முடிவு. யாதவராயரை நசுக்கிய பிறகு இங்குதான் தொடுத்தான் தன் நாசக்கணையை. ஆனால் விதிவசத்தால் அவன் திரும்பினான். அவன் திரும்பிய காலையில் வந்த போது செய்த நாசத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாக நாசம் விளைந்தது. திரும்பி எழுவதற்கில்லை. நாசத்திற்குள்ளானதால் நிமிர முடியவில்லை. இந்த உலாப்கான் வந்துவிட்டான். இனியும் நாம் முரண்டு பிடித்தால் உள்ளதும் அழியும். பிறகு ஒரு நூறாண்டு ஆனாலும் மக்கள் நிமிர முடியாது. நமக்கு எதிர்காலமே இல்லை என்று நன்றாக உணர்ந்த பிறகே நான் உலாப்கானுடன் நேசம் பூண்டேன். அவன் டில்லி பாதுஷாவின் மகன். எனவே, நல்ல ராஜரத்தம் ஓடுகிறது. எனவே நியாயமாக நடப்பான், சொன்ன வார்த்தைப் படி என்று நம்பினேன். ஆனால் நீங்கள் சொன்னதைக் கேட்ட உடன் நான் நம்பிக் கெட்டேன் என்றுதான் உறுதியாகிறது. இப்பவே சொல்லி விடுகிறேன். இந்தக் கொடுமையை அவன் செய்திருந்தால் நான்தான் முதலில் அவனைப் பழிவாங்குபவனாயிருப்பேன். இது சத்தியம்” என்று பல்லாளன் மற்ற அரசர்களைப் பார்த்து முழங்கியதும், அத்தனை பேரும் சற்று நேரம் சிலையாகவே ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டனர்.

பிறகு திடீரென்று “பழிக்கு பழி! வஞ்சஞ்சீர்க்காமல் விடமாட்டோம். நம்பிக்கை மோசம் செய்த நாசகாரன் உலாப்கான் ஒழிக” என்று அத்தனை பேரும் வானமதிர முழங்கிட முதலில் மூவாயிரமாகப் புறப்பட்ட கூட்டம் போகப்போக அதிகரித்துவிட்டது.

அன்னியூர் ஆதித்த சோழரும் தமது படைகளுடன் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டார். வளவனூர் நாட்டு மாவளவன், கோயிலூர் நம்பிராசன், வேட்டவலம் நாட்டரையர்

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

சிங்கவரம் சேவுக நாதர், மயிலம் மாரப்பர் ஆகியவர்கள் தங்கள் படைகளுடன் வந்து இப்படைகளுடன் கலந்த போது முதல் மூவாயிரம் பின்னர் முப்பதாயிரமாகப் பெருகிவிட்டது.

மக்கள் ஆங்காங்கு கூடிக் கூடிப் பேசினர். படவீட்டுச் சம்பூவரையர், அவருடைய மகள்கள் ஆகியோரை வடநாட்டுத் துருக்கர்கள் தீவைத்துக் கொன்றுவிட்டனர். இதுதான் பேச்சு.

‘படவேடு இன்று பத்துக்கல்கள்தான்! ஏன் நமது அமைச்சர் போளூர் பெத்தண்ணா நேற்றிரவும் வராமல் இன்று காலையும் வராமல்... ஒன்றும் புரியவில்லையே. அவர் இருந்தால் இதெல்லாம்...’ தன் குதிரை மீதிருந்தே திரும்பிப் பார்த்தார் பல்லாளன்.

“அப்பாடி! எவ்வளவு பெரிய கூட்டம். இத்தனை பேர்களும் இன்று சேர்ந்த மாதிரி அன்றே அந்த மாலிக்காபூர் வந்த போது சேர்ந்திருந்தால் தென்னாடு இன்று இக்கதிக்கு வந்திருக்குமா? ஆனால் இந்தக் கொடுமைச் செயல்... கர்ப்பிணியான அமரசுந்தரிகளோ... அழகே உருவான அந்தப் புவன சுந்தரியை... அடப்பாவி! தெய்வமே கதியென்று ஸ்ரீராமச்சந்திரேஸ்வர சுவாமியையும், குலதெய்வமான ரேணுகாம்பாளம்மனையும் எப்பவும் பூசிக்கும் உத்தமரை... பூசையில் இருந்த புனிதரை... அடப்பாவி! உனக்கு இது அடுக்குமா?” என்று வாய்விட்டுக் கத்திவிட்டார் அவர்.

கூட்டம் சலசலத்தது. அருகிலிருந்தவர்கள் அதிர்ச்சி கொண்டனர். “இனி பயமில்லை. பல்லாளன் பழிவாங்கும் சிங்கமாகிவிட்டான். உலாப்கான் இனி தப்ப முடியாது.”

திம்மப்பர் மட்டுமில்லை, எல்லாருமே இப்படி நினைத்தனர். எங்கே நான் ஒத்துழைக்கமாட்டேன் என்று பின் வாங்குவானோ என்று நினைத்தவர்கள், இனி அவனே விடமாட்டான் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்கள்!

ஆரூர் அமிர்தலிங்கச் சோழகர் படவேட்டு நாட்டின் அடுத்த நாட்டுக்கார் ஆனாலும், அவருக்குப் பிரசன்னையெல்லாம் தேவிக்கோட்டை வீரசோழகனிடமிருந்துதான். கொள்ளிடமும் கடலும் கூடும் பகுதிதான் இந்தத் தேவிக்கோட்டை. கடலூர் அருகே கெடிலம் எல்லையில், பாடலியின் முன்னணியில், பொதுகைக்குப் பின்னே நிலைத்திருந்த இந்தப் பகுதியைக் கொள்ளையர், மோசக்காரர், கள்ளத்தோணிக் கடலோடிகள்

போன்றோருக்கு அடைக்கலமளித்துப் பொன்னும் மணியும் குவித்துக் குபேரனாக வாழ்ந்தவன் அவன். நாணயமற்ற அரசியலை சூதாடித்தனமான வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட இவன் அந்தப் பகுதி மன்னர்கள், மக்கள் அனைவருக்குமே கொடுமைகள் பல புரிந்த கொடுங்கோலனாக இருந்தான். அமிர்தலிங்கச் சோழகன் தந்தையும் இவன் தந்தையும் உடன் பிறந்தவர்கள் என்றாலும் குண விசேஷங்களில் இருவரும் நேர்மாறானவர்கள். பண்டைப் பெருமையையும், தமிழ்ப் பண்பையும் கடைபிடித்த ஆழார்ச் சோழகன் இந்தத் தேவிக்கோட்டையனிடமிருந்து ஒதுங்கி விட்டார். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அவர்களுக்குள்ளே அநாவசியமான சண்டை சச்சரவுகள்.

உலாப்கான் இப்பகுதி வந்ததும் எப்படியோ அவனுடன் சிலர் பொற்குவியலைக் காட்டி முயன்றார்கள். சினேகமாகி விட்டான். அவனும் இவன் கடல் துறை நாடன் ஆதலால் தனக்குச் சமயத்தில் உதவுவான் என்று ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டுவிட்டான். என்றாலும் உலாப்கான் ஒருவேளை இந்த தேவிக்கோட்டையானிடமே போய்த் தங்கியிருந்தால்... இப்படி ஒரு நினைவு எழுந்ததும் பல்லாளர் அருகே செல்லத் தன் குதிரையை விரட்டினான்.

சோழகன் தன் அருகே வந்ததும் பல்லாளன் மிகமெதுவாக “என்னுடைய மஹாமந்திரி நேற்று மாலையிலிருந்து என்னைச் சந்திக்கவில்லை. ஆற்காட்டுக்குப் போன சேனாதிக்கு இந்த விஷயம் தெரியாது. எனவே உமது ஆட்கள் இருவரை உடன் அனுப்பி அவர்களிடம் விஷயம் அறிவிக்க ஏற்பாடு செய்தால் பெரிதும் உபகரமாயிருக்கும்” என்று நயமாகச் சொன்னதும் “சரி, அப்படியே செய்கிறேன்!” என்று கூறி நகர்ந்து விட்டான்.

பிறகு பல்லாளன் எல்லாரையும் பார்த்து “நாம் படவேட்டு எல்லையை நெருங்கி விட்டோம். என்னிடம் உலாப்கான் மூன்று தினங்களுக்கு முன் சொன்ன திட்டப்படி அவன் இந்நேரம் திருச்சியில் இருக்க வேண்டும். ஆனால் நிகழ்ச்சிகளின் மாறுதல்படி பார்த்தால் அவன் திட்டப்படி நடக்கவில்லை என்று தெளிவாகிறது. எனவே படையினர் யாவரும் இங்கேயே இருக்கட்டும். நாம் ஒரு பத்துப் பனிரெண்டு பேர்கள் மட்டும் எல்லை தாண்டிச் செல்லுவோம். எதற்கும் ஆயத்தமாயிருங்கள். நாங்கள் தாமதித்தால்...”

“நல்ல யோசனை” என்றார் திம்மப்பர்.

“மறுப்பில்லை” என்றான் தத்தன்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

“நமக்கும்தான்” என்றார் இக்கேரி.

அடுத்து மற்ற பெருந்தலைகளும் ஒப்பியதும் பதினெட்டு குறுநில மன்னர்களும் படவேட்டுக்குள் அதிவேகமாகச் சென்றனர்.

ஊர் சென்றதுமே புரிந்துவிட்டது. எங்கும் தீ. எல்லாமே சாம்பல். மாடமாளிகை கூடகோபுரம் எல்லாமே பாழ்.

‘பல நூற்றாண்டுகளாக நிலைத்து நின்ற படவேட்டு மாளிகை எங்கே?’

பல்லாளன் கண்கள் மட்டுமில்லை. உள்ளமே அழுதது. ரத்தக் கண்ணீர் வடிந்தது.

‘இது என்ன கொடுமை. கேவலம் கொள்ளையடிக்கும் கயவர்கள் கூட இப்படி அழித்திட மாட்டார்களே.’

கொட்டகைகளில் குதிரைகள் இறந்து கிடந்தன. மக்கள் பலர் செத்தும் சாகாத கொடுமை. இவர்களைக் கண்டதும் பிணங்கள் எடுத்திடலாம் என்று வெளியே வந்தவர்கள் “ஐயையோ! பாவிகள் திரும்ப வருகிறார்கள்!” என்று கூக்குரலிட்டு ஓடும் பரிதாபம்.

தெருவிலே சாம்பலான சாமான்கள், துணிமணிகள். எங்கும் பிண நாற்றம். பொசுக்கல் துர்கந்தம். ஆங்காங்கு பல மனித உடல்கள் சிதறிக் கிடந்தன.

‘ஐயகோ! என்ன கொடுமை இது...’

பல்லாளன் அரண்மனைக்கெதிரே இறங்கினான். பிரும்மாண்டமான அந்த அழகு மாளிகை, சிற்பபுரி என்று மாலிக்கபூரால் குறிப்பிடப்பட்ட மாளிகை இன்று...

எவரும் வாய திறக்கவில்லை. ஆனால் கண்கள் நீர் வடித்தன. மனம் உலகை வெறுத்தது, உலுபை வெறுத்தது. பற்கள் நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டன. ‘ஆ!’ என்ற ஆத்திர உறுமல் கிளம்பியது.

மிகப் பெரிய கதவுகள் பாதி எரிந்தும் கருகியும்.. பெரிய கூடம் நிறைய ஏகப்பட்ட இடிபாடுகள். பூசை அறை தரையோடு தரையாக. பல்லாளன் முன்னே சென்றார். இறந்து கிடந்தவரின் கால்கள் மட்டும்தான் வெளியே தெரிந்தன.

“நேற்றிலிருந்து... அடக்கடவுளே! இது இப்படியும் ஒரு கொடுமையா...?” நெருங்கினான். மற்றவர்களும் உதவினார்கள். கற்கள், இடிபாடுகள் மெல்ல மெல்ல அகற்றப்பட்டன.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

கோவென்று கதறிவிட்டார் பல்லாளர். திம்மப்பன் முன் வந்து சமாதானப்படுத்த முயன்றார். நீண்ட தரையில் நீண்டு கிடந்தார் படவேட்டராயரான மகாராஜா மல்லிநாதச் சம்பூவராயர்.

“ராயரே!” என்ற குரலெடுத்து அலறினார். அடுத்த நொடியே மயங்கிச் சாய்ந்து விட்டான். திம்மப்பன் தாங்கினார், தத்தர் தாங்கினார். இக்கோரியும் பொம்மிடியும் கூடத்தான்.

நல்லகாலம் சோழகர் இங்கு இல்லை. இருந்திருந்தால் அவரும் இப்படித்தானே சோகித்திருப்பார்?

திம்மப்பர், “நாம் பல்லாளரை இங்கு கொண்டு வந்ததே தவறு. அவரும் இவரும் அன்யோன்ய நண்பர்கள் மட்டுமில்லை. உறவினரும் கூட” என்றார்.

மற்றவர்கள் தலையசைத்து பல்லாளராயரை எடுத்துப்போய் ஒரு தூண் ஓரமாகச் சாய்த்து அமர்த்திட. இன்னொருவன் நீர் கொண்டு தெளித்திட. சற்றே தெளிந்தார் அவர்.

மலர மலர விழித்தார் மற்றவர்களை பார்த்து.

இதற்கிடையே மற்றவர்கள் சம்பூவராயரை வெளியே கொணர்ந்து விட்டார்கள். பல்லாளர் நிதானமாக எழுந்தார். “திம்மப்பரே. ஒரு மாமலை விழுந்துவிட்டது. முறையாக அல்ல. முறை கெட்ட வகையாக. இவருக்கு ஒரு மகன் இல்லை. இரண்டே மகள்கள் அவர்கள்...”

“எங்கும் தேடினோம். அவர்களுடைய உடல்களைக் காணோம்.”

“காணோமா?”

“ஆமாம்! சமையல்காரன் கிடக்கிறான். ஒரு கிழவி கிடக்கிறாள். இன்னும் ஒருவர்.”

“அப்படியானால் அந்தப் பெண்கள்...?”

“அதுதான் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. ஒருவேளை உயிர் பிழைத்திருப்பார்களோ?”

“இருக்கலாம்” என்று ஒரு குரல் வந்ததும் பல்லாளன் திரும்பிப் பார்த்தார். அங்கே ரேணுகாம்பாளம்மன் கோயில் பூசாரி நின்றிருந்தார்.

“ஐயா பூசாரியாரே! வாருங்கள். நான்...”

“தெரிகிறது பல்லாளரையரே. நீங்கள்தான் உலாப்கானுடன் இந்தக் கொடுமைக்கு...”

“நீங்களா இப்படி நினைப்பது?”

“நான் இல்லை... தேவிக்கோட்டை வீரசோழகன், மணிக்குடி இளநாகன், பனங்காட்டுர் பெருமாள்.”

“பேஷ். இவர்கள் யாவரும் எனக்கு விரோதிகள் மட்டுமில்லை, கம்பிலித்தேவனின் எடுபிடிகள்.”

“தெரியும்.”

“ஆனால் நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“நீங்கள் குற்றமற்றவர்.”

“பிழைத்தேன். பெரியவரே... இனி அந்தப் பெண்களை நாம் உயிருடன் இருக்கிறார்கள் என்று நம்பித்தான்...”

“செயல்பட வேண்டும்! ஆத்தாள் என்னை நம்பச் சொல்லுகிறாள்.”

“ஆத்தாள் என்றால்...”

“ரேணுகாம்பாளம்மன்.”

“ஓ! நல்லது பெரியவரே. மகாராஜாதிராஜ படவேட்டையைச் சம்பூவராய மல்லிநாதரை...”

“இனி அவரை நாம் புதைத்து நடுகல்லை இடவேண்டியதுதான். அவருக்கு நீங்கள் அபிமான மகனாயிருந்து இக்கடமையைச் செய்யுங்கள்.”

“தெய்வமிட்ட கட்டளை இது பெரியவரே. காத்திருக்கிறேன்.”

“தென்னகம் இன்று பல்லாளன் துருக்கருக்குக் கால் பிடிக்கும் ஐந்தாம் படை என்று கூறும் போது இவர்...”

“எனக்குத் தெரியும் போசளரே. இவர் நேற்று காலை கூட மக்கள் அழிவது, நாடு அழிவது, நம் கோயில்கள் அழிவது என்ற நிலைக்கு நம்மை இலக்காக்காமல் நன்மையே செய்திருக்கிறார் பல்லாளர். எனவே இதை நாம் ஆ! ஊ! என்று

பாராட்டுவதற்கில்லையானாலும் தீமையில் ஒரு நன்மை என்று நான் கருதுகிறேன்” என்றார்.

“உண்மை! தீமையில் சிறிது நன்மை. ஆனால் இப்போது அது விஷமாகிவிட்டது பெரியவரே. நான் விஷத்தை அமுதம் என்று நம்பி முட்டளாகிவிட்டேன்.”

“காலம்தான் இதை முடிவு செய்ய முடியும் பல்லாளரே” என்று பெரியவர் கூறியதும், அவரை வியப்புடன் நோக்கினார் பல்லாளன். ஆனால் அவர் மேலே பேசவில்லை.

6

பல்லாளராயனும் அவனுடைய பெருந்தலைக் குழுவும் படவேட்டிலிருந்த நேரத்தில்தான் நாம் முன்பு மலைக் குகையில் புதிதாக இந்த உலகை எட்டிப்பார்த்த ஒரு குழந்தையுடன் இருந்தோம். அது மட்டுமா? நாம் அங்கிருந்த போது பேரழகி புவன சுந்தரியும் இருந்தாள், கிழவர் வில்லவரையரும் இருந்தார். அவர் மகள் சித்தேசுவரியும் இருந்தாள். அவளுடைய சோக வரலாறையும் கேட்டோம். ஆனால் நாம் அவர்களை அந்தக் குகையிலேயே எவ்வளவு நேரம் விட்டுவிட்டிருக்க முடியும்!

நேரம் ஓட ஓட அவர்கள் மனதிலும் ஏதோ ஒரு பீதியும் தோன்றியது. அன்றிரவுக்கும் அங்கு தங்கித்தான் ஆக வேண்டும் என்றால், நேற்றைப் போல் விஜயகுமார வில்லவரையன் இல்லை. நேற்றைப் போல் பதுங்கியிருக்க முடியாது.

மகளை வெளியே வந்து பேசிடும்படி அழைத்தாரல்லவா கிழவர்?

அப்போது அவள் சொன்னாள். “அப்ப அதுக மனசுக்கு ஒரு மாறுதல் வேணுமின்னு கடவுள் அது இதுன்னு பேசிக் காலமோட்டியாச்சு. இனிக்காலம் நமக்காக காத்திருக்காது. நெட்டுரு ஆளுக வருவாங்க, தேவிகாபுரம் ஆளுங்களும் அனேகமாக வரலாம். ஆனால் நமக்குப் பாதுகாப்பு போதாது. கம்பிலி ஆயிரம் பேரோடே வந்தா?”

“வருவான். அவன் இது மாதிரி விஷயங்கள்லே ரொம்பவும் பிடிவாதக்காரன்...”

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

“அட நீங்க ஒண்ணு. வெறியன்னு சொல்லுங்களேன். வருவான் அங்கே தீயைவச்சவன் இங்கே... ஆகவே நாமம் துரிதமா ஏதாச்சும் செஞ்சாகணும். உங்களுக்கு என்ன தோணுது?”

“ஒண்ணும் தோணல்லை மகளே. வர வர மனசுதான் அடிச்சுக்குது. நீதான் எப்பவும் போல ஏதாவது சொல்லணும்” என்றார்.

“சரி, என் மனசுலே ஒரு யோசனை தோணுது. சொல்லட்டுமா?”

“ம்... சொல்லு.”

“நாம அந்தக் கம்பிலி இங்கே எங்கேயாவது இருக்கானாணு போய்ச் சந்திச்சா?” என்று கூறியதும் கிழவர் “ஐயோ! இதென்ன விபரீத யோசனை?”

“கேளுங்க பதறாமே. நம்ம தேவிகாபுரம் வேட அண்ணாச்சி அவனுக்கு வெளிப்படையா எதிரியில்லே.”

“இப்போ இவன் அவனைப் பார்த்தா பொளந்து போடுவானே?”

“பொறுத்துக் கேளுங்க. தேவிகாபுரம் அண்ணாச்சி இந்த மலைக்காடு எல்லாம் ஒரு சுத்துச் சுத்தி வராரு. குறுக்காலே அவன் தென்பட்டா. உங்களைத்தானேத் தேடி வரேம்பாரு. நம்பாமே முழிப்பான். இல்லே பக்கத்திலே ஆளுக இருக்கிற தைரியத்திலே மிரட்டுவான். சரி, நான் வந்த நோக்கம் வேறே. வில்லவரையர் மகள்கள் இருக்கிற இடம் தெரியும். ஒரு பை பொன் கொடுத்தா சொல்லுரேன்பாரு.”

“பொன்னுக்குப் பதிலா ஆளைப்பிடிச்சு உள்ளே தள்ளிச் சித்திரவதை பண்ணினான்னா?”

“அவன் காம வெறி பிடிச்சவன். அந்த மாதிரி ஆளுங்களுக்கு இந்த மாதிரி புத்திக்குப் பதிலா எங்கே அந்தக் குட்டி, அதைச் சொல்லுன்னுதான் கேக்கத் தோணும். தவிர இவுரு புலிவேட்டை ஆடறவரு. எனவே ஒரு மலைப் பேரைச் சொல்லி குகை பேரையும் குறிப்பா காண்பிச்சா... அப்புறம் குகைக்குள்ளே கம்பிலி.”

“மகளே, நீ என்ன கனவு காண்கிறாயா? அவன் தனியா வந்து குகைக்குள்ளே சிக்குவாணு நினைச்சிருக்கியா? அவன் இங்கெல்லாம் சுத்தினால் தனியாகவா சுத்துவான்?”

“தெரியும் அப்பா. ஆனால் அவனுடைய காம வேட்டை ஒரு தனிப்பட்ட மனுசனை பிடிச்ச வெறியில்லையா? தேவிகாபுரம் வார்த்தையிலே நம்பிக்கை இருக்குதே! அது குகைக்கு இழுத்துப் போயிடும். புரியுதா?”

“என்னவோ ஆத்தா? கொக்குத் தலைலே வெண்ணெய் வச்சுப் பிடிக்கிற கதை மாதிரி இருக்குதும்மா! பிறகு?”

தேவிகாபுரம் கம்பிலியின் ஜென்ம விரோதி. எனவே அவரு நம்ம கூட ஒத்துழைக்கிறாரா என்று பார்க்கணும்!”

“அவன் நான் சொன்னதை மீறமாட்டான். இருந்தாலும் நீ நெருப்போடே விளையாடச் சொல்லுறியே...”

“அவரு புலியோடே விளையாடுவரில்லையா?”

“புலியும் நெருப்பும் ஒண்ணா?”

“இல்லேன்னா நமக்குள்ள இன்னொரு வழி. நாம இங்கே முடிஞ்ச வரை போராடிப் பார்ப்பதுதான். அவளை நாளைப் பொழுதுக்கும், ஏன் நாளன்னைக்குக் கூடத்தான் நகர்த்த முடியாது. பச்சைப் புள்ளைக்காரியை கொஞ்சம் அசைச்சாலும் ஏதாவது வில்லங்கமா முடியும்.”

கிழவர் மவுனமானார். விதி எப்படியெல்லாம் விளையாடுகிறது என்று அதிசயித்த அவர் மகள் கூற்றிலிருக்கும் கருத்தினையும் நன்கு ஆராய்ந்தார். வேறு வழி.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் தேவிகாபுரத்து தானப்பன் வந்துவிட்டான் தனது தோழர்களுடன். வேடுவப் பெண்கள் ஏழெட்டுப் பேர் வந்து சேர்ந்தனர்.

“அம்மாடி! நீ நீர்வீழ்ச்சி பார்த்ததெல்லாம் போதும். உள்ளே வா!” என்றாள் சித்தேசுவரி.

அவள் நீர் வீழ்ச்சியையா பார்த்தாள்? அந்த வேகமான அருவியில் அது நேரம் வரை விஜயகுமார வில்லவராயனை அல்லவா பார்த்தாள்!

‘அழகான பெயர், ஆண்மைத் தோற்றம், மிடுக்கு நடை. துடுக்குப் பேச்சு, பரபரப்பு, துடி துடிப்பு. உம் என்னைப் போலத்தான் அவரும்!’ என்று நினைத்துச் சிரித்ததும் “இதென்னடி பெண்ணே சிரிப்பு!” என்று அவள் கேட்டதும் “போங்க அத்தை, நாம்பள்ளாம்

இங்கே நிம்மதியா இருக்கிறோம். நேற்றைக்கு இருந்த இருப்பு இன்று மாறிவிட்டது. ஆனால்...”

“சரிதான். எங்க அவுரை மட்டும் காணோம்? எங்கே போய் எவ்வளவு அவதிப்படுகிறாரோ என்று கவலைப்பட.. பேஷ்! அந்தத் தடியன் அப்படி என்ன?”

“சும்மா இருங்கள் அத்தை” என்று அவள் வாயைப் பொத்திவிட்டு குகைக்குள்ளே நுழைந்தாள் குமரி. அங்கே அவளுடைய அக்காள் மட்டுமில்லை, அந்தப் புதிய சிசுவும் மெய்ம்மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

குழந்தை தூங்கும் போது சிரிக்கிறது. ஏதோ ஒரு அழகான மலர் விகசித்திடுவது போல இருக்கிறதே இந்தச் சிரிப்பு.

இப்படி நினைத்ததும் அவளுக்கு ஏதேதோ மலர்களின் நினைவு வந்தது. ஆனால் அந்த மலர்களில் எல்லாம் திரும்பத் திரும்ப ஒரே ஒரு முகம்தான் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது.

‘நேற்றிரவு முழுமையும் துக்கம், கவலை, காலிலும் உடலிலும் வேதனை. மனதில் மட்டும் போதாதென்று எல்லாவற்றிலும் வேதனை. இன்றிரவு வந்து கொண்டிருக்கிறது. அக்காள் நிம்மதியாகத் தூங்குகிறாள். அழகுச் சிசுவும் தூங்குகிறது. நானும்... நானும்...’ இப்படி நினைத்த சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அவளும் தூங்கிவிட்டாள்.

தேவிகாபுரம் தானப்பன் புலி வேட்டையில் மட்டும் புலி இல்லை. மோப்பம் பிடிப்பதிலும் புலி. எப்படியென்றால் புலிக்குத் தெரியுமாம் மனித வாசனை. அது போல மனிதனாகிய தானப்பனுக்கும் நரவாசனை பிடிக்கத் தெரியும் போலும். இல்லாவிட்டால் எந்த இடத்தில் கம்பிலி இருப்பான் என்பதை மிகச்சரியாக உணர்ந்து அங்கே போய்த் தன் தோழர் பலருடன் முகாம் இடுவானா?

இன்னும் இருள் வரவில்லை என்றாலும் மலைப்பகுதிகளில் சற்று முன்னதாகவே அஸ்தமன மயக்கம் பரவும் என்பார்கள். அதனால் கம்பிலி இன்னமும் வெளிப்படையாகப் புறப்படாவிட்டாலும் இலை மறைவு காய் மறைவான ஒரு இடத்தில் தன் நண்பர்கள் ஏராளம் பேர் பல நூறு என்று கூடக் கூறலாம், அவனைச் சுற்றி உட்காராமல் சற்றுத்

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

தொலைவில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவன் அருகே பில்லமன் மட்டும்தான் இருந்தான். ஒரு குட்டிப் பாறைக்குப் பின்னாலிருந்து பார்த்தான் தானப்பன். தானிருக்கும் இடத்திலிருந்து அவனைப் பார்க்க முடியும். ஆனால் அவன் பேசுவதைக் கேட்க முடியாது. இப்பொழுதுதான் பொழுது சாய்ந்து கொண்டிருக்கிகிறது. இன்னும் குறைந்தபட்சம் ஆறேழு நாழிகைக்குப் பிறகுதான் இவன் கன்னி வேட்டைக்குப் புறப்படுவான். எனவே அதற்குள் பேச்சையும் இவன் கேட்க வேண்டும். பிறகு வேட்டைக்கும் உதவ வேண்டும்.

இன்று ஒரு இரவு தப்பினால் சரி. நாளை இரவு வேறு விஷயம். எனவே அருகே போவதெப்படி?

ஒரு சிறு கூழாங்கல்லை எடுத்து எதிர் மலைச்சரிவில் விழும்படி எறிந்தான். அந்தக்கல் உச்சியிலிருந்து சடபுடவென்று ஒலியை எழுப்பிக் கொண்டு உருண்டு வந்ததும் அத்தனைபேர் பார்வையும், கம்பிலி, பில்லமன் பார்வையும் அங்கேதான்.

“பில்லமா... அங்கே எதிர்புறத்தில் யாரோ ஆள் அல்லது ஏதோ மிருகம் போயிருக்க வேண்டும்” என்று கூறிவிட்டுக் கை தட்டினான். சற்றுத் தொலைவில் குழுமியிருந்தவர்களில் ஐந்தாறு பேர் ஓடி வந்தனர். அவர்களை எதிர்ப்புற உண்மையை அறிந்து வர விரட்டினான்.

ஆனால் இந்த சந்தடி சாக்கில் தேவிகாபுரத்து தானப்பன் கம்பிலியின் வெகு அருகே வந்து பதுங்கிவிட்டான் சரியானதோர் மறைவிடத்தில்.

“அது யாராயிருக்கும் என்று நீ நினைக்கிறாய் பில்லமா?” என்று கம்பிலி கேட்டதும், “ஒருவரும் இருக்காது. ஏதாவது பிராணி ஓடியிருக்கும். தவிர எதிர் மலைக்கு ஏறுபவன் பின் வழியாக ஒருக்காலும் வர முடியாது. செங்குத்தானது. எனவே ஆக முடியாத ஒன்று. இந்தப் புறமும் ஏறத்தாழ அப்படித்தான். ஆனால், சங்கத்திலிருந்து வேண்டுமானால் ஏறி வரலாம்...”

“அங்கு நம் ஆட்கள் இருக்கிறார்களே!”

“அங்கு மட்டுமில்லை, எங்கெல்லாம் தேவையோ அங்கெல்லாம் இருக்கிறார்கள்.”

“இருந்தாலும் நாம் இன்றிரவு எப்படியாவது நாம் வந்த வேலையை முடித்திட வேண்டும் பில்லமா. நாளை என்று தள்ளினால் நாம் பல ஆபத்துக்களை எதிர் நோக்க நேரிடும்!”

“அது உண்மைதான். ஆனால் நம் முன்பு உள்ள பெரிய பிரச்னை நாம் பல்லாளரின் ஆட்களின் கண்களிலோ, இந்த உலாப்கான் வகையறாக்களிடமோ சிக்கிவிடக் கூடாது என்பதுதான்.”

“உண்மைதான்.”

“சாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டால் போதுமா? நம்முடைய ஆட்களுக்கே இன்னும் தெரியாத உண்மை மற்றவர்களுக்கு தெரிந்துவிட்டால்...”

“உன்னைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது பில்லமா. அதாவது இந்தப் பகுதியில் மட்டும்தான் தெரியாது.”

“பல்லாளர் பார்த்தால் நீங்கள் கம்பிலி இல்லை, போலி என்று சொன்னால். எதிரிகள் பாய்வதிருக்கட்டும். நம்ம ஆட்களே பாய்ந்து கிழித்துப் போடுவார்கள் நம்மை. அவர்களுக்குப் பொன்னாசை காட்டியிருக்கிறோம். இப்பவே இரண்டொருவர் இன்னும் எத்தனை நாள் இப்படி அலைந்து திரிந்து அவதிப்படுவது என்று பேசுகிறார்கள்.”

“என் காதில் கூட விழுந்தது. ஆனால் நான் போலிக் கம்பிலி என்பது இவர்களில் எவருக்குத் தெரிந்தாலும் பேராபத்து. தவிர நாம் இந்தக் கன்னிவேட்டை ஆடுவதும் இவர்களில் சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை.”

“அதுவும் உண்மைதான். ஆனால் இந்தக் கன்னிவேட்டையைத் தவிர வேறு ஏதோ ஒரு இலட்சியம் உண்டு என்பதைச் சொல்ல முடியாதே.”

“உண்மைதான். எந்த மலையென்றும் புரியவில்லை. குகையும் புரியவில்லை. நேற்று நாம் போன குகையில் இன்று அந்தப் பெண்கள் தங்கியிருக்கலாம். அங்கு இப்போது நாம் எதிர்பார்ப்பது நிச்சயம் இல்லை அந்தப் பெண்களைத் தவிர.”

“நாம் அந்தப் பெண்ணைக் கொண்டு வந்துவிட்டால் படவேட்டர் ஒளித்து வைத்துள்ள புதையல் நிச்சயம் கிடைத்திடும்!”

“எனக்கு அந்தப் பெண் புதையலில் பாதி கிடைத்திட்டால் நான் சிங்கைக்குப் புறப்பட்டுவிடத் தயார். நீயோ பெண்டு பிள்ளையுள்ளவன். தவிர கம்பிலித்தேவனைப் பழிவாங்கும் கடமை வேறு இருக்கிறதே.”

“ஆம் தேவரே. இப்பவே நாட்டிலே பாதி அவனை அயோக்கியன், மோசக்காரன், காமவெறி பிடித்தவன் என்று ஏசிப் பேசித் தூற்றிடும்படி போலியான உன்னை முன்வைத்தே செய்துவிட்டேன். இனி அவனை மக்கள் கழுவினேற்றி அதில் அவன் துடி துடித்து அணு அணுவாகத் துன்பமுற்றுச் சாவதை நான் பார்க்க வேண்டும். பர்ஹானுத்தீனும் அப்படிதான் துடிக்க வேண்டும். என் திறமை முழுவதும் அவன் சேவையில் கழிந்தும் கூட, என் சொந்த வாழ்க்கையைக் கவனிக்காது அவனுக்காகாக நான் வாழ்ந்தும் கூட அவன் எனக்குத் துரோகம் செய்ததை நினைத்தால்...”

“ஆத்திரப்படாதே பில்லமா, உனக்கும் ஒரு நாள் வரும். கம்பிலித்தேவனை நாம் பழி வாங்க முடியாவிட்டாலும் கடவுள் வாங்கி விடுவார்.”

“கூடாது! நான்தான் அவனைப் பழி வாங்க வேண்டும். இன்று தென்னகம் முழுமையும் அவனை படுமோசக்கார பாவி என்று கூறுவதைப் போல வடநாடும் கூற வேண்டும். டில்லி பாதுஷாவை இவன் பர்ஹானுத்தினுடன் சேர்ந்து தாக்கச் சதி நடக்கிறது. இங்கு வேலை முடியட்டும். நானே அந்த டில்லி பாதுஷாவிடம் போய் உண்மையைக் கூறி பழி வாங்குகிறேன் பார்!” என்று கத்தினான் பில்லமன்.

“இங்கு யாரும் என்னைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை என்பது மட்டுமில்லை. ஏதடா! ஒரு பெரிய நாடு கம்பிலி தேசம். அந்நாட்டு அரசன் இப்படி ஒரு நாடோடி மாதிரி காட்டிலும் மேட்டிலும் சுற்றுவானா என்று யாருமே ஊக்கிக்கவில்லை. உண்மையான கம்பிலி பல்லாளனைப் பார்க்க வந்த போது கேவலம் ஒரு நாயை விரட்டுவது போல் அல்லவா விரட்டிவிட்டான்.”

“அது உன்னை வைத்து நாம் பரப்பிய விபரீதங்களினால்தான். அவன் தன்னைப் பற்றிய உண்மைகளை விளக்கக்கூட இங்கு யாரும் இடந்தரவில்லை. எல்லாம் இந்தப் பில்லமன் சிருஷ்டித்த போலிக் கம்பிலியால்தான். இனி அசல் கம்பிலித்தேவன் தன்னை எந்தக் காரணம் கொண்டும் தென்னகத்தில் தரமான ஓர் அரசன் என்று காட்டிடவே முடியாது. இப்படிப் பழிவாங்கும் யோசனை எனக்கு எங்கே, எப்பொழுது தோன்றிற்று என்பது உனக்கு நினைவிருக்கிறதா தேவா?”

கம்பிலி திடுக்கிட்டான். ‘இதுகாறும் தேவரே என்று கூறியது மாறி இப்போது தேவா என்று ஆகிவிட்டது. இன்னும் கொஞ்ச நாளில் ‘டே தேவாப் பயலே’ ஆகிவிட நேரும். அதற்குள் இங்கே இவனுக்கு முடிவு கட்ட வேண்டியதுதான்!’ என்று நினைத்துக் கொண்டே

“நினைவில்லாமல் என்ன பில்லமா? புங்கனுர்க் காட்டுமானிகையில் நீ என்னைச் சந்தித்த போது முதலிலேயே நீ எப்படி எங்கள் கம்பிலிராயன் மாதிரியே இருக்கிறாய் என்று அதிசயமாகக் கேட்டாய். நானும் பதிலுக்கு ‘ஆமாம், அந்தக் கம்பிலி எங்கே? நான் எங்கே? அவன் ஒரு பெரிய ராஜ்யாதிபதி. நான் இந்தப் புங்கனுர்க் காட்டுக்குள்ளே ஒரு சின்ன ராசா’ என்றேன். நீ உடனே ‘அந்தக் கம்பிலி மாதிரியே இருக்கும் உன்னை வைத்தே நான் அந்தக் கம்பிலியை ஆட்டிவைக்க முடியும். ஆனால் நீ ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமே’ என்றாய். நானும் விட்டேனா. எனக்கு வேண்டியது அழகான பெண்கள், அலட்சியமாக இருக்கிற அளவுக்குப் பொற்காசுகள். ஊரான் நம்மைக் கண்டுவிட்டாப் போதும் என்று ஓடணும் என்றேன். நீ சரி, இதெல்லாம் முடியும் என்றாய்.”

“முடிந்திருக்கிறதா இல்லையா?”

“ஓரளவு முடிந்திருக்கிறது.”

“பாக்கியும் முடிந்துவிடும். நீயும் சிங்கைக்கு சிங்காரியுடன் போய்விடலாம். தேவிக்கோட்டையான் தோணி தருவான். அவன் கிட்டேயும் நிறையப் பொன் இருக்கிறது.”

“தெரியும். அதையும் விடுவானேன்.”

“எனவே இனி நடத்தும் எதையும் துரிதமாக நடத்தியாகணும். ஏனென்றால் இந்நேரம் நாடு அமார்க்களப்படும். உலாப்காணை மக்கள் எதிர்த்தாலும் எதிர்க்கலாம். நமக்கு வரும் ஆபத்தோ மகா பயங்கரமாயிருக்கும். எனவே உஷாராகச் செயல்படணும். இன்னும் இரண்டு நாழியிலே நாம் புறப்படுவோம்.”

“நம்மைப் போல அந்த உலாப்காணும் இங்கேதானே சுற்றுகிறான்...?”

“அது நேற்று. இன்று இருக்க முடியாது. காரணம் அவனுக்கு இந்த மலைகளைப் பற்றி தெரியாது. ஏதோ குருட்டடியா வந்தான். இப்போது இந்தப் பகுதியில் எங்குமேயில்லை. நம்ம ஆட்கள் இண்டு இடுக்கு விடாமல் அலசிவிட்டார்கள்.”

“அதனால்தானே அந்தப் பெண் அருவியிலே நீராடியது நம் ஆட்களுக்குத் தெரிந்தது.”

“ஆமாம்! ஆனால் அவர்கள் மட்டும்தான் இருக்கிறார்களா? அல்லது துணைக்கு யாராவது உண்டா என்று ஆராயாமல் வந்துவிட்டார்கள்.”

“யாரும் இதற்குள் வந்திருக்க முடியாது. இன்னும் அறுபது நாழிகை கூட முடியவில்லையே நாம் அவர்கள் மாளிகைக்குத் தீ வைத்து.”

“அந்தத் தீ வைப்பு யோசனை உன்னுடைய சொந்தத் திட்டம். அது மட்டுமில்லை. அந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டு நீ உலுப்பகானைச் சிக்க வைத்து ஊரார் அவனுக்கு எதிரியா மாற வைத்த தந்திரம் அபாரம்! அசல் கம்பிலி கெட்டான்!” என்று பில்லமன் சொன்னதும் கம்பிலி “நம்மைப் பொறுத்த வரை இவன்தானே இந்தப் போரில் நமக்கு அறிமுகமாயிருக்கிறான்!” என்று பயங்கரமாகச் சிரித்தான்.

எதிர்ப்புறம் போன ஆட்கள் ஓடோடி வந்தார்கள்.

“ஒரு கரடிக் கூட்டம் சென்றது” என்றார்கள்.

“நல்லது நீங்கள் போகலாம்” என்று உத்திரவிட்ட கம்பிலி “இந்தக் கரடி வேட்டை கஷ்டமா?” என்று கேட்டான் திடுதிப்பென்று.

“அது தெரிய வேண்டுமானால் தேவிகாபுரம் தானப்பனிடம் போக வேண்டும்.”

“ஆமாம், நாலைந்து தடவை நாம் அந்த ஆளைச் சந்தித்திருக்கிறோம். அவன் யார் பக்கம்?”

“அவனா? தன் பக்கம். அதாவது சுயநலம். புலி வேட்டை ஆடி புலித்தோல் வித்து அதிலே ஆண் தோல் என்றால் ஒரு விலை. ஆசாமி வேட்டையிலே கெட்டிக்காரன், அதாவது புலிவேட்டை, பணவேட்டை இரண்டிலேயும்தான்!”

“நம்ம கிட்டே ஏன் அந்த ஆள் இன்னும் ஒட்டிக் கொள்ளவில்லை?”

“சந்தர்ப்பம் இல்லை” என்று கூறியதும் இவர்களுக்குப் பின்னால் கசமுச என்று ஒலி எழுந்ததும் பில்லமன் சட்டென எழுந்தான். வேகமாக உச்சி மீது ஏறி கீழே நோக்கினான். தானப்பன் நாலு பேர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

“தேவரே. இப்படி வாறும்!” என்று பில்லமன் அழைத்ததும் வேகமாய் வந்தவன் கீழே தானப்பன் பேசிவிட்டு நாலு ஆட்களையும் அனுப்புவதைப் பார்த்தான். அவர்கள் சட்டெனக் குதிரை மீது ஏறிப் பறந்தனர். தானப்பன் ஏதோ நிம்மதி கண்டவன போல தனியாக ஒரு கல் மீது சாய்ந்தபடி உட்கார்ந்தான்.

இருவரும் இறங்கி அவன் பின்னால் போய் நின்றனர். பிறகு பில்லமன் சைகை செய்யக் கம்பிலி “உம்...” என்று ஒரு கனைப்பு களைத்து அங்கு நிலவிய அமைதியைக் கலைத்தான்.

சட்டென்று அருகேயிருந்த ஈட்டியை எடுத்துப் புலி போல எகிறிப் பின்னால் பாய்ந்தான் தானப்பன்.

“ஐயோ!” என்று அலறிவிட்டான் கம்பிலி. பில்லமனுக்கு சில நொடிகள் ஒன்றுமே புரியவில்லை.

“அடேடே! நீங்களா? நான் ஏதோ புலியாக்கும் என்று பாய்ந்தேன். உம்முடைய நல்லகாலம் கம்பிலித்தேவரே. நீங்கள் இரட்டை விதத்தில் அதிர்ஷ்டசாலி” என்று கூறிவிட்டு ஈட்டியைக் கீழே போட்ட பிறகுதான் கம்பிலிக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்தது.

“இரட்டை அதிர்ஷ்டசாலி என்றால்...?”

“இந்த ஈட்டிக்குப் பலியாகி, இரையாகாமலிருந்தது முதலாவது. அடுத்தது நான் உங்களை எங்கெங்கோ தேடினேன். எதிர்பாராமல் இங்கு இருக்கிறீர். இது ஒரு அதிர்ஷ்டமில்லையா?”

“யாருக்கு?” என்று குறுக்கே புகுந்தான் பில்லமன்.

“உங்களுக்கு இல்லை, மகாராஜா கம்பிலித்தேவருக்கு” என்று அழுத்தமாகக் கூறினான் தானப்பன்.

கம்பிலி திடுக்கிட்டான். பில்லமனும்தான். என்றாலும், “எப்படி அவர் அதிர்ஷ்டசாலி?” என்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு தன் அதிர்ச்சியை மாற்ற முயன்றான் பில்லமன்.

தேவிகாபுரத்தான் தந்திரசாலியில்லையா? இருவரும்தான் அவர்கள் உரையாடலைக் கேட்டிருப்பேனோ என்று சந்தேகம் கொண்டு விட்டார்கள். இதன் விளைவு இங்கேயே தன்னைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டால் என்ன என்பதுதான் நினைவு.

“என்னுடைய தோழர்கள் எழுநூற்றுவர் உடன் வந்திருக்கிறார்கள்” என்று அவன் சாதாரணமாகக் கூறியதும் “ஓ!” என்று நினைவில் கலக்கத்தைக் கொண்டு நீட்டினான் கம்பிலி.

“ஐந்தாறு புலிகள் நடமாட்டமும்...”

“அடேடே! நாங்கள் பார்க்கவில்லையே” என்று அச்சத்துடன் படபடத்தார்கள் இருவரும்.

“எப்படி உங்களால் பார்க்க முடியும்? எங்கேயோ கம்பிலியிலிருந்து இங்கே கன்னிவேட்டையாட வந்த உங்களுக்குப் புலியா தென்படும். படவேட்டார் ஒரு பெரிய தவறு செய்தார். அதன் பலனை அவர் அனுபவித்து விட்டார். நல்லகாலம் உலுப்கான் குறுக்கிட்டானோ. நீர் பிழைத்தீர்” என்று சர்வசாதாரணமாக கூறிவிட்டு இடக்கரம் தூக்கி முன் கையால் நெற்றியில் மூடி கண்களைச் சுருக்கித் தொலைவில் நோக்கினான். ஆனால் பீதியால் பீடிக்கப்பட்ட இருவரையும் அவன் ஓரக் கண்கள் அதே சமயம் நோக்காமலில்லை.

பில்லமன், கம்பிலியை வெறிக்கப் பார்த்தான். அவனோ பீதியால் பெரிதும் தாக்கப்பட்டவனாய் “நீங்கள் என்னதான் சொல்லுகிறீர்கள் வேட்டைக்காரரே?” என்று நலிந்த குரலில் கேட்டான் நடுக்கத்தை மறைத்து.

“அங்கே பல்லாளரும் முப்பதாயிரம் பேரும் கிராமம் கிராமமாகத் தெருத்தெருவாக வீடு வீடாகத் தேடுகிறார்கள் வெறி பிடித்த ஓநாய்கள் ஆடுகளைத் தேடுவது போல...”

“யாரை?” என்று கம்பிலி கேட்டதும் அவன் குரல் செத்துவிட்டது!

“உங்களை...” என்று அவன் சொல்லிச் சற்றே நிறுத்தியதும் கம்பிலி “ஐயோ!” என்று உளறிவிட்டான்.

தேவிகாபுரம் வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டு “நான் சொல்லி முடிப்பதற்குள் பதறிப் பயந்து விட்டீர்களே. நீங்கள் என்ன தவறு செய்து விட்டீர்கள்... இப்படிப் பயப்பட? உங்களை அல்ல.. உலுப்கானை என்று நான் சொல்லி முடிப்பதற்குள்... இருந்தாலும் நீங்கள் இப்படி பயப்படலாகாது. தேவிகோட்டையார் என்னிடம் சொன்னதைப் பார்த்தால்...”

“தேவிகோட்டையாரா?” என்று பில்லமன் குறுக்கிட்டதும் சற்றே சினமுற்றவன் மாதிரி தானப்பன் “ஐயா கம்பிலித்தேவரே, நீங்கள் கம்பிலி நாட்டுக்கு

ராஜாவாயிருக்கலாம். ஆனால் இந்தக் காடுமலை தேவிகாபுரத்துக்கு நான் ராசா. எனவே தமாஷாக்கூட என்கிட்டே கேலி பேசுவதைப் பொறுக்க முடியாது. அதோ பாருங்கள்” என்றதும் குதிரைகள் மீது ஏராளமானவர்கள் நாலா திசையிலிருந்து பள்ளத்தாக்குப் பகுதியில் ஓடி வருவதைக் கண்டு கம்பிலியும், பில்லமனும் பெரிதும் பயந்து விட்டார்கள்.

ஆனால் தானப்பன் தன் கைகளால் ஏதோ மும்முறை சைகை செய்ததும் அவர்கள் வந்த வழியே திருப்பிச் சென்றுவிட்டனர். கம்பிலிக்கும் பில்லமனுக்கும் மீண்டும் ஒரு தரம் போன உயிர் திரும்பி வந்தது.

“தேவிக்கோட்டை சோழகன்தான் என்னிடம் வந்தார். பல்லாளர் கூட்டம் பற்றிச் சொன்னார். எப்படியாவது உம்மைச் சந்தித்து எச்சரிக்கும்படி சொல்லி இதோ இந்த நூறு வராகன்களையும் கொடுத்தார்” என்று கூறி தான் தன் இடையிலிருந்து பையைத் தூக்கிப் போட்டதும் இருவரும் விழித்து நின்றனர்.

“பிறகு உம்மிடம் தனியாகச் சொல்லும்படி அதாவது படவேட்டார் மகள் பற்றிய விஷயம் - தெரிவித்தார். அந்தப் பெண்கள் இரவில் இங்கு தங்கிய குகையிலிருந்து இன்று மதியம் வேறு ஒரு இடத்துக்குப் போய்விட்டார்கள்.”

“எங்கே... எங்கே? எப்படிப் போனார்கள்? என்னுடைய ஆட்கள் அறிவியல்லையே!”

“உங்கள் ஆட்களைக் கொண்டு அதோ அந்த மடுவில் போடுங்கள். நாங்கள் எத்தனை பேர் வந்திருக்கிறோம் என்று கண்டுபிடித்திடச் சொல்லுங்கள். இதோ இந்தப் பையிலுள்ள பொன் காசுகள் அவர்களுக்கு.”

பில்லமன் திடுக்கிட்டான். ஆனால் கம்பிலியோ ஆடிப் போய் விட்டான். தான் படாதபாடுபட்டுத் தேடி வந்த அந்த அழகி கை நழுவிவிட்டால்...

“ஐயா வேட்டைக்காரரே, -தயவு செய்து அந்த...” என்று அவன் கெஞ்சி முடிப்பதற்குள்.

“ஓ!” என்று ஒரு பெரும் ஓலம். கேட்டதும், “சரி, யாரோ புலிக்கு இரையாகிவிட்டார்கள்!” என்று தானப்பன் சாதாரணமாகச் சொன்னதும் “ஓ! ஓ!” என்ற ஓலம் பெரிதாகிவிட்டது.

கௌதம் பதிப்பகம்

பேசி: +91-94440-86888 www.gowthampathippagam.com

அந்த ஒலி வளர வளர இவர்கள் பயமும் கூடியது. ஒருவேளை தன் ஆட்கள்... பில்லமன் மேலே உச்சியில் ஏறி மறுபக்கம் பார்த்த போது... 'ஐயோ! புலி தன் ஆட்களைத்தான்...' கண்களை மூடிக் கொண்டுவிட்டான் பயம் தாங்காமல்.

கம்பிலி ஓடி வந்தான் மேலே.

ஆனால் இவர்களைப் பற்றிக் கவலைப் படாமல் தேவிகாபுரத்தான் தடதடவென்று மறுபக்கம் ஓடி, மலைப்பாதையில் அதிவேகமாக இறங்கி பூமியில் நின்று ஏதோ ஒரு மாதிரி முழக்கமிட, ஒரு ஆளை அடித்துப் போட்டுவிட்டு இன்னொரு ஆள் மீது பாய்ந்த புலி சட்டென அவனை விட்டுவிட்டு இவன் மீது கனவேகமாகப் பாய்ந்தது.

அடுத்த நொடி கொடும் புலியும் மனிதனும் கட்டிப் புரண்டார்கள். மிகப் பயங்கரமான அந்தப் போரைக் காண பில்லமன் உடல் நடுங்கியது. கம்பிலிக்கோ இப்படியும் ஒரு துணிச்சலான ஆளா? என்று நினைத்து அதே சமயம் இந்த மனிதன் செத்துவிட்டால் அந்தப் பெண்கள் பதுங்கிய இடம்...

“அடக்கடவுளே!”

மனிதனும் புலியும் கட்டிப் புரண்டார்கள். பூமியின் மேட்டிலும் பள்ளத்திலும் கல்லிலும் முள்ளிலும் உருண்டு புரண்டு கோரமாகப் போராடும் காட்சி ஒவ்வொரு நொடியும் இவர்களின் குலையை நடுங்க வைத்தது. தங்களுடைய வாழ்நாளில் இது போன்ற ஒரு கோர யுத்தத்தை அவர்கள் கண்டதுமில்லை, ஒரு புலியுடன் மனிதன் போராடி வெற்றி பெற முடியும் என்பதை நம்பியதுமில்லை. ஏனென்றால் புலி ஒரு மூலையில் கிடந்தது. தானப்பன் மேலெல்லாம் ரத்தம் வழிந்தோட அலட்சியமாக நடந்து வருவதைக் கண்டு இன்னும் அதிகரித்த பீதியால் இனம்புரியாத அதிர்ச்சி நிலையில் அதிசயமாகப் பார்த்து நின்றார்கள் இருவரும்.

“ஐயா கம்பிலி!” என்று தானப்பன் விளித்ததும் அவன் ஆசாமியைப் பார்க்கவே பயந்து பதறியபடி “உம்” என்றான்.

ரத்தத்தைக் கைகளால் சுண்டிவிட்ட தானப்பன் “நான் அதோ அந்த அருவியில் நீராடி வருவதற்குள் ஒரு முடிவுக்கு வாருங்கள். வில்லவன் உங்களுக்குப் படவேட்டனியர் மகள் இருக்கும் இடத்தைக் காட்டத் தயார். ஏனென்றால் தேவிக்கோட்டையார் நம் நண்பர்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

ஆனால் ஆயிரம் பொன்கள் கைமாற வேண்டும். தம்பிடி குறையாது” என்று கூறிவிட்டுப் பரபரவென்று அருவியே நோக்கிப் போய்விட்டான்.

அவன் போன பிறகு தான் பில்லமன் நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிட்டான். ஆனால் கம்பிலியோ ஆயிரம் பொன்கள் அல்ல, இரண்டாயிரம் வேண்டுமானாலும் தரத்தயார் என்ற நிலையில் “இப்பொழுது நாம் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு நொடியும் நமக்கு ஆபத்து கூடுகிறது. நிலவு நன்றாகக் காய்கிறது. நேற்று போல இன்னும் பனி மூட்டம் பரவவில்லை. நாம் எதிர்பார்த்த நேரமும் வந்துவிட்டது. எனவே சட்டென முடிவு செய்ய வேண்டும்.”

“உண்மை தேவரே! ஆனால் இவன் நம்பக் கூடியவனா என்பது உறுதியாக வேண்டாமா?”

“இன்னும் என்ன ருசு வேண்டும்?”

“நம் ஆட்களைப் பழைய குகைக்கு அனுப்புவேன். அவர்கள் உறுதிப்படுத்தினால் நம்புவோம்.”

“நல்லது மாறாக, இருந்தால்...?”

“நாம் அதோ கிடக்கும் புலிக்குப் பக்கத்தில் இவனை அடித்துப் போட்டுவிட்டு நம் வேலையை நம் திட்டப்படி செய்வோம்.”

“மறுப்பில்லை. ஆனால் அவன் திரும்புவதற்குள்...”

“பார்க்கலாம்” என்று கூறிவிட்டுத் தன் கைகளைத் தட்டினான். ஓடி வந்த இரு ஆட்களை விவரம் கூறி அனுப்பினான். அவர்கள் போவதை அருவிக் குளியல் போது கவனித்த தானப்பன் சிரித்துக் கொண்டான்.

குகை வாசலில் ஏகப்பட்ட வேடுவர்கள் ஓடிக் கொண்டும் பாடிக் கொண்டும் இருந்ததைக் கண்ட கம்பிலி ஆட்கள் உஷாராகவே மறைந்து மறைந்து சென்றனர்.

“யாரடா அது?” என்ற குரல் கேட்டதும் கம்பிலி ஆட்கள் நடுங்கிவிட்டனர்.

“நாங்கள்... நாங்கள்...” என்று ஏதோ உளறினார்கள்.

“சரி... சரி. நீங்கள் இந்த நேரத்தில் இங்கே வந்தது சரியல்ல. நாங்கள்ளாம் ஒரு பூசை போடறோம். குறி கேக்கப் போறோம். இங்கே மதியத்திலே இரண்டு பெண்கள்

கௌதம் பதிப்பகம்

பேசி: +91-94440-86888 www.gowthampathippagam.com

இருந்தார்கள். அவர்களைக் காணவில்லை திடீரென்று. மந்திரவாதி வந்திருக்காரு. குறி சொல்லி அந்தப் பெண்கள் இருக்குமிடம்...”

அங்கே ஏகச் சத்தம். இதுதான் சந்தடி சாக்கு என்று இருவரும் திரும்பி ஓடி வந்தனர்.

“அங்கு குகையில் காலையில் கண்ட அந்தப் பெண் இப்போதில்லை!” என்று ஆட்கள் கூறியதும் மேலே வந்து சேர்ந்தான் தேவிகாபுரம் தானப்பன்.

“என்ன கம்பிலித்தேவரே, முடிவுக்கு வந்தீர்களா? இல்லாவிட்டால் ஒன்று செய்யுங்கள். உங்கள் ஆட்களைப் பழைய குகைக்கு அனுப்பி சோதிக்கச் சொல்லுங்கள். பிறகு முடிவுக்கு வாருங்கள்!” என்றான்.

பில்லமன் சட்டென்று “சேச்சே! உங்கள் வார்த்தையை நம்பாமல் நாங்கள் சந்தேகப்படுவதா? நீங்கள் வேட்டைக்காரர், நாணயம் தவறாதவர், தேவிக்கோட்டையான் அத்யந்த நண்பர். அது போதும்!”

“சரி, அப்படியானால் கிளம்புங்கள் எல்லாரும்” என்றான் தானப்பன்.

பில்லமன் சற்றே நிதானித்தான்.

கம்பிலியோ “எல்லாரும் எதற்கு?” என்றான் பரபரப்புடன்.

“ஏன் கம்பிலியாரே, உமது நண்பர்கள் உடன் வருவது உமக்குப் பாதுகாப்புதானே. நான் என்ன இருந்தாலும் புதிய நண்பன்தானே?”

பில்லமன் துணிந்து விட்டான்.

“தேவையில்லை வேட்டைக்காரரே. இது கம்பிலித்தேவரின் சொந்த விஷயம். மிகவும் அந்தரங்கமாக நிகழ வேண்டியது. எனவே எல்லாரும் கூட்டம் போடக் கூடாது” என்றான்.

“அப்படியானால் அவருக்குத் துணையாக இரண்டு மூன்று பேரை அனுப்புங்கள். இருட்டு வேளை. நடுநிசிவரை இருக்க வேண்டும் என்று ஆசை உண்டானாலும்...” என்று கூறிச் சிரித்ததும் கம்பிலி தவித்துப் போனான்.

“நான் அவளை இப்பொழுது எதுவும் செய்யப் போவதில்லை. உடன் அழைத்துச் செல்லுவதைத் தவிர.”

Our Websites

www.chennaiilibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

“சரி. அப்படியானால் தேவிக்கோட்டையார் சொன்னது உண்மைதான்.”

“என்ன சொன்னார்?”

“உங்கள் பெண்ணை, முறையாக எனக்கு மணம் முடித்து வைத்தால் போதும் என்று நீங்கள் படவேட்டரையரிடம் சொன்னீர்களாம். நாற்பத்ததைந்து கடந்து போயும் காம வெறி பிடித்த கயவனான உனக்கு ஒரு நாய் கூடத் தகுதியில்லை. போ வெளியே? என்றாராம்.”

கம்பிலி பற்களை நறநறவென்று ஆத்திரத்துடன் கடித்தான், என்றாலும் பேசவில்லை.

“தேவிக்கோட்டையாரும் ‘படவேட்டாரே, கம்பிலி ஒரு பெரிய நாட்டின் பெரிய ராஜா. தேடி வரும் அதிர்ஷ்டத்தை விடாதீர்கள் என்றாராம்.’ அவர் ஆத்திரத்துடன் ‘நீயும் ஒரு நாசகாலன்’ என்றாராம். ‘சரி, அப்படியானால் இனி உமக்கு நாசகாலம்தான்’ என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பினாராம்.”

“இதெல்லாம் முழுக்க முழுக்க உண்மைதான். ஆனால் நாங்கள் இருக்கும் சூழ்நிலை காரணமாக சந்தேகம் கொண்ட மாதிரி...”

“இதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. என்னுடைய குறியே வேறு. சரி சரி. நேரமாகிறது, எங்கே உங்கள் ஆட்கள்?” என்று அவசரப்படுத்தினான் தேவிகாபுரம்.

“யாரும் தேவையில்லை. நீங்கள் எங்களுக்கு இன்னொரு தேவிக்கோட்டையார்தான். தேவரே, இவருடன் போய் வெற்றியுடன் வாருங்கள் திரும்பி!” என்றான் பில்லமன்.

7

சும்பூவராயர் குடும்பத்துக்கு நேர்ந்த கதி கேட்டதும் தென்னகம் முழுமையுமே கொதித்தெழுந்தது என்று கூறலாம். எனவே எங்கு சென்றாலும் தனக்கு ஆபத்து கூடுவதை உணர்ந்தான் உலாப்கான். என்றாலும் தான் செய்யாத ஒரு காரியத்துக்காகத் தன்னைப் பழிவாங்க இவர்கள் புறப்பட்டிருக்கிறார்களே. இது எந்த விதத்தில் நியாயம்? தான் டில்லி பாதுஷா முகம்மது துக்ளக்கின் மகன் என்பது நாடறிந்த விஷயம். மாலிக்காபூர் அல்ல.

Our Websites

www.chennaiilibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

எனவே ராஜவம்சத்தில் வந்த தான் இப்படிப்பட்ட அக்கிரமக் காரியங்களைச் செய்வது இயலாது என்பதை ஏன் இவர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

“என்றாலும் சம்பூவராயர் குடும்ப நாசம் மிகமிகக் கொடுமை. கயமையே உருவானவர்கள் கூடச் செய்யத் தகாத காரியம். அந்தப் பெண்கள் பாவம், அன்றலர்ந்த புஷ்பங்களைப் போலக் காட்சி தந்து சென்றதை நினைத்தாலே என் உடன்பிறந்த சகோதரிகள் இருவர் நினைவும் எழுகிறது. கொடுமையிலும் கொடுமை இது. ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். படவேட்டரையர் பக்தி பூர்வமாக இருந்த நேரத்தில். ஒருவேளை அவர் ஆண்டவனைக் கேட்டு முடிந்த பிறகு கூட என் யோசனையை ஏற்றிருக்கலாம். ஆனால் அந்தப் புனிதமான நிலையில் அவர் கொல்லப்பட்டது, நிஷ்களங்கமான அவருடைய இரு பெண்களைக் கொன்றது, இதைச் செய்தது யாராயிருந்தாலும் அவரைப் பழிவாங்காமல் நான் அப்பால் நகரமாட்டேன். எல்லாம் வல்ல அல்லாவே வந்து இப்போது என் உயிரைக் கேட்டால் இந்தப் பழியைத் தீர்த்துவிட்டு வருகிறேன் என்றுதான் கூறுவேன். மீறி இழுத்தால் போராடுவேனேயன்றி விட்டுக் கொடுத்துவிட மாட்டேன். ஆகவே நான் இந்தக் கொடுமையைப் பொறுத்தவரை நிரபராதி என்பதை நீர் பல்லாளரிடம் விளக்கிட வேண்டும். நீர் சொன்னால் அவர் ஒப்புவார்” என்று கண்ணீர் சிந்தியபடி உலுப்கான் சொன்ன போது பல்லாளரின் பேரமைச்சர் போளரு பெத்தண்ணா பதில் கூறாமல் நின்றார்.

தன்னை இவர்கள் அழைத்து வந்த முறை, தன்னை இப்போது கடந்த அறுபது நாழிகையாக வெளியே விடாமல் நிர்ப்பந்திக்கும் முறை இரண்டினாலும் அவருக்குக் கோபம்தான் என்றாலும் உலுப்கான் இவ்விஷயத்தில் நிரபராதிதான் என்று அவருடைய மந்திரி முளை கூறிக் கொண்டிருந்தது. ஆயினும் நிரூபிப்பது எப்படி? நாடு முழுமையும் நாசகாலன் அவன்தான் என்று குமுறியெழுந்திருக்கும் போது தன்னுடைய தீனக்குரல் யார் காதில் விழும்?

அசன்ஷா குறுக்கிட்டான் இடையே! “அமாத்தியரே, நாங்கள் நிரபராதிகள் என்பதை நிரூபிக்க மூன்றே மூன்று சாட்சிகள்தான் உள்ளனர். படவேட்டம்மன் கோயில் பூசாரியார், தேவிகாபுரத்து வேட்டைக்காரத் தானப்பர், மூன்றாவது நாங்கள் எப்படியாவது பிடித்திட வேண்டும் என்ற வேகத்தில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கும் ஏகாந்த வில்லவராயர்” என்று கூறியதும் பெத்தண்ணா திடுக்கிட்டார்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

‘இந்த மூவரும் நேர்மையாளர்கள்தான். சந்தேகமில்லை. ஆனால் வில்லவராயர் இவர்கள் கையில் சிக்கினாரா? சிக்கிய பிறகு தப்பினாரா? புரியவில்லையே! இது புதியதோர் சிக்கல். என்றாலும் இவர் மீது நமக்கு சந்தேகம் ஏற்படாமல் சஞ்சலமுண்டாகிறது?’ என்று பலபடச் சிந்தித்தவர் முடிவாகச் சொன்னார்.

“உலுப்கான், நீ சொல்லும் மூன்று பேரும் நேர்மையாளர்கள். அவர்கள் உண்மையைத் தவிர வேறு எதையும் கூறமாட்டார்கள். ஆனால் என்னை நீங்கள் இங்கே வைத்திருந்தால் முடிவு காண்பதெப்படி? நான் பல்லாளரிடம் சென்றால்...”

“இல்லை அமைச்சரே. பல்லாளரை எங்களுக்கு விரோதமாகத் திருப்பிட இதை எதிரிகள் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். அதற்குள்ளாக நீங்கள் ஏதாவது செய்ய வேண்டும். முதலில் நீங்கள் பூசாரியை அல்லது வேட்டைக்கார தானப்பர், இல்லையேல் வில்லவரையர்...”

“உங்களிடம் சிக்கிய வில்லவரையர் எப்படி?”

“எங்களிடம் அவர் சிக்கவில்லை. அவருடைய பேரன் விஜயகுமாரன்தான் களத்தூரிலிருந்து வந்தான். நாங்கள் மைலம் பாதையில் வேட்டைக்காரருடன் பேசிவிட்டு நகர்ந்தோம். அப்போது இவன் அதிவேகமாக எதிரே வந்தவன் எங்களைப் பார்த்ததும் சட்டென வேறு பக்கம் திரும்பிப் போய்விட்டான். நாங்கள் விரட்டவில்லை. எங்கள் மனம் எல்லாம் படவேட்டரையரிடம் இருந்தது. ஏன் என்றால் அரை நாழிகை நேரம் கொடுத்து பிறகு நாங்கள் அவரிடம் செல்வதாக இருந்தோம். இதற்கிடையே தீ பற்றியது. நாங்கள் திடுக்கிட்டோம். சில நொடிகள் எங்கள் சந்தேகம் வல்லவரையனிடமே சென்றது. பிறகு அவன் வேறு புறம் அல்லவா சென்றான் எங்கள் கையில் சிக்கக் கூடாதென்று. எனவே அதை விடுத்து நாங்கள் காரணம் அறியத் திரும்பினோம். இதற்குள் எல்லாமே முடிந்துவிட்டது. பூசாரி மட்டும் வந்து ‘நீங்கள் எங்காவது ஓடிவிடுங்கள். எங்கள் மன்னர் மாளிகைக்கு அவரைக் கொல்வதற்காகவே தீ வைத்தது நீங்கள்தான் என்று மக்கள் ஆத்திரத்துடன் உங்களைப் பிடிக்க வருகிறார்கள். நீங்கள் உங்கள் படை முகாமிட்ட இடம் போய்விடுங்கள்’ என்றார். ஐயோ! இது என்ன அநியாயம், நாங்கள் ஒரு பாவமும்...”

“எனக்குத் தெரியும். என்றாலும் ஆத்திரக்காரர்களுக்குப் புத்தி மட்டு. தேவைப்படும் போது நானே உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பொறுத்த வரை நிரபராதி என்பது எனக்குத் தெரியும்’ என்று சொல்லித் தப்பி ஓடச் சொன்னார். எங்களுக்கு

வேறு வழியில்லை. நீங்கள் குறுக்கிட்டதால் உங்களைப் பிடித்துக் கொண்டோம் உடும்புப் பிடியாக” என்று உலாப்கான் கூறியதும் பெத்தண்ணா பதில் கூறவியலாது மவுனமாயிருந்தார்.

அஸன்ஷா குறுக்கிட்டான்.

“அமைச்சரே... நேற்றிலிருந்து நாங்கள் உங்களை இங்கே வைத்திருந்தது தவறுதான். ஆனால் எங்கள் சுயநலம் இதைச் செய்யும்படி மாற்றிவிட்டது. இனி நீங்கள் செய்யும் எந்த முடிவுக்கும் அல்லது சொல்லும் எந்த யோசனைக்கும் நாங்கள் கட்டுப்படத் தயார்...”

“சரி, நான் என்னாலானதைச் செய்கிறேன். படவேட்டரையருக்கு இந்தப் பகுதி மக்களிடமுள்ள செல்வாக்கு மகத்தானது. என்றாலும் நான் இயன்றதைச் செய்வேன் என்பது உறுதி” என்று கூறிவிட்டுத் தமது குதிரை மீது ஏறிப் பறந்தார் திருவண்ணாமலைக்கு.

ஆனால் திருவண்ணாமலை போகும் முன்னரே நாலா திசையிலும் பரவி மூலைமுடுக்கெல்லாம் துருவித் துருவித் தேடும் ஆயிரக்கணக்கான துருப்புக்களைக் கண்டதும், ‘விஷயம் மிஞ்சிவிட்டது. இனி அதிக நேரம் உலாப்கான் துருப்புக்களின் மறைவிடம் மறைவாக இருக்காது. ஏனென்றால் செஞ்சி மலைகள் நெடுநேரம் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க முடியாது. பெரும்பாலான துருப்புக்கள் கொள்ளிடம் தாண்டி குடந்தையை நெருங்கி விட்டதென்றாலும், இவனிடம் இருக்கும் இரண்டாயிரம் பேர்கள் கதி...?’

எதிரே பல்லாளரின் உபசேனாதிபதி பாவாடைராயன் வந்து அமைச்சரை வணங்கி “உங்களை நாங்கள் எங்கெல்லாம் தேட முடியுமோ அங்கெல்லாம் தேடிவிட்டோம். ஆமூர்ச்சோழகரே போயிருக்கிறார் உங்களைத் தேடி. அரசர் தவிக்கிறார். யாருக்கும் எதுவும் புரியவில்லை” என்று புலம்பினான்.

உபசேனாபதி வயதானவர் நல்லவர் பாவம். எதற்காக இப்படி ஆடி ஓடி அலட்டிக் கொள்ளுகிறோம் என்று கூறிட மறந்துவிட்டார் அவர்.

“பரவாயில்லை பாவாடை. உடனே சோழகரை நான் பார்க்க வேண்டும். நம் அரசர் எங்கே இருக்கிறார்?”

“அவரும் மற்றவர்களும் தத்தனார் மலைப்பகுதி, சாத்தனார் மலைப்பகுதி, செங்கம் காடுகளுக்கெல்லாம் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். நம் அரசர் என்னை அனுப்பினார். நீங்கள் வந்தால் உடனே அழைத்துக் கொண்டு வரும்படி.”

“இதெல்லாம் ஏன் பாவாடை?”

“அடேடே! நான் ஒரு முட்டாள். வயதாகிவிட்டதல்லவா. ஏன்? என்ன? என்று சொல்ல மறந்துவிட்டேன். நம்ம படவேட்டரையரை, அவர் மக்களை, மாளிகையை எல்லாவற்றையுமே தீயை வைத்து நாசமாக்கி விட்டான் அந்தத் துருக்கன். நம்பிக்கை மோசம் செய்துவிட்டான் அந்த உலாப்கான். பாவம் அந்தப் பெண்களில் ஒருத்தி பூரண கர்ப்பிணி. இன்னொருத்தி ரம்பை. உம்... எல்லாம் போச்சு. நம்முடன் நயவஞ்சகமாகப் பேசி அப்படி இப்படி என்று நம் மாமன்னரை வசியப்படுத்தி விட்டவன், அந்த படவேட்டரையரை... சத்தியமே உருவான சம்பூவராயரை...”

“சரி பாவாடை! அது இருக்கட்டும். நம் மன்னருடன் யார் யார்...?”

“அந்த முரட்டு இக்கேரி, குண்டு திம்மப்பர், கொம்பேரி மூக்கன் தத்தன், சோழகன்.”

“சரி சரி. ஆக நாம் உலாப்கானுடன் நட்பாக இருப்பதை எதிர்த்தவர்கள் யாவரும் விசையை முடுக்கி விட்டார்கள். இல்லையா?”

“நீங்கள் ஊகித்தது ரொம்பச் சரி.”

“இதற்கு ஊகம் வேறு வேண்டுமாக்கும். சரி... சரி, நம்மைச் சுற்றி ஏகப்பட்ட வீரர்கள். நீங்கள் புறப்படுங்கள். நான் அரசர் இருக்குமிடம்...”

“யாருக்குத் தெரியும்?”

“சேனாபதி எங்கே?”

“ஆற்காடு போனவர் இன்னும் திரும்பவில்லை” என்றார் பாவாடைராயன்.

அமைச்சர் சோழகனை முதலில் சந்தித்து அவருடன் சேர்ந்து தன் அரசரைப் பார்ப்பதே சரி என்ற முடிவுக்கு வந்து அண்ணாமலைச் சாலைக்குத் திரும்பினார்.

நல்லகாலம்! சோழகன் இவரைக் கண்டதும் ஓடோடி வந்தார். அவரைக் கண்டதும் “சோழகரே, நீங்கள் எனக்காக அலைவதும், அரசர் கோஷ்டி அந்தத் துருக்கனைத் தேடி

அலைவதும் அதிசயமாயிருக்கிறது. எல்லாம் கால வித்தியாசம். சரி, நாம் பல்லாளரிடம் போவோம்” என்று குதிரையைத் திருப்பியதும் அவரும் திரும்பினார்.

“என்ன கொடுமை செய்துவிட்டான் அந்த உலாப்கான்! பெரிய அரசனின் மகன்...” என்று அவர் ஏதோ சொல்லத் துவங்கியதும் “சோழகரே, உலாப் தீ வைத்ததை நீங்கள் பார்த்தீர்களா?” என்று சட்டெனக் கேட்டதும் அவர் பதறிவிட்டார்.

“இதென்ன அமைச்சரே இப்படிக் கேட்டால்...?” அவர் வியப்புடன் பார்த்தார் அமைச்சர் பெத்தண்ணாவை.

“நம்மவர்களில் யார் நேரில் பார்த்தது?” என்று அமைச்சர் திரும்பக் கேட்டதும் சோழகர் “அதெப்படி பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்க முடியும்? யாராவது பார்த்திருந்தால் அந்த உலாபை உயிருடன் விட்டிருப்பார்களா?”

“அப்படியானால் யாரும் பார்க்காமல் எப்படி அவன் மீது குற்றம் சாட்ட முடிந்தது?” என்று அமைச்சர் கேட்டதும் சோழகன் திணறினார்.

‘இதென்ன இவர் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறார். எதுவுமே புரியவில்லையே!’

“ஐயோ அமைச்சர் பிரானே, நான் ஒரு குட்டி நாட்டு ராஜா. அவ்வளவுதான். எனக்குப் பொழுது விடிந்து பொழுது போனால் அந்தப் பங்காளி தேவிக் கோட்டையானைச் சமாளிக்கவே நேரம் போதவில்லை. ஆனால் நான் அவர் மாளிகை எரியும் நேரத்துக்கு ஏழெட்டு நாழிகைக்கு முன்பே படவேட்டரையருடன் உரையாடினேன்!”

“என்ன சொன்னார்?”

“ஒன்றும் பெரிதாக இல்லை. உலாப்கான் தன்னைச் சந்திக்க மதியத்துக்குள் வருவான் என்றார். பிறகு அவன் என்ன வற்புறுத்தினாலும் அவன் கூட நான் எந்த ஒப்பந்தமும் செய்ய இசைய மாட்டேன். ஆனால் அவனுடன் சண்டையிடவும் போவதில்லை என்றார். நான் மட்டும் பல்லாளர் அந்தப் பக்கம் நீங்கள் இந்தப் பக்கம். எனவே நீங்கள் எங்களுக்கெல்லாம் முதன்மை. ஆக நீங்கள் செய்யும் எந்த முடிவும் உங்களை மட்டும் இல்லாமல் எங்கள் எல்லாரையும் பாதிக்கும் என்றேன். அவரும் ஒப்புக்கொண்டார்.”

“உலாப்கானைப் பார்த்தீர்களா?”

“பார்த்தேன். படவேட்டரையர்தான் தொண்டை நாட்டின் தெற்கு மண்டலத்தில் உள்ள நாடுகளின் தலைவர். அவர் வழிதான் எங்கள் வழி என்று கூறினேன். அவன் அப்படியொன்றும் தடலடியாகவோ, மிரட்டியோ பேசவில்லை.”

“உங்ககிட்டே பேசாதவன் அவர் கிட்டே அத்துமீறி பேசியிருப்பானா?”

“நிச்சயம் பேசமாட்டான். என்ன இருந்தாலும் அவன் பேச்சிலே ஒரு பெரிய மனிதத்தன்மை இருக்கிறது!”

“ஆனால் அவன் திருட்டுப்பயல் மாதிரி தீயை வைக்கும் நாலாந்தர மனுஷனா மாறியது எப்படி?” என்று அமைச்சர் கேட்டதும் சோழகர் பதறிவிட்டார்.

‘அமைச்சர் ஏன் இப்படிப் பேசுகிறார்? ஒருவேளை யாரோ சொன்னதைக் கொண்டு நாம் நம்பியது தவறு என்பதாக நினைக்கிறாரா?’

“ஆனால் அமைச்சரே, அவன் தீ வச்சதை நம்மவர் யாரும் நேரில் பார்க்கவில்லை” என்று மட்டும் கூறினார்.

“இதைப் பல்லாளரிடம் சொன்னீர்களா?”

“இல்லை. அவருடன் தனித்துப் பேசவே சந்தர்ப்பம் கிட்டவில்லை.”

“பொதுப்படச் சொல்ல...”

“யாருமே இடந்தரவில்லை. தவிர ஆத்திரம் அதிகம் ஆக ஆக என்னாலே கூட எதையும் நிதானமாகச் சிந்திக்க முடியவில்லை.”

“நம்மவர்களிடையே துருப்புக்கள் எத்தனை பேர் இருக்கும்?”

“ஒரு முப்பதாயிரமாவது இருக்கும்.”

“சரி, நாளை வரை நம் கையில் அந்த உலாப் சிக்காமல் போய் வடக்கேயிருந்து அவனுடைய படை வீரர்கள் அதற்குள் பல்லாயிரமாக... இல்லை, மூன்று லட்சம் பேர்கள் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஐந்து லட்சம் என்று...”

“அடக்கடவுளே! இதென்ன நீங்கள் இப்படி எல்லாம் பேசுகிறீர்கள்? அவன் எப்படி அகப்படாமல் போவான்? இங்கே எங்கோதானே அவன் பதுங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்?”

“அதெப்படி நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறீர்கள்?”

“பின்னே அவன் குற்றவாளி இல்லையென்றால் வெளியே நம்மிடையே இருக்க வேண்டியதுதானே?”

“இதென்ன கேள்வி சோழகரே? நாம் எல்லாம் அவன்தான் குற்றவாளி என்று முடிவு செய்து விட்டோம். கண்டவுடனேயே கொல்லுவோம் என்று சவால் விட்டுக் கிளம்பியிருக்கிறோம். இந்த அழகில் அவன் நம் எதிரே வந்தானானால் நம்மில் யார் நிதானிப்போம்? மிக்க நிதானஸ்தரான நீங்களே கூட ஆத்திரத்தில் எதையும் சிந்திக்க மறந்துவிட்டேன் என்னும் போது மற்றவர்கள் அதுவும் இக்கேரியும், தத்தனும், சாமுண்டனும் ஒரு நொடியாவது பொறுப்பரா?” என்று பெத்தண்ணா கேட்டதும் சோழகர் மெய்யாகவே வெலவெலத்துப் போனார்.

‘அமைச்சர் இப்படியெல்லாம் குறுக்குக் கேள்விகள் போடுகிறார் என்றால் ஏதோ விஷயம் இருக்க வேண்டும். அநாவசியமாகப் பேசுபவரல்ல அவர். நியாயத்தை அழுத்தமாகச் சொல்லுவதில் உறுதியானவர். எனவே உலுப்கான் தீ வைக்கும் தீவட்டிக் கொள்ளைக்காரன் போன்றவன் அல்ல என்று எண்ணுகிறார் போலும்.’

சோழகர் சட்டெனத் திரும்பி “ஐயோ அமைச்சரே, இது வரை பல்லாளர் உள்ளிட்டு எவராலும் எதுவுமே தெளிவாகச் செயல்பட முடியவில்லை. ஒரே ஒரு நல்ல காரியம்தான் நடந்தது. அதுவும் பூசாரி கட்டிக் கொண்ட புண்ணியம்” என்றார்.

“எந்தப் பூசாரி?”

“நம்ம படவேட்டார் கோயில் பூசாரி. அவர்தான் காலஞ்சென்ற படவேட்டாருக்கு அபிமான புதல்வனாக பல்லாளர் இருந்து அந்திமக்கிரியைகளை செய்யும்படி கோரினார். இவரும் மனப்பூர்வமாக ஏற்றார்.”

“அவர் வேறு ஏதாவது சொன்னாரா?”

“நான் அந்தச் சமயம் அங்கு இல்லை. உங்களைக் கண்டுபிடிக்கும்படியான பணி எனக்குக் கிடைத்தது. அதனால்...”

“சரி சோழகரே, நான் மூக்கைச் சுற்றி வளைக்கப் பிரியப்படாதவன். இந்தக் கேவலமான காரியத்தை உலுப் செய்தான் என்பதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இதை யாரோ செய்து அவன் மீது நம் வன்மத்தை திருப்பி விட்டிருக்கிறார்கள். நான் பல்லாளர் சுயநலத்துக்கோ என்னுடைய பெருமைக்கோ உலுப்கானைக் காத்திட எண்ணுவதாக

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

இதற்குப் பொருள் கொள்ள வேண்டாம். நாம் உலாப்கான் நிரபராதியா இல்லையா என்பதைக் கண்டுபிடிக்க மூன்று புள்ளிகளைக் சந்திக்க வேண்டும். ஒருவர் பூசாரி, இரண்டாவது வில்லவராயரும் விஜயகுமாரனும், மூன்றாவது தேவிகாபுரம் தானப்பன். எனவே நாம் பூசாரியை அழைத்து வர ஒரு ஆளை அனுப்பிவிட்டுப் பல்லாளரிடம் போவோம். பிறகு பெருந்தலைவர்களை அழைத்துக் கொண்டு தேவிகாபுரம் போவது அல்லது நெட்டூர் செல்வது என்பதுதான் என் திட்டம்.”

“அப்படியானால் நீங்கள் உலாப்கான் இவ்விஷயத்தில் நிரபராதி என்று நம்புகிறீர்கள். இல்லையா?”

“ஆமாம். முக்காலே மூணுவீசம் அல்ல, முழுசாகவே நம்புகிறேன். ஆனால் அதை உறுதிப்படுத்திய பிறகுதான் முடிந்த முடிவாக நாம் அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்!” என்று அமைச்சர் கூறியதும் சோழகர் சிறிது நேரம் எதுவுமே பேசவில்லை.

பிறகு ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவர் போல மெதுவாக, “அமைச்சரே, இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னால் கம்பிலித்தேவன் தேவிக்கோட்டைக்கு வந்ததாக ஒரு செய்தி என் காதில் விழுந்தது. நான் இது கேட்டதும் ஆனானப்பட்ட டில்லி பாதுஷாவையே எதிர்த்து நிற்கும் கம்பிலியாவது இங்கேயாவது வரவாவது. அப்படி வந்து இந்த அற்பமான இடத்தில் தங்குவதாவது என்று வீண் வதந்தி என்று ஒதுக்கி விட்டேன். இது பற்றி நீங்கள் ஏதாவது ஊகிக்க முடிகிறதா? அல்லது விஷயம் ஏதாவது கேள்வியுண்டா?”

“கம்பிலித்தேவர் நிச்சயமாக இப்பகுதி வரமாட்டார். அவர் ஒரு மாதத்துக்கு முன்னர் எங்கள் அரசரிடம் வந்தார். ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளலாம். டில்லி பாதுஷாவை எதிர்க்கலாம் என்றார். இவர் ஒப்பவில்லை. அவர் திரும்பிப் போய் விட்டார். அதற்குப் பிறகு அவர் இங்கு வர நியாயமில்லை. ஆனால் அவரிடம் நீண்ட காலம் பணியாற்றிய பில்லமராயன் அவரிடமிருந்து விலகிவிட்டான் என்பது எனக்கு வந்த செய்தி. சரி, இது பற்றிப் பிறகு யோசிக்கலாம். நாம் புறப்படலாம்” என்றதும் சோழகன் குதிரையைத் தட்டிவிட்டான் செங்கம் நோக்கி.

விஜயகுமார வில்லவராயன் தான் எந்த வேலைக்குப் போகிறானோ அந்த வேலையில் ஒரு பகுதியை மட்டுமே ஒழுங்கு செய்ய முடிந்ததே தவிர முழுமையாக எதையும் செய்ய இயலவில்லை. என்றாலும் இன்னும் தாமதிப்பது சரியல்ல என்று தன் தாத்தா, அத்தை, படவேட்டரையர் மகள்கள் தாங்கிய மலைப்பகுதிக்குத் திரும்பிவிட்டான்! ஏனென்றால் அவனால் போன இடத்தில் வேலை முடியாததுடன் புவன சுந்தரி என்ற அதிசயப் பெண் அழகியின் தோற்றமும் அவன் மனத்திரையில் அடிக்கடி தோன்றி பழைய இடத்துக்குத் திரும்பத் தூண்டிவிட்டது.

புதிய குதிரை அவன் சவாரி செய்தது. எனவே அது மலைப்பகுதியில் அதிவேகமாக ஓடியது. அவனும் வாலிபன். அதுவும் புதிதாகச் சவாரிக்கு வந்த குட்டி என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆயினும் இரவு நேரம் நெருங்கிவிடத்தான் செய்தது.

அநேகமாக இன்னும் நாலைந்து கல்கள்தான் இருக்கும் பழைய மலை! குதிரைக்குத் தாகம், இவனுக்கும் பசி. சுற்று முற்றும் பார்த்தான், ஏதாவது பழமரங்கள் இருக்கிறதா? அல்லது அருவி போகிறதா என்று.

தொலைவில் ஏதோ இரு குதிரைகள் தென்படுகின்றன. அவற்றின் மீது... சட்டென்று தன் புரவியைத் திருப்பி அவன் இதுகாறும் சுற்றிப் பார்ப்பதற்காக நின்றிருந்த பாறையைவிட்டு இறங்கி பக்கத்துப் பள்ளம் ஒன்றில் மறைந்தான்.

‘அவர்கள் இங்குதானா வர வேண்டும்? சரி, நம்மைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறார்கள் போலும்’ என்று எண்ணியவன் குதிரையைத் தட்டிவிட அது மீண்டும் துள்ளி ஓடலாயிற்று. சிறிது தொலைவே சென்றிருப்பான். ஒரு குகை மாதிரியான மலைவழி ஒன்று. சட்டென அதற்குள் நுழைந்தான். அந்த வழியில் மலையின் அடிப்பகுதியில் ஒன்றுக்கு மூன்றாகக் குகைகள் இருந்ததில் சட்டென ஒன்றில் புகுந்துவிட்டான் குதிரையுடன்.

ஒரே இருட்டு. வெளியே பரவிய நிலவு குகைக்குள் எப்படி ஒளிவிடும்? எதிரே கல்லோ கட்டியோ இருப்பது கூடத் தெரியவில்லை. தட்டுத்தடுமாறிக் கொண்டு குதிரை மீதிருந்து இறங்கி நடந்தவன் காலில் ஏதோ ஒன்று முட்டியது. வாளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். மீண்டும் தன் காலால் அதைத் தட்டிப் பார்த்தான். ஒரு சிலை மாதிரி ஏதோ ஒரு உருவம். தொட்டுப் பார்த்தான் சிறிது அச்சத்துடன். நகரவில்லை.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

‘எதற்காக இம்மாதிரி ஒரு பொம்மை இங்கு இருக்கிறது? யார் வைத்திருக்கக்கூடும்?’ அதை சுற்றி வந்தான். ஒரு பெரிய மூட்டை காலில் தட்டியது. அதையும் தொட்டுப் பார்த்தான். புலித் தோல்களைக் கொண்ட கட்டு அது.

‘ஓ! அப்படியானால் இந்தக் குகை தேவிகாபுரம் தானப்பருடைய முகாம்’ என்று ஊகித்துச் சற்றே கலக்கம் நீங்கி நகர்ந்தவன் குகை வாசலில் “கம்பிலித்தேவரே, இனி நீங்கள் இறங்கலாம்” என்று ஒரு குரல் வந்ததும், ‘இது தேவிகாபுரத்தார் குரல்தான். அவருடன் வந்திருப்பவன் கம்பிலியா?’ என்று அதிர்ந்து போனவன் வெகுவாகக் கலங்கிவிட்டான்.

நெறிமுறை தவறாதவர் தானப்பர் என்றுதான் இது வரை அவன் நினைத்திருந்தான். இப்போது அவருடன் இவன் இங்கு வருவதென்றால். திகைத்தான், ‘அவருமா இப்படி?’

“கம்பிலித்தேவரே. உள்ளே இருவரும் இருக்கலாம். எனவே நீங்கள் இப்போது எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை இங்கேயே முடிவு செய்து கொண்டு பிறகு உள்ளே நுழையுங்கள்” என்றான்.

விஜயகுமாரின் அதிர்ச்சி பெருகிவிட்டது. ‘இங்கு இருவர் என்றால் தன்னைத் தவிர வேறு யார்? இந்தப் பொம்மையை அவர்...’

“நல்லது வேட்டைக்காரரே! தாங்கள் இந்த அளவுக்கு எனக்கு உதவி செய்வீர்கள் என்பதை சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. எனவே நான் தங்களுக்கு வெகுவாக நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறேன். இந்தப் பெண்களில் நான் பெரியவளிடம் எசகு பிசகாக நடக்கமாட்டேன். ஆனால் அந்தச் சின்னக் குட்டி...”

“கம்பிலியாரே, அது சின்னப் பெண் மட்டும் இல்லை. செல்லப் பெண். என் மகள் புவன சுந்தரி. இந்த புவனத்துக்கே சுந்தரி என்று அவளுடைய அப்பா அடிக்கடி கூறுவார். எனவே அவளிடம் நீங்கள் நிரம்பவும் கண்யமாக உங்களிடம் பிரியமும் மதிப்பும் அவளாகக் கொள்ளும் படியான வகையில் நடந்து கொள்ளுங்கள். அவளுடைய அக்காள் குறுக்கிட்டால், அவளுக்குத் தீம்பு ஏதும் நேராது என்று உறுதி கொடுத்து இருவரையும் வெளியே கொண்டு வந்திடுங்கள். பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம், புரிகிறதா?”

“நன்றாகப் புரிகிறது. நான் அவளிடம் மோகம் கொண்டதால் மிருகமாகிவிட்டேன் என்று நினைத்திட வேண்டாம். வேட்டைக்காரரே, அதற்கு நேரம் காலம் எல்லாம்...”

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

எத்தனை நேரம்தான் விஜயனின் குதிரை இருட்டில் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கும். ஒரு துள்ளு துள்ளியது தன் நிழலைக் கண்டு மிரண்டு.

வேட்டைக்காரர் திடுக்கிட்டார்.

கம்பிலியோ “அவர்கள் தங்கள் குதிரைகளுடனேயே உள்ளே ஒளிந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. ஏனென்றால், நாங்கள் நேற்று அந்தப் பகுதியில் இவர்களைத் தேடி அலைந்தது இவர்களுக்கு எப்படியோ தெரிந்துவிட்டது. ஆதலால்தான் இங்கே ஓடி வந்துவிட்டனர் என்று நினைக்கிறேன். நேற்று மட்டும் அந்தத் துருக்கன் குறுக்கிடாவிட்டால் இந்த புவன சுந்தரியை...”

“அது இருக்கட்டும் கம்பிலி. நான் சொன்னதெல்லாம் நினைவிருக்கட்டும். முதலில் பத்து அடிகள் நடந்து வலப்புறம் சற்றே திரும்பினால் ஒரு சிலை இருக்கும். அது நின்றபடி இருக்கும்.”

“சிலையா? அது ஏது இந்தக் காட்டில்?”

“அது பற்றி நான் ஆராயும் போதுதான், அந்தப் படவேட்டையரின் மகள்கள் நுழைந்ததைப் பார்த்ததும் சட்டென மறைந்து அவர்கள் கண்களில் தென்படாமல் உங்களிடம் ஓடி வந்தேன். சரி, நேரம் ஆகிறது. நீங்கள் தாமதிக்க வேண்டாம். நேராக உள்ளே சென்று சிலையின் பின்புறம்...” என்று கூறியவர் மீண்டும், “நன்றாக கவனியுங்கள். உங்களுடைய நீண்டகால வாழ்க்கை...” என்று கூறி நிறுத்தினார் அவர்.

“இதோ!” என்று உள்ளே போனவன் இருளில் நாலாபுறமும் கைகளால் துளாவிக்கொண்டு முன்னே செல்ல பொம்மை நின்ற இடத்தை நெருங்கி விட்டான். அதையும் தொட்டுப் பார்த்தான். மழமழவென்று அதன் கைகள் உடல் இருப்பதைத் தொடுவதன் மூலம் உணர்ந்தவன் “சரி சரி! ஏ குட்டி. வந்துவிடு இப்படி. உங்கக்காளை நான் ஒன்றும்... என்ன இது? நிழல் மாதிரி, புவன சுந்தரி.”

“நடவெளியில்! உம்...” என்ற பயங்கர உறுமல் தொனி. அதற்கு முன்னே கம்பிலியின் மார்பில் ஒரு கத்தியின் முனை பதிந்தது!

“இதென்ன ஆண் குரல், வேட்டைக்காரரே...” என்று கத்தியவன் வயிற்றில் ஒரு குத்துவிழ “ஐயோடி!” என்று கீழே சாய்ந்தான்.

ஒரு நொடியும் அவனுக்குச் சந்தர்ப்பம் தராமல் கால்களைப் பிடித்துத் தரதரவென்று வெளியே இழுத்து வந்தான் விஜயகுமாரன்.

தேவிகாபுரத்தார் திகைத்தார் என்றாலும் மகிழ்ந்தார். “பேஷ்! கம்பிலி வேஷம் போட்டு உலகை ஏமாற்றும் கயவா. உன்னைக் கண்டதும் பெண் ஆணாக மாறி விட்டாளா?” என்று கேட்டுவிட்டு இடி இடியெனச் சிரித்தார்.

எப்படியோ எழுந்திருக்க முயன்ற கம்பிலியிடம், “எடு உன் வாளை. வாய் திறக்கும் முன் வீசு உன் வாளை! என்று விஜயன் எச்சரித்ததும் தன் வாளை எடுத்து அவன் மீது ஒரேடியாகப் பாய்ந்தான்.

ஆனால் சட்டென ஒரு புறம் லாவகமாக நகர்ந்த அவன் “இதோ ஒன்று...” என்று கூறியபடி கம்பிலியின் வலது தோளில் ஒரு வீச்சு வீசினான்.

“ஐயய்யோ!” என்று அலறினான்.

“அழாதே! பெண் வெறி பிடித்த பேயே. வீசு உன் வாளை” என்று அவன் மீது சிங்கம் எனப் பாய்ந்தான் வில்லவன்.

கம்பிலி நிதானிப்பதற்குள் “இதோ இரண்டு!” என்று அவனுடைய இடது தோளில் தன் வாளைச் செருகுனான் வில்லவன்.

“வில்லவா! இத்துடன் நிறுத்து. இரு கைகளும் இவனுக்கு உதவாது. நாங்கள் போட்ட திட்டம் வேறு. ஆனால் இங்கு நடந்தது வேறொன்றாகிவிட்டது. பரவாயில்லை. நடந்தவரை நல்லதுதான். எனினும்...” என்று அவர் கூறி முடிக்கு முன்னர் விஜயகுமாரன் மீது சரேல் என்று பாய்ந்துவிட்டான் கம்பிலி.

இதைச் சற்றும் எதிர்பாராத வில்லவன் பின்னுக்குப் போய் விழுந்துவிட்டான். அவன் கையிலிருந்த வாள் கை நழுவி எங்கோ போய் விழுந்துவிட்டது. கீழே மல்லாந்து விழுந்த குமாரன் எழுவதற்குள் அவனை ஒரே அமுக்காக அமுக்கி விட்டான் கம்பிலி.

இருட்டில் ஒரு நிதானமும் புரியாமல் தான் என்ன செய்ய முடியும் என்று அதிர்ந்து போய்விட்டார் தானப்பர். என்றாலும் அவருக்கு ஒரு யோசனை பளிச்சென்று தோன்றியது. சட்டென்று புலித்தோல் மூட்டைக் கட்டைப் பிரித்தார். இதற்குள் தன் மீது இருந்தவன் கைகளை குமாரன் பிடித்து முறுக்க அவன் மிகப் பயங்கரமாக அலறி எழுந்து விட்டான்.

அடுத்த வினாடியே அவன் தலையில் ஒரு புலித்தோல் விரிப்பு விழுந்ததும், உடன் அதைச் சுருட்டியதும் தன் வலி தாங்காது துடித்த அவனுக்கு என்ன ஏது என்று புரியவில்லை.

“வில்லவா! இனியும் நாம் இவனைக் கொல்ல வேண்டாம். இவனால் இங்கிருந்து சிறிதும் நகர முடியாது. நாம் புறப்படலாம்” என்று முன்னே நகர்ந்ததும் விஜயன் தொடர்ந்தான். என்ன இருந்தாலும் கம்பிலியை உயிருடன்விட்டுச் செல்ல விருப்பமில்லை அவனுக்கு. ஆயினும் நேருக்கு நேர் சண்டையிடாமல் அவனைக் கொள்வதற்கும் விருப்பமில்லையே!

வெளியே வந்ததும் தங்கள் குதிரைகளின் மேல் இருவரும் ஏறிக் கொண்டனர்.

“தேவிகாபுரத்தாரே, என்னை நீங்கள் முதலில் மன்னித்திட வேண்டும்” என்றான் குமாரன்.

அவர் திகைத்துப் போய் “ஏன் தம்பி? நீ என்ன செய்துவிட்டாய்? நல்லகாலமாக நீ வந்தாய். அது நல்லதுதானே” என்றார்.

“இல்லை, உங்களை முதலில் நான் சந்தேகித்துவிட்டேன். உங்களையும் அவனையும் பார்த்ததும் நான்...”

“பரவாயில்லை தம்பி. சூழ்நிலை காரணமாக நமக்கு சில சமயம் இப்படித்தான். நான், உன்னுடைய தாத்தா, அவர் மகள் சித்தேசுவரி மூன்று பேரும் சேர்ந்து போட்ட திட்டப்படி இவனை இங்கு கொணர்ந்தேன். இந்த இரவு இவனை இங்கு இருத்திவிட்டால் இவனால் அவர்களுக்கு, அதாவது புவன சுந்தரி, அமரசுந்தரிக்கு ஆபத்து நேராது என்று எண்ணினோம். ஏனென்றால் அமரசுந்தரி இன்று நாளையும் அப்பால் நகர முடியாது. அவள் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகியிருக்கிறாள் தம்பி.”

“ஆ! உண்மையாகவா? இந்தப் பாவிகளின் கொடுமையால் அவர்கள், பாவம்! அரண்மனையில் ஆனந்த சூழ்நிலையில் பிறந்து சீராட வேண்டிய சிசு இப்படி நட்ட நடுகானகத்தில் மலைக்குகையில் ஒளிந்து மறைந்து. சேச்சே! கடவுள் ரொம்பவும் மோசம் வேட்டைக்காரரே.”

“நடப்பது நடக்கட்டும் தம்பி. அதை நாம் தடுத்திட முடியாது. இப்போது நாம் சற்றுத் தொலைவில் பிரிந்தாக வேண்டும். நீ அங்கு உன் தாத்தாவிடம் போக வேண்டும். நான் இங்கே மறைவில் நின்று. கம்பிலியைக் கவனித்திட வேண்டும். புலித்தோலைப் போட்டு

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

முடிக்கட்டினாலும் அவன் விடாக்கண்டன். அவன் திரும்பவும் பில்லமனிட்டுக்குப் போய்விட்டால் அது மிகவும் ஆபத்து. நாம் ஒரு நொடி கூட இந்தப் பெண்களை...”

“நீங்கள் ஏன் அவனை உயிருடன் விட்டு வரும்படி சொன்னீர்கள்?”

“அவன் ஒரு போலி தம்பி. உண்மையான கம்பிலி இல்லை அவன்” என்று அவர் கூறியதும் பதறிப் போன விஜயகுமாரன் “என்ன? அவன் போலியா?” என்று அதிவேகமாகக் கேட்டான்.

“ஆம் தம்பி. நான் முன்னெல்லாம் பலமுறை யோசித்ததுண்டு. கம்பிலி நாட்டு மகாராஜனான அந்தக் கம்பிலி, இப்படி ஒரு நாடோடி மாதிரி காட்டிலும், மேட்டிலும் அலைந்து திரிந்து கன்னிவேட்டை ஆடுவானா என்று. அந்த சந்தேகம் தீர்ந்துவிட்டது. இவன் உண்மையான கம்பிலியில்லை. இவன் அந்தப் பில்லமாராயனின் சிருஷ்டி! அவன் அசல் கம்பிலியிடம் இருந்தான். ஏதோ ஒருவகையில் தாங்க முடியாத பகையைக் கொண்டிருக்கிறான். அவனை ஒரேயடியாக வஞ்சந்தீர்க்க இவனை உருவாக்கியிருக்கிறான். தென்னகத்தில் இந்தப் போலி கம்பிலி எடுத்த கெட்ட பெயரால்தான் நம்முடைய பல்லாளர் கூட, அவனை, அதாவது அசல் கம்பிலியை விரட்டியிருக்கிறார்.”

“அப்படியா? இதைக் கேட்கவே ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே! இப்படியெல்லாம் கூடவா பழி வாங்க நினைப்பார்கள்?”

“வஞ்சந் தீர்ப்பவனின் சுயநலம்! நேர்மையற்ற நோக்கம் இரண்டும் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யத் தூண்டிவிடும் என்பதற்கு இவர்கள் உதாரணம். சரி, நீ புறப்படு. நான் காலை வரை இங்கிருந்துவிட்டுப் பிறகு அங்கு வந்து சேருகிறேன். அது வரை நிரம்பவும் எச்சரிக்கையாக இருந்திட வேண்டும். உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. என்றாலும் என் மனதில் பட்டதையும் கூறிட வேண்டுமல்லவா?”

“நல்லது வேட்டைக்காரரே. நண்பனைக் காணாமே என்று பில்லமன் தன் ஆட்களுடன் வந்தால்?”

“நான் இங்கு இருப்பேன் காலை வரை. பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். ஆயினும் நீ போகும் போது யாரும் அறியாமல் போவது நல்லது. புரிகிறதா?”

“நன்றாகப் புரிகிறது. புறப்படுகிறேன்.”

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

“நல்லது தம்பி.”

விஜயகுமார வில்லவரையன் மிகவும் எச்சரிக்கையாகத்தான் சென்றான். அவன் தன் தாத்தா இருத்த மலைக்குகை - எதிரேதான். அருவி அடையாளமாயிற்றே! தவிர இன்று பனி மூட்டமில்லாததால் நிலவும் தலைகாட்டியிருக்கிறதே. குதிரையின் குளம்படி சத்தம் கூட ஒலிக்காமல் அவ்வளவு மெதுவாக நடத்தினான் குதிரையை.

இன்னும் கூப்பிடு தூரம்தான் இருக்கும். விரலின்றி ஒரு அம்பு பறந்து வந்து அவனுக்குச் சற்றுத் தள்ளி விழுந்தது! சிரித்துக் கொண்டான். ‘அத்தை அசாதாரணமான எச்சரிக்கையுள்ளவன்!’

மேலும் நடந்தான். மீண்டும் அம்பு அவன் இடப்புறத்தில் வந்து விழுந்தது. தயங்காமல் நடந்தான். அடுத்த அம்பு ஏறத்தாழ அவன் காலடியிலேயே வந்து விழுந்தது என்றாலும் தவறில்லை. ஆனால் விஜயன் தயங்காமல் தொடர்ந்து நடந்தான் முன்னே. நாலாவது முறையாக அம்பு அவனை நோக்கி வரவில்லை. அவனும் இனிவராது என்ற தைரியத்துடன் குகையை நெருங்கிவிட்டான்.

“தம்பி, நீதானே?”

“ஆமாம் தாத்தா! இங்கு ஒன்றும் விசேஷம் இல்லையே?” என்று அவன் நிதானமாகக் கேட்டதும் “இதுவரை ஒன்றுமில்லை தம்பி. படவேட்டரையருக்கு ஒரு பேரன் பிறந்திருக்கிறான். ஆனால்...”

“தெரியும் தாத்தா.”

“எப்படி?”

“வழியில் வேட்டைக்காரரைச் சந்தித்தேன்.”

“தேவிகாபுரத்தாரையா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே அத்தை சித்தேசுவரி வெளியே வந்துவிட்டான்.

“ஆமாம் அத்தை. வரும் வழியில் பார்த்தேன்” என்று கூறிவிட்டுக் குதிரையை ஒருபுறம் கட்டினான்.

யார் வந்திருப்பது என்று அறியும் ஆவலும் பரபரப்பும் புவன சுந்தரியையும் வெளியே வரச் செய்தது. அவளுடைய அக்காள் அவள் குழந்தை இரண்டு பேருமே ஆழ்ந்த

நித்திரையில் இருந்தார்கள். எனவே தைரியமாக வந்தாள் வெளியே. என்றாலும் வில்லவரையர் சித்தேசுவரி, வந்திருப்பவன்... ‘ஓ! அவர்தான்..’ சட்டென நாணம் உண்டாகிவிட்டது அவளுக்கு. அப்படியே நின்றுவிட்டாள்.

“நீ எங்கே அவரைப் பார்த்தாய்! அவருக்கு நாங்கள் வேறு வேலையல்லவா கொடுத்திருந்தோம்.”

“ஆமாம் அத்தை. அந்த வேலையில் நானும் கொஞ்சம் பங்கு பெற்றேன். உங்கள் திட்டமும் இதுவரை கச்சிதமாகத்தான் நடைபெற்றது. அனேகமாக இன்றிரவு அவன் தொல்லை இருக்காது.”

“அனேகமாக என்றால்?”

“கம்பிலி இன்னும் சாகவில்லை. என்றாலும் இரு கைகளும் இன்னும் சில காலத்துக்குப் பயன்படாது. வேட்டைக்காரர் அவனைக் கொன்றுவிட வேண்டாம் என்று சொன்னதால் விட்டுவிட்டோம்.”

“ஏன் விட்டுவிட்டீர்கள்? குகைக்குள் கட்டிப்போட்டு விடுவதுதானே?”

“அதைத்தான் நாங்கள் செய்திருக்கிறோம். ஆனால் அவனுடைய நண்பன் பில்லமன் பொழுது புலரும் வரை பொறுமையாயிருக்க முடியுமா? சந்தேகம் தோன்றி தொடர்ந்து வந்தால்... அல்லது இரவில் தேடினால்? எனவே ஒரு முக்கியமான இடத்தில் வேட்டைக்காரர் தங்கியுள்ளார். அவர் காலையில் இங்கு வருவார்.”

“சரி தம்பி, நீ கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு வா! ஏதாவது சாப்பிடலாம்” என்றாள் அத்தை.

ஆனால் தன் நாணத்தைக் கூட ஒதுக்கிவிட்டு ஆவல் தாங்காது ஓடி வந்துவிட்டாள் புவனி.

“அத்தை, அவர் மேலெல்லாம் ரத்தம்” என்று சொன்னதும் கிழவர் அவனை உற்றுப் பார்த்தார். அத்தையும்தான்...

‘நாம் பக்கத்தில் இருந்து நமக்குத் தெரியாத இது, எப்படி எட்டத்தில் இருந்த அவளுக்குத் தெரிந்தது?’ என்று வியப்புற்ற அத்தை, “என்ன தம்பி இது? என்ன நடந்தது வழியில்? நீ நடந்ததையெல்லாம் சொல்லாமல்...”

“ஒன்றும் பிரமாதமாக நடக்கவில்லை அத்தை. அந்தக் கம்பிலியை நான் கொன்றிருக்க முடியும். ஆனால் வேட்டைக்காரர் தடுத்துவிட்டார். அவ்வளவுதான். மற்றபடி என் மீது ஒரு சிறு காயம் கூட இல்லை. இதோ வந்துவிடுகிறேன்” என்று பரபரப்புடன் கூறிவிட்டு அருவியை நோக்கிப் போய்விட்டான்.

அத்தை தன் தந்தையைப் பார்த்து, “அப்பா, இந்தப் பொண்ணு ரொம்ப அழகு மட்டுமில்லை, கூர்மையான பார்வையும் உடையவள்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்ததும் “போங்க அத்தை” என்று நாணிக் கோணி சற்றே அப்பால் நடந்தாள்.

நிலவின் குளுமையும் இலேசான குளிரும் தான். நேற்றைப் போல வானம் மேகத்தால் மூடியிருக்கவில்லை. பனிப்படலம் எங்கும் திரையிட்டிருக்கவில்லை.

புவன சுந்தரி அருவிக்கு எதிர்ப்புறமாக ஒரு சிறு பாதையின் மறைவில் கட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகள் அருகே சென்றாள். அவற்றுக்குத் தாகம் பசியெல்லாம் இருக்காதா? இது வரை ஏதாவது போட்டார்களோ இல்லையோ. எனவே அதையிடம் திரும்பி வந்தாள்.

“அப்பா, இனி நீங்கள் கண் விழிக்க வேண்டாம். நேற்றைக்கு பட்டபாடு போதும். இன்று படுத்துத் தூங்குங்கள். நான் விழித்திருக்கிறேன் முடிந்த வரை. பிறகு விஜயன் இருப்பான்” என்றாள்.

கிழவருக்கும் மிகவும் சோர்வாக இருந்ததால் “சரி மகளே!” என்று எழுந்து நடந்ததும் எதிரிலே வந்த புவன சுந்தரியைப் பார்த்து நின்றார்.

“புரவிகளுக்குத் தானியம், தண்ணீர்...” என்று அவள் இழுத்ததும் கிழவர் இலேசாகச் சிரித்துவிட்டு “நான் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னேதான் போட்டேன் எல்லாம். நீ அதிக நேரம் கண் விழிக்காமல் குகைக்குள் போய்ப் படுத்துக் கொள்ளம்மா!” என்று கூறி நகர்ந்தார்.

“இந்தா புவனி, இப்படி வந்து உட்காரு!” என்று அத்தை அழைத்ததும் அடக்கமாக வந்து அமர்ந்தாள் அவள் அண்டை.

இலேசாக அவள் தலையைத் தடவிக் கொடுத்த அத்தை ஒரு நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டு “காலம்தான் எத்தனை விதமா கோலம் செய்யுது பாரு!” என்று கூறியதும் புவன சுந்தரி ‘சரி, அத்தை ஏதோ சொல்லப் போகிறாள்’ என்று கேட்கத் தயாரானாள்.

வீரபல்லாளராயரும் இதர பெருந்தலைவர்களும் செங்கம் நோக்கிப் புறப்பட்ட அணியில் இருந்தாலும், அவர் மனதில் ஏனோ தெரியவில்லை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சின வேகமும் உற்சாக பரபரப்பும் குறைந்து கொண்டிருந்தது. இந்த நிலையில் அவருக்குத் தன் அமைச்சர் பக்கத்திலில்லாதிருந்தது மனதை வெகுவாகப் பாதித்தது.

‘உலுப்காணையும் அவனுடைய வீரர்களையும் தேடித்தான் போகிறோம். அவன் படைகளில் பெரும்பகுதி திருச்சிக்குப் போயிருக்கும். மிகுதியுடன்தான் அவன் இங்கு இருக்க முடியும். எனினும் படவேட்டரைய குல நாசச் செய்தி காட்டுத் தீயை விட அதிவேகமாகப் பரவிவிடும். எனவே அவன் எங்கு ஒளிந்திருந்தாலும் நம்மவர்கள் அதாவது தென்னகத்தார் விடமாட்டார்கள். சோழ பாண்டியர்கள் இன்று ஒடுங்கிவிட்டதென்னவோ உண்மைதான். ஆனால் தென்னகத்தின் நெடுநாளைய தமிழ் மறக்குலங்களான முத்தரையர், வேட்டரையர், விழுப்பரையரெல்லாம் அன்றும் ஒடுங்கி கிடக்கவில்லை. தொண்டைமான் அண்மைக் காலத்தில் வலுவாகி விட்டனர். படவேட்டார் விவரம் இது காறும் எட்டாமலிராது. விழுப்பரையர்களுடன் சம்பந்தம் செய்துள்ள நாட்டறம்பள்ளியார் படவேட்டு ரேணுகாம்பாளம்மனைக் குலதெய்வமாகக் கொண்டவர்கள். அக்கோயிலின் பரம்பரை அறங்காவலர்களான சம்பூவராயர்களைத் தெய்வமாக நினைப்பவர்கள். வில்லியனாரார் நெட்டூரில் சம்பந்தமுள்ளவர். எனவே வில்லியனாரார் தங்கள் நலம் கருதி ஓடுவதற்குப் பதில் திருப்பித் தாக்கிப் பழி வாங்கத் தயங்க மாட்டார்கள். செங்காணியோ சம்பூவராயரின் மறுமகப்பிள்ளை. எனவே நம்மைவிட நம்முடன் உள்ள இந்தப் பெருந்தலைகளை யெல்லாம் விட, அதிகம் மனதில் ஆத்திரமும் வஞ்சந்தீர்க்கும் வெறியும் கொள்ளும் உரிமையுள்ளவர்கள் இவர்கள்தானே. தவிர அண்மைக் காலம் வரை வில்லவராயர்கள், தேவிகாபுரம்...’ என்று பல்லாளர் நினைத்ததும் ஒரு மின்வெட்டுப் போலச் சட்டென அவர் மனதில் தானப்பர் வந்து நின்றார். அருகேயிருந்த திம்மப்பனையும், இக்கேரியையும், தத்தனையும் மிக அருகே அழைத்தார்.

“திம்மப்பரே! எவர் கண்களில் அவன் மண்ணைத் தூவி மறைந்தாலும் நம்முடைய தேவிகாபுரம் தானப்பத்தேவரிடமிருந்து தப்ப முடியாதல்லவா?” என்று கேட்டதும் அவரும் விழிப்புற்றவர் போல “ஆம்... ஆம்! நம்முடைய அவசரத்தில் நாம் அவரிடம் ஒரு ஆளை அனுப்ப மறந்து விட்டோம்!” என்றார்.

இக்கேரி “எதற்கு ஆள்! நாம் இப்போது தேவிகாபுர எல்லையில்தானே இருக்கிறோம்?” என்று கூறிவிட்டு ஒரு குன்றினை சுட்டிக் காட்டியதும் அத்தனை பேர்களுடைய பார்வையும் அந்தப் பக்கம் திரும்பின.

அங்கே பல நூறு வேடுவர்கள் தங்களுக்கே உரித்தான ஆடையணிகளுடன் கைகளில் வில், ஏந்தி உஷாராக நின்றிருப்பதைக் கண்டதும். “ஓ! நாம் அன்னியர்கள் என்ற நினைவில் அவர்கள் நிற்கிறார்கள் போலும். எனவே நம்மில் நாலைந்து பேர் மட்டும் வெள்ளைக் கொடியுடன் சென்று விளக்குவோம்” என்றார் பல்லாளர்.

ஆனால் இன்னொரு குன்றின் மீதும் சட்டென்று சில நூறு பேர் இதே மாதிரி வந்து நின்றதும், இந்த ஆயிரக்கணக்கான வீரர்களைக் கொண்ட படையணிகள் மேலே நகராமல் நின்றனர். வேட்டைக்காரர்களின் அம்புகளில் விஷம் தடப்பட்டிருக்கும்!

“பல்லாளரே! நீங்கள்தான் இப்போது எங்கள் தலைவர். எனவே நீங்களும் திம்மப்பரும் மட்டும்...” என்று கூறி முடிப்பதற்குள் “அதுதான் நல்லது. இல்லாவிட்டால் நாமும் நமது புரவிகளும் சில நொடிகளில் பிணமாய் கிடப்போம். பதற்றம் இப்பொழுது பேராபத்து. வேடுவர்கள் சிறிதும் ஆலசியம் செய்பவர்கள் அல்ல” என்றான் தத்தன்.

பயங்கர உருவினான இக்கேரிக்கு உடம்பெல்லாம் ஒரு முறை நடுங்கியது.

பொழுது புலரும் நேரம். இரவு முழுமையும் நாலா திசையிலும் தேடி ஓடி அவதியுற்ற வீரர்கள் இந்தத் தடையை வரவேற்றனர். பிறகு தங்கள் குதிரைகளிலிருந்து இறங்கி விட்டனர். பல்லாளர் வேடர்களுடன் பேசித் திரும்பும் வரையிலாவது ஓய்வு பெறுவோம் என்றெண்ணி அவர்களில் பலர் தரையில் அப்பாடி என்று அமர்ந்து விட்டனர்!

வீரபல்லாளருக்குக்கூட உள்ளூரப் பயம்தான். ‘தேவிகாபுரம் நாலாபக்கத்திலும் குன்றுகளால் சூழப்பட்ட பகுதி. அங்கு செல்ல ஒரே இடத்தில்தான் பெரியவழி உண்டு. அந்த வழியிலும் எப்போதும் காவலுண்டு. தவிர தேவிகாபுரத்தை அடுத்து மூன்று பக்கங்களிலும் பெரும் காடுகள். அந்தக் காடுகளில் உள்ள பயங்கர மிருகங்களை வேட்டையாடும் வீர இனத்தவரான வில்லவரையர்கள் தாங்கள் உண்டு தங்கள் நாடு உண்டு என்று எப்பவுமே ஒதுங்கியிருப்பர். மீறி எவராவது புகுந்தால், அந்தப் பயங்கர மிருகங்களின் கதிதான் இவர்களுக்கும். வேடுவர்கள் நண்பர்களுக்காக தம் உயிரையே இழக்கத் தயாராயிருப்பர். தேவிகாபுரத்துத் தானப்பதேவர் படவேட்டு ராச்சியத்தின்

சம்பூவராயருக்கு இன்று நேற்றல்ல, பிறந்த நாள் தொட்டு நண்பர்கள். வீராந்தக வில்லவரையரின் ரத்தபாச நண்பர் தானப்பன். எனவே நாம் எச்சரிக்கையாகவே செல்ல வேண்டும்' என்று எண்ணியபடி முன்னே குதிரையை ஓட்டினார்.

திம்மப்பரோ 'இனி நாம் துருக்கரைப் பழி வாங்க வந்து நாமே விஷக்கணைக்குப் பலியாகி விடக் கூடாதே' என்று பயந்தபடி அவர் பின்னே அச்சத்துடன் தயங்கித் தயங்கிக் குதிரையை நடத்தினார்.

வேடுவர்களின் மூத்த தலைவனான முத்தப்பன் மலையடிவாரத்துக்கு வந்து நின்றான். இவர்களை அருகில் எதிர்பார்ப்பவன் போல... அவன் புரவி மீதமர்ந்து எச்சரிக்கையாக இருந்த நிலையே எடுப்பாக இருந்தது.

பல்லாளர் அவன் அருகில் சென்றதும் குதிரையிலிருந்து இறங்கித் தம் கரங்களை வேடர்களுக்கே உரிய பாணியில் முஷ்டிபிடித்து வணக்கம் தெரிவித்ததும் முத்தப்பன் முக மலர்ச்சியுடன் நாலடி முன்னே வந்து மிகவும் பணிவாக வணங்கி "வருக, பல்லாளரே வருக!" என்று அடக்கக் குரலில் வரவேற்றான்.

"முத்தப்பா, நலம்தானே?" என்று கேட்டுவிட்டு "நான் தானப்பரை பார்க்க வேண்டும்" என்றார்.

"தெரியும். நடுநிசியில் இங்கு உங்கள் அமைச்சரும், சோழகரும் வந்திருந்தனர். இப்பொழுது அவர்கள் எங்கள் தலைவருடன் இருக்கிறார்கள். நீங்கள்..."

"என்ன? எங்கள் பெத்தண்ணா இங்கே வந்தாரா?" என்று திடுக்கிட்ட குரலில் வியப்புடன் கேட்டதும், "ஆம் பல்லாளரே. உங்களுக்கு மறுப்பில்லையென்றால் உங்களையும் எங்கள் தலைவரிடம்..."

"உடனே செல்லலாம் முத்தப்பா!" என்று கூறிவிட்டுச் சட்டெனக் குதிரை மீது ஏறினார். திம்மப்பர் திடுக்கிட்டார் என்றாலும் பல்லாளரைத் தொடருவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லையே அவருக்கு!

முத்தப்பன் தன் குதிரையை மேற்கு நோக்கித் தட்டிவிட்டதும் மறுபேச்சு பேசாது இருவரும் அவன் பின்னே சென்றார்கள். ஆனால் இவர்கள் இரண்டு மூன்று கல் போனதும் எதிரே மூவர் வருவதைக் கண்ட முத்தப்பன் "பல்லாளரே, அவர்களே அதோ வந்துவிட்டனர்!" என்று அறிவித்துச் சட்டெனத் தன் குதிரை மீதிருந்து இறங்கி விட்டான்.

வீரபல்லாளர், திம்மப்பர் இருவரும் 'இதுவும் ஒரு நன்மைக்குத்தான். தாங்கள் இதரர்களிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் வந்ததாலும், ஏன் இவர்கள் மட்டும் போனார்கள் என்ற பரபரப்பில் பின்னால் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்தால் வேடுவர்கள் குறுக்கிட்டு நிறுத்தி அதன் காரணமாக புதிய விளைவு ஏற்பட்டால்...'

எனவே அவர்களும் இறங்கினார்கள். ஆனால் அருகே வந்தவர்களில் வேட்டைக்காரர் மட்டுமில்லை, தமது பிரதம அமைச்சர் பெத்தண்ணாவும், சோழகரும் வந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டார்.

'இதென்ன விந்தை! இவர்கள் எங்கே போனார்கள் தானப்பரிடம்?'

பெத்தண்ணா தம் அரசரை வணங்கினார். வேட்டைக்காரன் வணக்கத்துக்கு பதில் வணக்கம் அளித்த பல்லாளர் "எங்கே என்னுடைய மந்திரி திடீரென்று உங்களிடம் வந்தார் தானப்பரே? எல்லாமே புதிர் போல இருக்கிறதே!" என்று பரபரத்தார்.

"அவர்கள் என்னிடம் வந்திராவிட்டால் மற்றும் ஒரு பெரும் கொடுமை, அநீதியான செயல் ஒன்றை நீங்களும் மற்றவர்களும் புரிந்திருக்கும்படி சந்தர்ப்பம் செய்திருக்கும் பல்லாளரே" என்றார் தானப்பர்.

"அநீதியான கொடுமையா? நானா?"

"நீங்கள் மட்டுமில்லை. உங்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு வந்துள்ள இந்தப் பகுதியின் பல பெருந்தலைகள்."

"நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் தானப்பரே?"

"நாங்கள் சிவபிரான் குலவழி வந்தவர்கள். கண்ணப்பரும், நம்பிராஹரும், கந்தனும், கடம்பனும் எங்கள் மூதாதைகள் பல்லாளரே."

"நான் அதை மறுக்கவில்லை, ஆனால் என் அமைச்சர், சோழகர் இருவரும் ஒன்றும் பேசாமல்..."

"அவர்கள் பிறகு பேசுவர் பல்லாளரே. இப்பொழுது குலவழி மூதாதை பற்றி ஏன் கூறினேன் தெரியுமா?"

"தெரியவில்லை."

"நாங்கள் நெறி பிறழாத உண்மை ஒன்றைத்தான் பேச முடியும்."

“இது உலகறிந்த உண்மை.”

“எனவே நான் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். உலாப்கான் சம்பூவராயரை அழித்திடவில்லை. மாளிகையை எரிக்கவில்லை. அவர் பெண்களை கொல்லவில்லை.”

“என்ன?” என்று ஒரு ஆவேசமான குரலில் பல்லாளர் இரண்டடி முன்னே வந்து இரைந்து கேட்டதும் “ஆமாம் பல்லாளரே! இதுதான் உண்மை. சம்பூவராயரைக் கொன்றவன், தீ வைத்து நாசம் செய்துவிட்ட கொடுமையைப் புரிந்த கயவன் வேறு ஒருவன்.”

“அது பிறகு. இந்த கொடுமையை உலாப்கான் செய்யவில்லை என்று நீங்கள் உறுதிபடக் கூறுவதை நான் ஏற்கிறேன். ஆனால்...”

“நான் சொல்வது முழு உண்மை என்பதை பூசாரி பொன்னப்பர் உறுதிபடுத்துவார்” என்று கூறியதும் திடுக்கிட்டார் பல்லாளர்.

“அப்படியானால்... உலாப்கான் மீது வர்மம் கொண்டவர்கள்தான்...”

“தானப்பரே, நாங்கள் சில நாழிகைகளுக்கு முன்னர் பூசாரியைச் சந்தித்தோம். அப்போது அவர் எதுவும் கூறவில்லை” என்று திம்மப்பர் தயக்கத்துடன் கூறினார்.

“அவருக்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லை. தவிர அனைவரும் ஆத்திர உணர்ச்சியில் இருக்கும் நேரம். காலமானவருக்கு அந்திமக்கிரியைகளைச் செய்வது தலையாய கடமை. எனவே பிறகு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கூறலாம் என்று இருந்திருப்பார்” என்று கூறினார் மந்திரியார்!

பல்லாளர் பதறிவிட்டார். ‘அமைச்சரும் தானப்பரை ஆதரிக்கிறாரே!’

“நாங்கள் ஆயிரமாயிரம் பேர் கூடி பழிக்குப் பழி வாங்கப் புறப்பட்டிருப்பது அறிந்தும் அவர் உண்மையைக் கூறத் தயங்கினார் என்றால்...” என்று கூறிவிட்டுத் திம்மப்பர் மேலேதான் சொல்ல வந்ததைக் கூறாமல் வேட்டைக்காரரைப் பார்த்தார்! அவர் உடல் ஒரு தரம் நடுங்கிவிட்டது.

‘தம்மை ஏன் இப்படிப் பார்க்கிறார் தானப்பர்! யார் எப்படிப் போனால் என்ன? இந்த பல்லாளரை மிரட்ட வந்த இக்கேரி தன்னை இங்கு சிக்க விட்டுவிட்டு எங்கேயோ கிடக்கிறானே பாவி!’ என்று குமுறினார் அவர்.

ஆனால் வேட்டைக்காரர் அவரைப் பார்த்த பார்வையில் பயங்கரம் மட்டுமில்லை, ஏனெனும் இருந்தது.

“திம்மப்பரே, செத்தவனுக்கு எடுக்க வேண்டிய இழவைவிட்டு இருப்பவனுக்கு இழவு காணப் புறப்படும் பேர்வழிகள் தென்னகத்தில் பெருகிவிட்டார்கள். பரவாயில்லை. உங்கள் நண்பர்களைச் சந்திக்க நான் மட்டுமில்லை, பூசாரி பொன்னப்பரும், ஏகாந்த வில்லவராயரும் இன்று மதியத்துக்குள் வருகிறோம். சரிதானா?” என்று கேட்டதும் அவர் நாடி தளர்ந்து போய் “ஐயா, வேட்டைக்காரரே! நான் உங்களைச் சந்தேகித்துப் பேசவில்லை. ஆனால் கூடியுள்ள குறுநில மன்னர்கள் எல்லாம் உலுப்கான்தான் இந்த அக்கிரமத்தைச் செய்திருப்பதாகக் கருதுகிறார்கள். ஏனென்றால் இங்கு அவருக்கு வேறு எதிரிகள் இல்லை. ஆனால் நீங்கள் மூவரும் வந்து சொல்லும் போது அது உண்மையைத் தவிர வேறு எதுவுமாக இருக்க முடியாது!” என்றார் மிரண்டு போய்விட்ட தோரணையில்.

பல்லாளர் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசவில்லை. தமது மந்திரியை உற்றுப் பார்த்தார். பெத்தண்ணா எதுவுமே பேசவில்லை.

“நான்தான் அவருக்கு இறுதிக் கடனைச் செய்தேன்!” என்றார் பல்லாளர்.

“ஒரு உன்னதமான ஜீவனுக்கு நீங்கள் இத்தகைய கடன் ஆற்றியது உங்களுக்குக் கிடைத்த பெரும் பாக்கியம் பல்லாளரே!” என்றார் பெத்தண்ணா.

பல்லாளர் மீண்டும் திடுக்கிட்டார்.

சரி, தமது இப்போதைய நடவடிக்கையைத் தாம் ஆதரிக்கவில்லை என்பதை மறைமுகமாக அறிவித்துவிட்டார் மந்திரி என்பதையும் ஊகித்துக் கொண்டார். தம்மைச் சுற்றி இப்போதிருப்பவர்கள் எத்தகையவர் என்பதைப் பல்லாளர் அறியாதவர் அல்ல. நேற்று வரை தன்னை எதிர்த்தவர்கள். துவாரசமுத்திரத்தில் தமது ஒய்சள குலம் நிலைத்து ஆள முடியாது திருவண்ணாமலைக்குத் தாம் ஓடிவர நேரிட்ட காலையில் எதிர்த்தவர்கள். தன் நாட்டு மக்கள் நாசமாகக் கூடாது என்ற எண்ணத்தில் உலுப்கானுடன் போரிடாமல் ஒத்துப்போனதை விரும்பாதவர்கள். திடீரென்று சம்பூவரையரிடம் பக்தி கொண்டுவிட்டார்களா என்றால் இல்லை. இந்தப் பல்லாளன் நான் இதிலெல்லாம் தலையிடமாட்டேன். ஏனென்றால், உலுப்கானின் நண்பன் என்று கூறுவான். உடனே திருவண்ணாமலையில் போசளர் நிலைப்பதை எதிர்த்து மக்களை எதிர்த்து இயன்றவரை

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

நாசம் விளைவிக்கலாம் என்று வந்தவர்கள்தான் என்பதை அவர் அறியாமலில்லை. ஆனால் சம்பூவரையர் பல்லாளரின் நீண்ட கால நண்பர் மட்டுமல்ல. நேர்மையே உருவான நியாயவானும் கூட. எனவே...

“சரி! வேட்டைக்காரரே, நான் என்னுடைய நண்பர்களுடன் அதோ உள்ள அந்த சாத்தனேரிப் பகுதியில் முகாமிட்டுள்ளேன். நீங்கள் வரும் போது...”

“மதியம் வருகிறேன் பல்லாளரே. உங்கள் மந்திரியாரும் சோழகரும் உங்களுடன் திரும்புகிறார்கள்” என்று கூறிவிட்டு அவர்களுக்கு விடை கொடுத்துவிட்டுத் தன் தோழன் முத்தப்பருடன் தேவிகாபுரத்துக்குப் போய்விட்டார் தானப்பர்.

பல்லாளர் தமது அமைச்சருடன் முன்னே செல்ல சோழகர் திம்மப்பருடன் பின்னர் மெதுவாகவே வந்தார். அவர் மனதில் நேற்று இருந்த தீவிரம் இல்லை, வேகமும் இல்லை. தவிர இப்போது வேட்டைக்காரர் சொல்லுவதைப் பார்த்தால் சோழகர் பல்லாளரை நூற்றுக்கு நூறு ஆதரிப்பவர் அல்ல. காலஞ்சென்ற படவேட்டரையர் போலப் பல்லாளர் உலுப்புடன் சமரசமாகப் போவதை எதிர்த்தவர். என்றாலும் தம்மைப் போல வம்பு வேண்டாம் தற்போது இந்த நிலையில் என்று ஒதுங்கி நின்றவர். எனவே சோழகரை நம்பலாம் என்ற முடிவுடன் “சோழகரே, வேட்டைக்காரர் சொற்படி பார்த்தால்...” என்று மேலே பேசாமல் நிறுத்தினார்.

சோழகரும் நிதானமாக, “திம்மப்பரே, நாம் உணர்ச்சிவசப்படும் போது நிதானித்தும் சிந்திக்க முடிவதில்லை. நேற்று நமக்கெல்லாம் ஒரே ஆத்திரம். ஆதலால் ஆவேசத்தில் நம்மை மறந்தோம். இன்று அப்படியில்லை, நாம் உண்மையை அறிந்ததும் தவித்துத் திணறுகிறோம்” என்றார்.

“அப்படியானால் நீங்கள்?”

“வேட்டைக்காரர் பெயர் சொல்லத் தேவையுமில்லை. சொல்லவும்மாட்டார். வில்லவராயர் என்பது தாண்டியவர். எனவே நேற்று வரை நேர்மையே உருவாக இருந்து இந்தத் தென்னகத்தை வடக்கத்தி துருக்கர்களின் பிடிக்கு இலக்காகாமல் தடுத்துக் காத்த தீரரான அவர் இப்போது மட்டும் பொய் சொல்லுவாரா?”

திம்மப்பர் திணறினார். என்ன சொல்ல முடியும்?

“அப்படியானால் கம்பிலித்தேவன் துங்கபத்திரையிலிருந்து இங்கு வந்து தாக்கினான், தீவைத்தான், கொன்றான், கொடுமை புரிந்தான் என்பதை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?” என்று நயமாகவும் சற்றே கேலி கலந்த முறையிலும் கேட்டதும், “இல்லை திம்மப்பரே. ஆந்திர பூமியைச் சேர்ந்த நீங்கள் கம்பிலியை நன்கு அறிவீர்கள் அல்லவா?”

“நான் இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக் கம்பிலியை அறிந்தவன். பிறகு சொல்லுகிறேன் என் கருத்தை. நீங்கள் கூறுங்கள். சில காலத்துக்கு முன்னர் கம்பிலித்தேவராயர் பல்லாளரிடம் வந்தார் என்பதும் வடக்கேயிருந்து வெள்ளமாகப் பெருகி வரும் துருக்க ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து நிற்க நாம் ஒன்றுபடுவோம் என்றார் என்பதும், இவர் மறுத்தார் என்பதும் நம் அனைவருக்குமே தெரியும்.”

“தெரியும் என்பது உண்மைதான். ஆனால் மாலிக்காபூர் தென்னகத்தில் முதல் முறை படையெடுத்து வந்த போதே யாதவராயரும், காகதீயரும், தேவகிரியாரும், ஓய்சளரும் ஒன்றுபடுவோம், காபூரை விரட்டுவோம் என்ற போது கம்பிலித்தேவர் ஒத்து வரவில்லை என்பதும் நாம் அறிந்ததே!” என்றார் நிதானமாக.

திம்மப்பர் சிறிது பேசாதிருந்துவிட்டு “மாற்றான் வலுவுடன் வருகிறான். குஜராத் தோற்றுவிட்டது. யாதவராய ராமச்சந்திரதேவர் அதிக காலம் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. எனவே மாலிக்கைத் திருப்பித் தாக்க வலுவான படைகள் வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். காகதீய பிரதாபருத்திரன் ஏன் தோற்றான் காபூரிடம்? தேவரிடமிருந்து பெற்ற படைகளும் பொருள்களும் கொடுத்த வலுவினால்தான். அதேபோன்று தம்மிடமும் இருந்தால் தாக்கலாம் திருப்பி என்று கம்பிலி நினைத்தார். ஆனால் தம்மை யாதவராயரின் மருமகன் தாக்குவார் என்று அவர் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை.”

“உண்மை! ஆனால் கம்பிலித்தேவர் காகதீயர்களுக்கோ யாதவர்களுக்கோ உதவி செய்யாமல் சாகர் நாட்டு பர்ஹானுதீனுடன் சேர்ந்தது கண்டு அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை.”

“ஆனால் அவர் டில்லியையே ஆட்டிவைக்க முடியும் நாம் ஒன்று சேர்ந்தால் என்று முழங்கிய போது யாரும் அவருக்கு உதவவில்லை பர்ஹானுத்தினைத் தவிர.”

“ஏன் என்று யோசித்தீர்களா திம்மப்பரே? கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளில் நாலு முறை தென்னாட்டின் மீது படையெடுத்து அமளி துமளிப்படுத்திய போதெல்லாம்.

யாதவர்கள் ஒடுங்கினர், காகதீயர் நசித்தனர், ஓய்சளர் இங்கு ஓடி வந்ததால் பிழைத்தனர். தெலுங்கு சோழர் மடிந்தனர். தென்னாடு முழுமையுமே தவித்த போது இவர்களுடன் சேராதிருந்த கம்பிலி இன்று அதே ஓய்சளரிடம் வந்து நாம் ஒன்று சேருவோம் என்றால் அது சுயநலத்தைக் குறிக்கிறதா? இல்லையா? ஒன்றன்பின் ஒன்றாக கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளில் வீழ்ந்துபட்ட தென்னத்தின் அரசர்கள் கதி தனக்கும் வரக்கூடாது என்று கருதும் உரிமை பல்லாளுக்கு மட்டும் இல்லை, உங்களுக்கும்தான் இருந்தது. இல்லையா?” என்று கேட்டதும் திம்மப்பர் மிக தருமசங்கடத்துடன் தவித்துவிட்டார்.

“நான் பல்லாளர் இணைந்தால் நாமும் இணையலாம் என்று பொறுத்தேன். தவிர...”

“தவிர என்று சால்ஜாப்பு எதற்கு? நான் உங்கள் மீது குற்றங் கூறவில்லை. அவரவர்கள் பிரச்னை அவரவர்களுக்கு! இப்போதைய நிலைக்கே வாருங்கள். உலாப்கான் கொடுமை புரிந்துவிட்டான் என்று ஆத்திரங் கொண்டவர் பல்லாளரிடம் போவானேன்? அவர் மீதுள்ள ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளத்தானே? உலாபை நாமே போய் பிடிக்கலாம் என்று நானும் மற்றவர்களும் சொன்ன போது நீங்கள் இக்கேரி எல்லாம் முதலில் பல்லாளரை ஒருகை பார்ப்போம். ஏனென்றால் அவர் அந்த உலாப்கானுடன் வம்பு பண்ணமாட்டேன் என்று சொல்வார் என்றே நினைத்தீர்கள் இல்லையா?” என்று சற்றே வேகமும் ஏளனமும் கலந்த தொனியில் கேட்டதும் திம்மப்பர் வெகுவாகக் குன்றிப் போனார்.

“மறுப்பான் மன்னன். உடனே இதுதான் சாக்கு என்று தாக்கிவிடப் பார்த்தீர்கள். ஆனால் அவர் உலாபை நானே பழி வாங்குகிறேன் என்று புறப்பட்டதும் ஐயோ பாவம்! உங்கள் அத்தனை பேருடைய நிலையும் பரிதாபமாகி விட்டது. வேறு வழியில்லை. அவர் அன்றும் இந்தப் பகுதியின் குறுநில மன்னர்களுக்குத் தலைவர். இன்றும் தலைவர். மாற்றமும் மறுப்புமில்லை என்ற நிலை. இல்லையா திம்மப்பரே?”

சோழகரின் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் நியாயம் இருப்பதை திம்மப்பர் உணராமலில்லை. இப்பொழுது தங்கள் ஆவேசம், ஆத்திரம் எல்லாம் தோல்வி கண்டு உலாப்கான் குற்றமற்றவன் என்று முடிவாகி முகத்தில் கரி பூசிக் கொண்டு... சேச்சே! என்றாலும், ஒரு துரும்பைப் பிடித்தார்.

“சோழகரே, என்ன இருந்தாலும் நான் நம்பவில்லை. டில்லியையே மிரட்டும் அந்தக் கம்பிலித்தேவர் இந்தக் கேவல காரியத்தைச் செய்தார் என்பதை” என்று கூறிவிட்டுச் சோழகரைப் பார்த்தார்.

“யாரும் நம்பவில்லை திம்மப்பரே. எவனோ சோம்பேறி கிளப்பிவிட்ட வதந்தி இது. நாம் முட்டாள்களாக்கப்பட்டோம்” என்று கூறியதும் திடுக்கிட்ட திம்மப்பர், “அதெப்படி இவ்வளவு அழுத்தமாகக் கூறுகிறீர்கள் சோழகரே? இக்கேரியும் இம்மிடியும் கம்பிலியைத் தொலைவிலிருந்து பார்த்ததாகக் கூறுகிறார்களே தவிர பில்லம நாயக்கர் இந்தப் பகுதியில் பலதடவை காணப்பட்டதாக என் தளபதியே கூறியிருக்கிறார். புத்தூர்த்தத்தரும் பார்த்திருக்கிறார்.”

“போகப்போக நமக்கே இதுவரை புரியாதிருந்த சில அதிசய உண்மைகள் தெரியும். நேரம் நெருங்குகிறது திம்மப்பரே” என்று கூறிவிட்டு பட்டென மவுனமானார் சோழகர்.

திம்மப்பர் திடுக்கிட்டார்.

‘இதென்ன புது உண்மை. சேச்சே! நம்ம தளபதி எச்சரிக்கை செய்ததை நாம் புறக்கணித்துவிட்டு இந்த இக்கேரியுடன் இசைந்து வந்ததே பெருந் தவறு. மிகவும் அவமானப்பட வேண்டிய ஒரு கேவலச் சிக்கலில் நாம் சிக்கிவிட்டோம்’ என்று எண்ணிப் பொருமியபடி தொலைவில் கூடி நிற்கும் தம் நண்பர்களை வெறுப்புடன் பார்த்துக் கொண்டே முன்னேறினார்.

திம்மப்பர் மட்டுமில்லை. வீரபல்லாளரும் இதே போன்று தம்மை நொந்து கொள்ளும்படியான நிலையை மதியமைச்சர் பெத்தண்ணா உண்டாக்கி விட்டார். ‘நாலாந்தர சூதாடி அரசியல் சுயநலமிகளும், தடாலடிக்குட்டி ராசாக்களும் கூடித் தம்முடைய ஒரு அந்தஸ்தான நிலையை, தென்னகத்தில் திருவண்ணாமலைப் பகுதியிலுள்ள பல்லாளரை நண்பராக்கிக் கொண்டால் நலமுண்டு என்று துக்கக் முதல் கம்பிலி வரை நினைத்து மதிக்கும் நிலைக்கு, இன்று ஊறு நேர்ந்துவிட்டது ஏன்? நிதானிக்கவில்லை. உய்த்துணரும் மனோபாவத்தைவிட்டு ஆத்திரத்துக்கும் ஆவேசத்துக்கும் இலக்காகி தன்னைத் தாக்கிட வேண்டும் என்ற சுயநலமிகளின் கைப்பாவையாக இயங்க வேண்டிய நிலைக்கு இலக்காகி விட்டது. சீரிய சிந்தனா சக்தியில்லாமையால்தான். இப்போது நிலைமையைச் சீர் செய்ய அமைச்சர்தான் வழி செய்தாக வேண்டும்? தன்னைத் தலைவராக ஏற்று இந்த ஆர்ப்பாட்ட வேட்டையில்

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் உண்மையில் அந்த உலாப்பைப் பற்றி கவலைப்படவில்லை. தம்மைச் சந்தர்ப்பம் பார்த்து. சேச்சே! இடம் கொடுத்து விட்டு இப்போது விழித்தால்...’ உள்ளங் குமுறியபடி சென்ற அவர் எதிரே வந்து ஆக்ரோஷமாக நின்றார் இக்கேரி.

“பல்லாளரே, உமது புதிய நண்பனை நாசகாலனான அந்தத் துருக்கனை எச்சரிக்கை செய்து எங்கோ அனுப்பி விடவே நீர் உம் மந்திரியை நேற்று அனுப்பிவிட்டதாக எங்களுக்கு இப்போதுதான் தகவல் கிடைத்தது. நீங்களும் வந்துவிட்டீர்கள். ஆனால் நாடகத்தில் நீங்கள் நடித்த நடிப்பு தோற்று விட்டது. இனி நாங்கள் உங்களை விடப்போவதில்லை” என்று கத்தியதும் பல்லாளர் மட்டுமில்லை, திம்மப்பரும் சோழகரும் கூட அதிர்ச்சி அடைந்து விட்டனர்.

10

அதிகாலையில் அலாதி தெளிவும் தெம்பும் அந்தக் குகைவாசிகளிடம் உண்டாகி விட்டது. இரவு எந்த விபரீதமும் நடைபெறவில்லை. புவன சுந்தரிக்கு மட்டும் சிறிது ஏமாற்றம். அத்தையின் மீது சிறிது கோபம். ஏன்? அந்த விஜயகுமார வில்லவரையன் மீது கூடத் தாபம். இல்லை... இல்லை. கோபமும் தாபமும்! எல்லோரும் எழுந்தாலும் இன்னும் புவன சுந்தரி எழுந்திருக்கவில்லை.

“போதும் அத்தை! நீ போய் உள்ளே படுத்துத் தூங்கு. இளவட்டங்களுக்குப் பரவாயில்லை. பனி தாங்காது உன் உடம்புக்கு” என்று பெரிதும் ‘பாசம்’ கொண்ட மாதிரி நடித்தாவது அவளை அனுப்பியிருந்தால்... அதற்குக் கெட்டிக்காரத்தனமில்லாத இவர்... ரொம்பப் பெரிய வீரபரம்பரையாமே. உக்கும்! வில்லியனூரையும், பாகூரையும், பாச்கூரையும் கொண்ட ஒரு பெரிய நாட்டினை ஆண்டவர்களாம். உக்கும்... துணிச்சலுடன் அத்தையை உள்ளே போய்ப் படு என்று விரட்டும் தைரியமில்லாத விஜயம்... சேச்சே! அவர் பேரைச் சொல்லலாமா? மரியாதை தெரியவில்லையே இந்த மனசுக்கு! அதென்ன போயும் போயும் புரியாத்தனமாக அவர் பெயரையே இந்த மனம் மனனம் செய்து கொண்டிருக்கிறது?

எவ்வளவு அடக்கமாக இருக்கிறார். அரையும் குறையுமாக ஆடையணிந்திருந்த அந்த நேரத்தில் எவ்வளவு ஆண்மையுடன் மறுபுறம் திரும்பி நின்று பெண்மைக்குப்

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

பெருமதிப்புத் தந்தார். என்ன இருந்தாலும் என் விஜயன்... அடேடே! இந்த மக்கு மனசுக்குப் புத்தியும் இல்லை. லஜ்ஜையும் இல்லை. பெரிய ஆண்மையாம்... அப்படிப்பட்டவர் அத்தையை விரட்டிவிட்டு என்னுடன் ஒரு இரண்டு வார்த்தையாவது தனியாகப் பேசினால் என்ன?

ஓ! என்ன பேசுவது? அவர் அப்படி உண்மையிலேயே துணிந்து பேச வந்துவிட்டாரானால்... இதென்ன இப்படி இந்த உடம்பு பதறுகிறது! அவர் பேச வந்தால் என்று நினைத்த மாத்திரத்திலேயே இப்படிப் பரபரத்தால் அவர் உண்மையில் பேசவே வந்துவிட்டிருந்தால்...

சே! என்ன ஆசை இந்த அசட்டு மனசுக்கு? அவர் ஏதோ ஒரு கடமை என்று நம்பி செயல்படுகிறார். பெரியவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நாணயமாகச் செயல்படும் அவரைப் போய் ஏன் இந்த மனசு அசட்டுப் பிசுட்டென்று என்னவெல்லாமோ நினைத்துக் கனவு காணுகிறது?

ஆமாம்! ராத்திரி அவர் மட்டும் சும்மாயிருந்தாரா? நான் என்னையும் மறந்து நேற்று இரவு அப்படித் தூங்கி விட்டேன். இல்லை, கட்டை போலக் கிடந்தேன் என்பதுதான் சரி. அந்தத் தூக்கத்திலும்கூட அவர் அங்கே வந்து அருவியில் ஆனந்தமாக நான் யாருமில்லை என்ற தைரியத்தில் உல்லாசமாக நீராடினால்... திடுதிப்பென்று இவர் அங்கே வருகிறார். வந்தவர் எட்ட நிற்கக் கூடாதா? அருகே வருகிறார். போங்கள் அப்பாலே என்று சொல்ல இந்த அசட்டுப் பெண் மனசுக்குத்தான் தைரியமில்லை, தோன்றவில்லை என்றால் அவர் ஆண்பிள்ளை. வரலாமா? வந்தவர் தவறு என்று சொல்லிவிட்டுப் போக வேண்டாமா? போகவில்லையே! எங்கே திரும்பிப் போய்விடுவாரோ என்று இந்தப் பாழும் மனசு அடித்துக் கொண்டது. எப்படியோ அவருக்குத் தெரிந்துவிட்ட மாதிரி மேலும் நெருங்கி வந்தாரே பார்க்கலாம். கண்களை நான் மூடிக் கொண்டுவிட்டேன். பின்னே என்ன செய்ய முடியும்? அருவித் தண்ணீர்தான் என்னைத் திரையிட்டிருந்தது. எப்படி வெட்கம் பிடுங்கித் தின்னாமலிருக்கும்? ஐயோடி! ஆனால் அவர் “புவனி, நானும் இந்த அருவியில் நீராட வரலாமா?” என்று கேட்கிற மாதிரி ஒரு பிரமை. சே! வெட்கமே இல்லையே அவருக்கு! ஒரு பெண், தன்னந்தனி நட்புநடுக் கானகம்... ஈ காக்காய் இல்லை. சுற்றுப் புறத்தில் மலை. காடுகள், அருவி, அருவியின் நீர் வீழ்ச்சி. இது தவிர நானும் அவரும். அந்த வானத்து

நிலவுக்குத்தான் எவ்வளவு கள்ளத்தனம். எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு. சே! யாருக்குமே வெட்கமில்ல.

அடக்கஷ்டமே! அவர் ஏன் இப்படி பெண்பிள்ளை மாதிரி பயந்து திரும்புகிறார். ஒருவேளை திரும்பிப் போய்விடுவாரோ! அடேடே! ஒரு பெண், பாவம்! அவள் அபலை தனக்காகத் துடிக்கிறாள். தன்னைச் சந்தித்துப் பேசத் தவிக்கிறாள் என்று அறிந்தும் வாய்விட்டுச் சொன்னால்தான் தெரியுமா. சே! அவருக்கே புரிய வேண்டாமோ?

“புவனி...!” என்று அழைக்கிறார். ஆமாம் என் பெயரை அவர் வாய் சொல்லும் போது எங்கிருந்தோ தேன்மழையே பெய்கிற மாதிரி அல்லவா இருக்கிறது!

“இன்னொரு தரம்! இன்னொரு தரம் அழையுங்களேன் அப்படி.”

“புவனி... புவனி... நான்...”

“உம்... நான்...”

“உம்.”

“ஏன் ‘உம், உம்’ என்று. மேலே ஏதாவது சொல்லுங்களேன்.”

“புவனி...!”

“வில்லவரே...! என் வல்லவரே...!”

“அது யாருடி அவன் வில்லவன்? அவன் எங்கேடி வந்தான் இப்ப உன்கிட்டே! நல்லா இருக்குது நீயும் உன் கனவும் உளறலும். எளுந்திரடி குட்டி. புலித்தோலைக் கசக்கி களேபரம் பண்ணிட்டியே. பொளுது விடிஞ்சு நாலு நாளியாவுது.”

புவன சுந்தரி அலறியடித்துக் கொண்டு எழுந்தாள். அத்தை அவளைக் குறும்புச் சிரிப்புடன் பார்ப்பதையும், அக்காள் ஆதூரத்துடன் நாணப் புன்னகை சிந்துவதையும் கண்டு சட்டென முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு அப்பால் எழுந்து ஓடினாள்.

“அடி அம்மாடி! அமரசுந்தரி, மூணு பொழுது கூட தாங்க முடியல்லியே உந்தங்கைக்கு.. அந்தப் பொடியன் எம் மறுமவன்தான்... என்னடான்னான் ராவெல்லாம் பொட்டுக் கூடத் தூங்காமே அங்கே போறான் இங்கே போறான். மலையிலே ஏறுகிறான். அருவிக்கிட்டே போயி நிக்கறான். ‘என்னடா இது?’ என்று அப்பாரு கேட்டா ‘காவல்’ என்று கதைக்கிறான். நாம் எல்லாம் அவுங்களுக்கு முன்னே பிறந்தவங்க என்ற விஷயத்தை

மறந்து போயி இங்கே இவள் கிடந்து புலம்பறா. அங்கே அவன் என்னவோ ஆடறான்! ரொம்பப் பிரமாதம் போ!” என்று கூறியது புவனியின் காதில் விழுந்ததும் “ஐயோ பாவம்! இரவு முழுவதும் உறங்கவில்லையாமே...” என்று பொருமிய வண்ணம் அருவிக்கரைக்கு ஓடினாள்.

வெளியே வந்தவள் தன் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு, குகைக்குத் திரும்பினாள். ஆனால் அவனைக் காணவில்லை.

‘எங்கே போயிருப்பார், பொழுது விடிந்ததும் விடியாததுமாக?’

“மகளே, இரவில் வம்பு எதுவும் நடவாமல் போனது நிம்மதிதான். ஆனாலும் இன்றைக்கும் இங்கே இருப்பதென்றால்...” என்று வில்லவர் கூறிய போது “இல்லை, அப்பா! இன்றும் புறப்படுவதற்கில்லை. இன்னும் சற்று நேரத்தில் நம் ஆட்கள் இருநூறு பேர்களாவது வருவர். கடந்த இரவில் வேட்டைக்காரர் ஆட்கள் தேவிகாபுரம் எல்லையில் காவல் இருந்ததும் நல்லதாயிற்று. அவர்களும் இன்று இங்கு வரலாம். செங்காணியார் ஆட்கள் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வந்து விடலாம். அவர்கள் வந்ததும் நமக்குப் பொறுப்பு சற்றுக் குறையுமே அன்றி அறவே அகன்றுவிடாது. ஆனால் இவள் மாமியார் பொறுப்பில் நாம் வெளிவேலைகளைக் கவனித்திடலாம். எனவே இன்று இரவும் இங்குதான்.”

இதற்கிடையே ஏதோ கிடைத்ததைக் குடித்துவிட்டு புவன சுந்தரி அருவிக்கு ஓடினாள். அங்கே குமாரன் கால்களை நீரில் அலையவிட்டபடி ஒரு கல்லின் மீது சாய்ந்து ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள்.

பாவம்! இரவெல்லாம் தூங்கவில்லை. அவனுடைய ஆடைகள் சில அருகில் கிடந்தன. ரத்தக் கரையாயிருந்த அவற்றை நீரில் அலசிக் கசக்கிப் பிழிந்து உலர்த்தினாள்.

‘அப்பா இல்லாமல் போனது எவ்வளவு கொடுமையான சோதனையாகி விட்டது. நம் மனதில் உள்ளதை அப்படியே கூறலாமே அவரிடம். அப்படி சொல்லாமல்... ‘புவனி... வில்லவன் மகனைத்தானே விரும்புகிறாய். இதோ உன்னை அவனுக்கே மணம் முடித்து வைக்கிறேன்’ என்பார். இப்போது நிலமை முற்றிலும் மாறிவிட்டது. அக்கா மறுக்கமாட்டாள் என்றாலும் அவள் கணவர் செங்காணியார் மறுப்புக் கூறாமல் இருக்க வேண்டும். அதெல்லாம் ஒருபுறம் இருந்தாலும் இவர் மறுக்காமல் இருக்க வேண்டுமே...’

சட்டென யாரோ தன் பெயரைக் கூவி அழைப்பது கேட்டுத் திடுக்கிட்டாள். பரக்கப் பரக்க விழித்தபடி நாலா திசையும் பார்த்தவள் அவ்வழைப்பு வெகு அண்மையிலிருந்து வருவது கேட்டு விஜயகுமார வில்லவராயனை சற்றே நெருங்கி நின்று பார்த்தாள் திகைப்புடன்.

“புவனி... புவன சுந்தரி...!”

அவனுடைய இந்தக் கனவுலக முணுமுணுப்பு அவளையும் ஒரு இன்பக் கனவுலகுக்குக் கொண்டு போய்விட்டது. ஏதோ எங்கோ பறப்பது போன்ற ஒரு உணர்வு அவளுக்கு உண்டாகித் தன்னையே மறந்து நின்றாள்.

அட பைத்தியமே! இத்தனை நேரம் தவித்தவள் இப்போது அவரே வாய்விட்டு அழைத்தும் கூட ஏன் இப்படி...

“புவன சுந்தரி...”

எவ்வளவு கம்பீரமான குரல்... வாய் நிறைய என் பெயரை... எழுப்பினால் என்ன? ஐயோ! எழுப்பினால் அவர் பேர் சொல்லி அழைப்பாரோ? மாட்டாரோ! இப்படியே கனவில்...

“இங்கேயா இருக்கிறான் வில்லவன்!” என்று கேட்டுக் கொண்டே அங்கே வேட்டைக்காரத் தானப்பர் வந்ததும் அவள் திடுக்கிட்டாள் என்று கூறுவதைக் காட்டிலும் பயந்து விட்டாள் என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆனால் இந்தப் பாழும் மனுஷனுக்கு இப்போது என்ன அவசரம் வந்து தொலைத்தது? திடுதிப்பென்று வந்து நம் இன்பக் கனவைக் கலைத்துக் குலைத்து விட்டாரே என்று நினைத்து என்னாத அவரைத் திட்டவும் தயங்கவில்லை அவள்.

ஆனால் வேட்டைக்காரனுக்கோ அவசரம். இவளுடைய அவதியைப் பொருட்படுத்தாமல் “வில்லவா?” என்று அழைத்ததும் சட்டெனக் கண்களைத் திறந்து பரபரவென்று எழுந்தான் பாவம்!

“குமாரா... நமக்கு ஏகப்பட்ட வேலைகள் வந்திருக்கிறது. உன்னுடைய தாத்தாவும் நானும் விரைவில் புறப்பட்டாக வேண்டும். அதற்குள் அவரே படவேட்டார் மகளை அனுப்பி உன்னை எழுப்பச் சொல்லியிருப்பார் போலிருக்கிறது. அப்படித்தானே?” என்று

அவளைப் பார்த்துக் கேட்டதும் புவன சுந்தரி பரபரப்புடன் “ஆமாம்... ஆமாம்... அப்படித்தான்” என்றுதான் வந்த வழி திரும்பி விட்டாள்.

‘இரவு முழுமையும் தூங்காது விழித்துத் தவித்தவரை எப்படித்தான் எழுப்ப மனம் வந்ததோ இந்தக் கல் நெஞ்சம் படைத்த புலி வேட்டைக்காரருக்கு?’ என்று உள்ளூரப் பொருமியபடி குகைக்குத் திரும்பினாள்.

அரை நாழிகைக்குப் பிறகு குகைக்கு வெளியே வில்லவராயர், விஜயன், வேட்டைக்காரர், சித்தேசுவரி ஆகியோர் கொண்ட ஒரு குட்டி மகாநாடு அங்கு நடைபெற்றது. குகைக்குள்ளே சிசுவிடம் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்த புவன சுந்தரிக்கு மனம் மட்டும் எங்கெல்லாமோ போய்ச் சுற்றி வந்தது.

அக்காள் அமரசுந்தரியின் மனமோ தனது தற்போதைய நிலை, எங்கோ இன்பமயமான சூழ்நிலையில், அற்புதமாளிகையில், அம்சதூளிகா மஞ்சத்தில் ஆனந்தமாகப் பிறந்து உறங்கிச் சிறப்புக் காண வேண்டிய இந்தப் பயல் இங்கே நட்டநடுக் கானகத்தில் ஊர் பேர் இல்லாத மலைக்குகையில், கல்லிலும் முள்ளிலும் கிடந்து அவதிப்படப் பிறந்திருக்கிறானே. இந்நேரம் இவனைக் கண்டு ஆனந்தப் பரவசமடைய வேண்டிய இவன் தந்தையார்...

“ஏன் அக்கா இப்படி ஏதோ பெரிதாக யோசித்து நீ மட்டுமே கவலைப்படுகிறாய்? என்னையும் அதில் பங்கு கொள்ளச் செய்யக் கூடாதா?” என்று கேட்டாள் புவன சுந்தரி.

“முடியாது புவனி” என்றாள் சட்டெனத் தன் பதிலில் குறும்பும் கேலியும் இழையோட.

புவன சுந்தரி துணுக்குற்றாள்.

“அக்கா, நீ மட்டும்தான் அப்பாவுக்குப் பெண் என்றால் சரி. நானும் அல்லவா ஒருத்தி பிறந்துவிட்டேன் அவர் மகளாக...” என்று சிறிது ஆத்திரத்துடன் சொன்னதும் அமரசுந்தரி “நீ படவேட்டார் மகளாகப் பிறந்துவிட்டது உண்மைதான். இன்று நீ அவரை இழந்து என்னோடு அவதியுறுவதும் உண்மைதான். ஆனால் எனக்கு ஒரு கணவர் என்று ஒருவர் இருக்கிறாரே! இதோ இந்தத் துரதிர்ஷ்டக் கட்டையின் தந்தை... அவரை நான் எப்படிப் பங்கு போட்டுக் கொள்ள முடியும் புவனி?”

“அக்கா, நான் எப்பவுமே முட்டாள். அசடு, ஆத்திரக்காரி. மன்னித்துவிடு அக்கா!” என்று பதறிப் போய்விட்ட தொனியில் அக்காளை அணைத்தாள் தங்கை.

“மன்னிப்பதும் மறப்பதும் மனித வாழ்க்கையில் சகஜம் புவனி. ஆனால் நான் உன்னைவிட மூத்தவள். உனக்கு முன்னே நாலைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னே பிறந்தவள். ஒரு சமயம் அப்போது எனக்குப் பத்துப் பனிரெண்டு வயதிருக்கும். அப்பொழுது உனக்கு ஐந்தாறு வயதிருக்கும். அம்மாவைப் பார்க்க யாரோ ஒரு பெரியவர் வந்தார். பார்ப்பனர் அவர். அம்மா சொன்னாள் ‘மகாராஜா இன்னும் அரண்மனை திரும்பவில்லை. கோயிலுக்குப் போனவர். நீங்கள் இப்படி உட்காருங்கள். நான் என்ன செய்யட்டும்?’ என்று கேட்டாள். அவர் ‘மகாராணி, குடிபடைகளை எட்ட வைத்து நான் ராஜா ராணி என்று பெருமை பாராட்டிக் கொக்கரிக்கும் பரம்பரையில்லை இந்தச் சம்பூவராயார் பரம்பரை. இது மக்களோடு மக்களாகவே அவர்களுடன் சரி சமமாக ஒன்றிவிட்ட பரம்பரை. அதனால்தான் அரண்மனைக்குள்ளேயே நான் வர முடிகிறது’ என்றார்.

‘தங்களைப் போன்ற பெரியவர்கள் ஆசியால் நாங்கள் எப்பவுமே இம்மாதிரி நல்லபடியாக இருக்க ஆண்டவன் துணை செய்வார். சரி, நீங்கள் வந்த விஷயம் சொல்லுங்கள். அரசர் வந்தால் எதற்காக இப்படிக் காக்க வைத்தாய் என்று கேட்டுக் கோபிப்பார்’ என்றாள் அம்மாள்.

பெரியவர் நிதானமாக ‘மகாராணி, அரசர் இந்த விஷயத்தில் கோபிக்க முடியாது. நான் வந்த வேலையும் அவ்வளவு எளிதில் முடியக் கூடியதல்ல. ஏனென்றால் இந்த ராஜ்யத்தில் பல சாதிமத சமூகத்தினர் இருக்கிறார்கள். நாங்கள் பார்ப்பனர்கள். எங்கள் சமூகத்தில் ஒரு பெரிய பிரச்னை உண்டாகி சம்சாரிகளான நாங்கள் பல வகையிலும் துன்புற வேண்டிய கொடுமை ஏற்பட்டுவிட்டது. எனவே இது சம்பந்தமாக நாங்கள் யாவரும் ஒரு இருபது முப்பது குடும்பத்தினர், இங்கே மகாராஜவைக் காண வந்திருக்கிறோம். அவர் திரும்பும் வரை காத்திருக்கிறோம் ராணி. நீங்கள் போய் உங்கள் வேலையைக் கவனியுங்கள்’ என்றார்.

அப்பா வந்துவிட்டார். அவரைக் கண்டதும் நீ பாய்ந்தோடினாய். உன்னைத் தூக்கி உச்சி முகந்துவிட்டு ‘பெரியவரே, நான் கோயிலிலிருந்து திரும்பத் தாமதமாகிவிட்டது. என்ன விஷயம்? ஏகப்பட்ட பேர்களாக வந்திருப்பதைப் பார்த்தால் பிரச்னை பெரிதாயிருக்கும் போல் தெரிகிறது. என்றாலும் தயங்காமல் கூறுங்கள்’ என்றார்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

‘உங்கள் ஆட்சியில் எங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை மகாராஜா. படை வீட்டு ராஜ்யம் தர்ம ராஜ்யம்’ என்றார்.

‘மகிழ்ச்சி பெரியவரே. வந்த வேலை...’

‘நாங்கள் இருபது குடும்பங்கள். சன்னதித் தெருவில் நாங்கள் ஒரு சமூக அமைப்பாகத் தங்கள் முப்பாட்டனார் காலத்திலிருந்து இருக்கிறோம்.’

‘நல்லது பெரியவரே.’

‘முன்னெல்லாம் சகல சம்பத்துக்களும் இருந்தது. எல்லாம் சம்பிரமமாகச் செய்ய முடிந்தது. இப்போது அப்படியில்லை. காலம் மாறிவிட்டது. ஆனால் நம்முடைய மூடப்பழக்கவழக்கங்கள் மட்டும் மாறவில்லை. எங்களிடையில் ஒரு கொடிய வழக்கமாக இருந்து வருவது வரதட்சிணைப் பழக்கம். அது இன்று எங்களை நிரம்பவும் பாடுபடுத்துகிறது. இதனால் நாங்கள் படாதபாடு படுகிறோம். எங்கள் சமூகப் பெண்கள் மட்டும் இல்லை, வாலிபர்களும் இந்தக் கொடுமையால் வெகுவாக பாதிக்கப் பெற்று பலர் மணமாகாத விபரித நிலை. காலம் மாறிவிட்டது. சுபீட்சம் இல்லை. எனவே இதைக் கைவிடுவோம் என்றால் கல்நெஞ்சக்காரர்களான சிலர் மறுக்கிறார்கள். எனவே உங்களிடம் வந்தோம்.’

‘இது மூடத்தனமான பழக்கம்தான். இருப்பவர் பற்றிக் கவலையில்லை. இல்லாதவர் பாடு திண்டாட்டம்தான். சரி, இதற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னிடமிருந்து ஏதோ திரவிய உதவி...’

‘இல்லை மகாராஜா, நீங்கள் இதற்கெல்லாம் கொடுத்துக் கட்டுப்படியாகாது. சர்வசக்தியுள்ள நீங்கள் ஒரு உத்தரவு போட வேண்டும்.’

‘ஒரு உத்தரவா? எதற்கு?’

‘இன்று முதல் யாரும் வரதட்சிணை கேட்பதோ அல்லது கொடுப்பதோ சட்ட விரோதம் என்று.’

இப்படி அவர் சொன்னதும் அப்பா திடுக்கிட்டார். ‘இது ஒரு சமூகத்தின் பிரச்னை. அரசர் நம்முடைய சொந்த விவகாரம், பாரம்பரிய உரிமைகளில் தலையிடலாமா என்று பதறி எழுந்தால்?’

‘கண்மூடிப் பழக்கம் எல்லாம் மண்மூடிப் போகட்டும் என்று உத்திரவிடுவதுதான் அரசின் தலையாய கடமை மகாராஜா. நீங்கள் வடநாடு சென்று திரும்பிய பின்னர் உங்கள் பெரிய மகளுக்கு அமரசுந்தரி என்று பெயர் வைத்ததும் இது என்ன விபரீதம் என்று கேட்டவர்கள் உண்டு.’

‘ஆமாம் பெரியவரே, என் தாயார் கூடத்தான் முதலில் மறுப்பு கூறினார். பிறகு நான் காசியில் கங்கையில் நீராடும் போது ஒரு ஆபத்து ஏற்பட இருந்ததையும் என் உயிரைக் காத்தவர் பெயர் அமரசுந்தரி என்றும், அவர் நினைவாகவே வைத்தேன் என்று விளக்கியதும் அன்னையார் மகிழ்ந்தார். பிறகு இந்தச் சின்ன மகளுக்கு தொண்டைமான் அவர்களே புவன சுந்தரி என்று பெயர் வைத்தார். ஊரார் அற்புதமான பெயர், அழகான குழந்தைகளுக்கு என்று பிறகு பாராட்டியதுமுண்டு.’

‘இதே போலத்தான் எங்கள் சமூகம் இன்று. நாளை இந்நாட்டு மக்கள். பிறகு இந்த நாட்டின் எதிர்கால வரலாறு கூடப் பாராட்டும் மகாராஜா.’

‘அமைச்சரையும், ஆலயத்துப் பூசாரிகளையும் மற்ற பெரியவர்களையும் பார்த்து பேசி நாளை சொல்லுகிறேன்’ என்றார் அப்பா.

பார்ப்பன பெரியவர் மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பினார். மறுநாள் அப்பாவின் ஆணை அனைவருடைய அங்கீகாரத்தையும் பெற்று ஆலயத்திலேயே அறிவிக்கப் பெற்று அங்கேயே நிரந்தரமாக மக்கள் காலமெல்லாம் கண்டு மதித்து நடக்கட்டுமென்று பதிப்பித்திடவும் செய்தார். அப்பாவை அன்று முதல் சமூக சீர்த்த சிகாமணி, சர்வ சமய ரட்சகமணி என்றெல்லாம் எல்லாரும் ஏற்றிப் போற்றினர்.

அப்பா ஒரு மகாராஜா. ஆகையால் நாம் நெருங்கக் கூடாது என்று மக்கள் யாருமே நினைத்ததில்லை. இதனால் நம் மாளிகைக்கூடப் பல நாட்கள் மக்களின் மாளிகையாக விளங்கியதுண்டு. ஆனால் காலம் மிகக் கொடியது. அதன் தீர்ப்பும் கொடியது என்பதற்கு இப்போதைய சம்பவம் உதாரணமாகும். ஏனென்றால் ஒரு கணியன் எப்பவோ அப்பாவிடம் உங்களுக்குத் துர்மரணம் ஏற்படும் என்றானாம். இது கேட்டதும் நம் வீரர்கள் அவரை அடித்துப் போடவும் துணிந்தனர். ஆனால் அப்பா சொன்னாராம் ‘விதியின் முறையை மாற்ற நாம் யார்? உம்முடன் சம்பூவரையர் சந்ததி கூட பேரரசாளும் பெருமையை இழக்கும் என்று முன்பு ஒரு பெரியார் எப்போதோ கூறியுள்ளாராம். இதற்காக நாம் பதறிப்பயனில்லை. நடப்பது நடக்கட்டும்’ என்று தடுத்துக் காணியருக்குப் பொன்

கொடுத்து அனுப்பினாராம். இதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தால் துக்கத்தைத் தவிர வேறு எது புவனி நம் மனதில் ஊடாடும்?" என்று அமரசுந்தரி கேட்டதும் புவன சுந்தரி விம்மி வெடித்தாளேயன்றி வாய் திறக்கவில்லை.

“புவனி, இனி நாம் விம்மி வெடித்துப் பயனில்லை. இன்று ஒருநாள் மட்டும்தான் நாம் இங்கு இருக்க முடியும். நாளை மீண்டும் நம் பயணம் செங்கத்தை நோக்கியதாக இருக்கும்” என்று சொல்லுவதற்குள் ஏக்கத்துடன் புவன சுந்தரி “அக்கா, நாம் என்றால்...” என்று மேலே கேட்காமல் நிறுத்தினாள்.

அமரசுந்தரி சோகப் புன்னகையுடன் தங்கையை உற்று பார்த்து விட்டு, “நாம் என்றால் இப்போதைக்கு நீயும் நானும் இந்தத் துரதிர்ஷ்டக் கட்டையும்தான். மற்றவர்கள் நம்மை ஆதரிக்கும் அனுதாபிகள். நல்லெண்ணங் கொண்ட உத்தமர்கள். ஆனால் நாம் மேலும் மேலும் அவர்களைச் சிரமப்படுத்துவது நியாயமில்லை புவனி.”

“அது உண்மைதான் அக்கா. நாம் பெண்கள்தான் என்றாலும் அளவுக்கு மிஞ்சி மற்றவர்களை சிரமப்படுத்துவதும் நியாயமில்லைதான். ஆனாலும்...”

“புவனி, நீயும் சரி, நானும் சரி அனுபவம் போதாதவர்கள். நம் செங்கணாயாரும், நமது குலகுருவான பூசாரி பொன்னையா தாத்தாவும்தான் நம் விஷயம் எதையும் முடிவு செய்ய முடியும். நாமாக எதையும் முடிவு செய்து கொள்ளும் உரிமை நமக்கு இல்லை. புரிகிறதா?” என்று சற்றே குரலில் கடுமையைக் கூட்டிக் கேட்டதும் புவன சுந்தரி “புரிகிறது அக்கா. ஆனால் நம் அப்பா சுதந்திரமாகச் செயல்பட்டவர். கண்மூடிப் பழக்கமெல்லாம் மண்மூடிப்போகக் செய்த அப்பாவுக்குப் பெண்கள்தானே நாம்? அவர் சுதந்திரமாக முடிவெடுத்தறிய நாமும் செயல்படுவது, அதாவது அது நிலையானதாயிருந்தால் தவறில்லையே அக்கா. மற்றவர்களுக்குப் பிடிப்பது நமக்குப் பிடிக்கவில்லையென்றால் நமக்குப் பிடிப்பதைத்தானே நாம் ஏற்க வேண்டும்? எனவே நாமாக ஒன்றை நமக்குப் பிடித்த முறையில் நிறைவேற்றி கொள்ளுவதை அனுமதிக்கப் பெரியவர்கள் தயங்க மாட்டார்கள் அக்கா” என்று மிகச் சாதாரணமாக வார்த்தைகளை கோர்த்து நிதானமாகப் பேசியதும் அமரசுந்தரி அயர்ந்து போனாள்! சில நொடிகள் அவளால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை. பிறகு தங்கையிடம் ஏதோ சொல்ல வாய் திறந்த அவளைச் சிசு அழுகையால் தடுத்து அடக்கிவிட்டது.

அப்பாவின் பெருமையையும் சிறப்பும் மகள் அறியட்டும் என்றுதான் அக்காள் வரலாற்றுப் பெருமை பெற்ற அந்தச் சம்பவங்களைக் கூறினாள் என்பது உண்மையானாலும் இந்தத் தங்கை அப்பா சுதந்திரமாகத் தாம் நினைத்தது சரியென்று முடிவில் செயல்பட்டார் என்பதைத் தனது மனோநிலை கேற்ப ஒரு பிடியாகப் பற்றிக் கொண்டுவிட்டாள்.

இப்படி நினைத்ததும் அமரசுந்தரி உள்ளூர வெகுவாகக் கலங்கச் செய்தாள். இன்னும் தந்தை இறந்து மூன்று நாட்கள் கூட ஆகவில்லை. அவருக்கு ஈமக்கடன்களை நடத்தினார்களா இல்லையா? யார் நடத்தியது? என்று கூடத் தெரியவில்லை. ஆனால் விதி? இவள் மனதை வேறு எங்கோ திருப்பிவிட்டது.

‘நாமே எந்த ஒரு முடிவையும் செய்யவிடாதபடித் தானே எந்த ஒரு முடிவையும் திணிக்கும் சக்தி பெற்ற அந்த விதியை நோவதைத் தவிர இப்போது வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்?’

11

கம்பிலியை இன்னமும் காணாமே என்ற கவலை அதிகாலையில்தான் பில்லமனைப் பிடித்துக் கொண்டது. முதல் நாளிரவு முழுமைக்கும் அவனை எதிர்பார்ப்பதற்கில்லைதான். படவேட்டார் மகளைப் பிடித்தவன் சும்மா இருப்பானா? எத்தனைக் காலமாக இந்தத் திட்டத்தைத் தீட்டி அதை நிறைவேற்றுவதில் கண்ணும் கருத்துமாய், ஒரு தவசி எப்படி தன் தவத்தில் உறுதியாயிருப்பானோ அவ்வளவு உறுதியாக அல்லவா ஒரே நோக்கத்தில் இருந்திருக்கிறான்? தன்னைக் கம்பிலித்தேவன், அதாவது அசல் கம்பிலித்தேவ மகாராஜா ஏமாற்றிவிட்டது போல இவனையும் அல்லவா ஒரு காலத்தில் படவேட்டு ராஜ்யாதிபதி ஏமாற்றியிருக்கிறார்.

பழிக்குப்பழி வாங்குவது என்று இந்த உலகில் இன்றல்ல, நேற்றல்ல பிறந்த காலந்தொட்டே இருந்து வருகிற ஒரு தொத்து நோய்தான் என்றாலும் சம்பூவராயர் காளாஸ்திரியில் செய்தது அவரைப் பொறுத்த வரையில் வேண்டுமானால் நியாயமாயிருக்கலாம். ஆனால் இவன் வாழ்க்கையே அல்லவா அதனால் பாழாகிவிட்டது. அப்படி என்னதான் நடந்துவிட்டது?

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

படைவேடு ராஜ்யம் மாதிரிதான் அந்த சத்தியவேடு ராஜ்யமும். அந்த நாட்டின் மன்னர் சத்தியராயர் மகள், அழகு என்றால் அவ்வளவு அழகு! எனவே இந்தப் புங்கனூர்க் கம்பிலி அவளை விரும்பியதில் அதிசயமில்லை. அவரோ போடா போ என்று தன் மகளைக் காளாஸ்திரி இளவரசனுக்கு மணம் முடித்துவிட்டார். விட்டேனா பார் என்று இவன் புறப்பட்டிருக்கிறான். புதுமணத் தம்பதிகள் உல்லாசப் பயணம் ஒன்றை மேற்கொண்ட போது இவன் அவர்களைப் பிடித்துவிட்டான். சத்திய வீட்டார் படைவீட்டாரிடம் ஓடி வந்தார். ஏனென்றால் இவர் நாட்டெல்லையில் இங்கே எங்கோதான் இவன் அவர்களைப் பிடித்திருக்கிறான். சம்பூவராயர் படாத பாடுபட்டு இவனைப் பிடித்துச் சிறையில் போட்டு அவர்களை மீட்டு அனுப்பிவிட்டார். பாவம், ஆறு ஆண்டுகள் சிறை! பிறகு விடுதலை செய்துவிட்டார். என்றலும் படைவீட்டாரிடம் “என்னை நீங்கள் உயிருடன் விட்டது பெருந்தவறு. இது நாள் வரை சிறையிலிட்டதற்குப் பதில் கொன்றிருக்கலாம். நான் பழிக்குப்பழி வாங்குவதற்கு இடமளித்துவிட்டீர்கள்” என்று சவால் விட்டிருக்கிறான்.

“போடா போ!” என்று அலட்சியப்படுத்தி விரட்டி விட்டார். அதன் விளைவு அவருடைய மரணம், அழிவு. இப்போது நேற்றைய இரவில் அவர் மகளும் இவன் கையில் சிக்கிவிட்டாள். பில்லமன் அரண்மனைக்குத் தீ வைப்பது என்ற முடிவில் மாற்றமில்லை. ஏனென்றால் இப்பத்தான் உலாப் கத்திவிட்டுப்போனான். எனவே நாம் கோகுலாஷ்டமிக்கும் குலாம் காதருக்கும் முடிபோட்டுவிடலாம். ஆனால் இந்தப் பெண்கள் அரண்மனையிலிருந்து வெளியேறிய பிறகுதான் நாம் தீ வைக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவர்களை குறிப்பாக அந்தச் சின்னக் குட்டியை...

இப்போது பாவம் அந்தக் குட்டி! இந்தக் கரடியிடம் சிக்கிவிட்டது. கசக்கிப் பிழிந்திருப்பான். உம்... நமக்கென்ன வந்தது? தென்னகத்தில் ஏற்கெனவே கம்பிலி என்றால் கொடியவன் என்ற பேர். இப்போது தீ வைத்த கயவன் என்ற புகழ். இவற்றுக்குத் துணையாகக் கன்னியைக் கெடுத்த காதகன் என்ற விபரீதம். கிளம்பட்டும் இந்தத் தென்னாடு அவனை எதிர்த்து. நாம் வைத்த தீ பற்றி எரியட்டும். வடக்கேயிருந்து துள்ளக் தாக்குவான். இங்கேயிருந்து இவர்கள் போய்த் தாக்குவார்கள்.

“ஆகா! ஆகா! கம்பிலித்தேவா, உனக்கு அழிவுகாலம் வந்துவிட்டது. அழிவு உன்னைத் தேடி அதிவேகமாக வருகிறது. ஆகா!”

“ஏய் பில்லமா? என்ன ஆகா... உனக்குத் திடீரென என்ன வந்துவிட்டது?” என்று ஒரு பயங்கர இடிக்குரல் அவன் காதில் விழுந்ததும் ‘அடக்கடவுளே! ஏதோ வேகத்தில் வாய்விட்டல்லவா உளறிவிட்டோம்’ என்ற கலக்கத்துடன் திரும்பியவன் எதிரே ரத்தப் போர்வையுடன் நின்றான் கம்பிலி.

“ஓ! தேவா, நீங்களா இது... இது...?” என்று பதறி கதறியவன் தன்னை அவன் பார்க்கும் பயங்கரப் பார்வையைக் கண்டதும் மேலே வார்த்தைகள் பேச வராது சிலையாகிவிட்டான்.

“பில்லமா, நான் ஒழிந்துவிட்டேன் என்றா கொக்கரிக்கிறாய் நீ. எனக்கு அழிவு வந்தது என்ற ஆணவத்துடன் ஆர்ப்பரிக்கிறாயாடா நாயே. இதோ பார்” என்று தன் இரு கரங்களால் பிடித்த வாளுடன் அவன் மீது பாய்ந்து விட்டான்.

“ஐயோ! நான் உன்னை அல்ல. அந்த அசல் கம்பிலிக்கு அழிவு வந்துவிட்டது என்றுதான் கத்தினேன்” என்று வாய்விட்டுச் சொல்லவும் வாய்ப்பில்லை. அப்பால் ஓடவும் வழியில்லை. கையிலே வாளோ, வேறு ஆயுதமோ இல்லை. ஐயோ! கடவுளே!

அவன் முகத்தில் விழுந்தது கம்பிலியின் வாள். அது முகத்துடன் நிற்கவில்லை, மார்பிலும்தான் வெட்டியது. ஒரு வார்த்தையும் பேசாது வேரை இழந்த மரம் போல் சாய்ந்துவிட்டான் வஞ்சகர்களில் ஒருவன் இன்னொரு வஞ்சனால்.

“பூ பூ!” என்று அலறிச் சிரித்தான் கம்பிலி.

“பில்லமா, உன்னைத் தீர்த்துவிட்டேன். இனி அந்த வேட்டைக்காரன்தான். என்னை வஞ்சித்த நயவஞ்சகன் அந்தப் பொடிப் பயல்.” தன் கையிலிருந்த வாளையும் தன் இரு தோள்களையும் வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டான்.

அந்தக் கரங்கள் முன் போல் இல்லை. இரு தோள்பட்டைகளும் சம்பந்தா சம்பந்தமின்றி தொங்கின. ரத்தக் காயம் மட்டுமில்லை, அந்த ரத்தம் கட்டிப்போய் அங்கே பயங்கரமான ரணத்தை உண்டாக்கி விட்டிருந்தன. இனி கரங்கள் இரண்டும் இணைந்தால் மட்டுமே ஏதேனும் செய்ய முடியும். ஒரு கரத்தால் எதுவுமே செய்ய இயலாது. இன்னும் சில காலத்தில் இரு கரங்களும் சக்தியற்றுப் போய்விடும். நொண்டி...

ஆ! அன்று அந்தக் கிழப்பயல் என்னைச் சிறையில் போட்டான். இன்று இந்தப் பொடிப்பயல் கைகளை வெட்டிவிட்டான். விட்டேனா பார் அந்த வேட்டைக்காரனையும் பொடிப் பயலையும்.”

பாய்ந்தான் வெளியே. முந்நாறு வீரர்கள் இந்தக் கோரமான கம்பிலியைக் கண்டதும் நடுங்கி விட்டனர். அவனுடைய தோற்றமும் நின்ற நிலையும் அவர்களை அசையாது நிற்கச் செய்துவிட்டது.

“என்னை அழிக்க நினைத்த பில்லமன் இதோ பிணமாகக் கிடக்கிறான். இவன் வழி செல்ல எவன் தயார்? உம்! வாருங்கள் முன்னே!” என்று கத்தினான்.

சிறிது நேரம் எதுவுமே புரியாமல் நின்றார்கள். அவர்கள் ஏதோ பிசாசினைக் கண்டுவிட்ட மாதிரி கிலி பிடித்து நின்றனர். பிறகு அவன் காலடியில் கிடக்கும் பில்லமனைப் பார்த்தனர். அவ்வளவுதான். அவர்களில் பலர் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடினர். சிலர் குதிரைகள் மீதும், சிலர் விட்டால் போதும் என்ற வேகத்துடன் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடினார்கள். எஞ்சி நின்றவர்கள் மிகமிகச் சிலரே. ஆனால் அவர்கள் மனம் பீதி காரணமாக என்ன செய்வது என்று புரியாமல் செயலற்றுப் போய் நின்றனர் என்பதுதான் சரி.

“பில்லமன் துரோகி. பலி வாங்கிவிட்டேன். உங்களில் யார் துரோகி?” என்று அவன் எஞ்சி நின்றவர்களைக் கேட்டதும் அவர்கள் வாய் திறக்கவும் அஞ்சி நிலைகுலைந்து நின்றனர்.

“சரி, தைரியமும் துணிச்சலும் உள்ளவர்கள் என் கூட வாருங்கள். மற்றவர்கள் நாய்களைப் போல வாலைக் குழைத்துக் கொண்டு ஓடிவிடுங்கள், உம்!” என்று கர்ஜித்துவிட்டு தன் குதிரை மீது கடிவாளத்தைப் பிடிக்காமலே தாவி ஏறினான். இந்த அநாயாசமான பாய்ச்சலை, கைகளில் சக்தியிழந்த பிறகும் அவன் மேற்கொண்டது காண அவர்கள் பயமும் பீதியும் அதிகரித்துவிட ஏதோ யந்திரங்கள் போல் அவன் பின்னே சென்றனர்.

“நாம் முன்னூறு பேர்களாக வந்தோம் இங்கே. இப்போது அதில் ஒரு மடங்காகச் சுருங்கிவிட்டோம். பரவாயில்லை. புங்கனூர் போனதும் ஆளுக்கு ஐயாயிரம் பொன்கள்” என்றான் கம்பிலி.

அவர்கள் இந்த அறிவிப்பைக் கேட்ட பிறகும் வாய் திறக்கவில்லை. மகிழ்ச்சியால் குதிக்கவில்லை. ஆனால் அச்சத்தால் பொம்மைகளைப் போல தலையாட்டி வைத்தார்கள்.

“அதோ அந்த அருவி இருக்கிறதே அதன் எதிரே உள்ள குட்டைமலையில்தான் அந்தக் குகை இருக்கிறது. நாம் அந்த மலைக்குத்தான் போகிறோம். ஆனால் மிகவும் எச்சரிக்கையுடன்! தைரியமிழந்து நம்மை நாமே காட்டிக் கொடுத்துவிடக் கூடாது. சரி, உங்களில் யாருக்குக் காயத்துக்கு பச்சிலையோ, கட்டவோ...” என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு மேலே முடிக்காமல் நிறுத்தினான்.

“எனக்குத் தெரியும்” என்று இரண்டு பேர்கள் முன்னே வந்தனர்.

“இந்தத் தோள்பட்டை வெட்டைக் கவனித்துச் சிகிச்சை செய்யுங்கள். உம்...” என்று வலி தாங்காது உறுமினான்.

ஒருவன் ஓடினான் பச்சிலைக்காக. இன்னொருவன் கிடைத்த துணிகளைப் பரபரவென்று கிழித்துப் போட்டான். அடுத்த சில நொடிகளில் இரு தோள்பட்டைகளிலும் கட்டு போட்டனர். ஆனால் அவனால் ஒரு சிறிதும் அந்தக் கைகளைக் அசைக்க முடியவில்லை. என்றாலும் முன் போல் கொடுமையான வலியும் வேதனையும் இல்லை. இயன்றவரை தாக்குப்பிடித்துப் பார்க்கலாம்.

அவன் தொலைவிலிருந்து காட்டிய அருவியும் மலையும் அங்கிருந்து அருகிலிருப்பது மாதிரி தோன்றினாலும் அங்கே போக ஐந்தாறு மலைகளையும் பயங்கரமான காடுகளையும் தாண்டிச் செல்ல வேண்டுமென்பதை நேற்றைய அனுபவம் அவர்களுக்கெல்லாம் நன்கு விளங்கியுள்ளது. உண்மைதான் என்றாலும் இப்போது வாய் திறக்க வழியில்லை.

கம்பிலியின் மனதில் ஆயிரமாயிரம் யோசனைகள். ‘இந்த இருபது முப்பது பேர்களும் இவ்விடம் உள்ள அபிமானத்தால் எஞ்சியவர்களில்லை. அச்சத்தால், கலக்கத்தால், வெறுப்பால் நின்றவர்களேயன்றி மாறாக இல்லை என்று சொன்னாலும் தவறில்லை. எனவே இவர்களிடம் எச்சரிக்கையாகவும் இருக்க வேண்டும். அதே சமயம் இவர்களை இயன்ற வரை பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.’

அவர்களில் ஒருவனை அழைத்தான்.

“நீ முன்னே போய் மிக எச்சரிக்கையாகத் துப்பறிந்து வா. யார் யார் எங்கிருக்கிறார்கள்? எவர் வந்திருக்கிறார்கள்? படைகளோ அல்லது ஆட்களோ அல்லது ஒன்றுமேயில்லாத சூன்ய நிலையிலோ எப்படித்தான் இருக்கிறது என்பதைக் கவனித்து அறிந்து எங்களை அதோ அந்தப் பச்சைப்பசேல் என்று வர்ணமாயிருக்கிறது பார், அந்த மலையில் வந்து உரைத்திடு” என்று உத்தரவிட்டான்.

அவன் பறந்தான். இன்னொருவனை அழைத்தான்.

“நீ இதோ இந்த தென் திசை சென்று யார் யார் வருகிறார்கள் அல்லது போகிறார்கள் அல்லது இருக்கிறார்கள் என்பதை ஊன்றி நோக்கி உண்மை நிலை அறிந்துவா” என்று கூறியதும் அவனும் வேகமாய் புறப்பட்டுவிட்டான்.

மற்றவர்களில் ஒருவனை அழைத்துக் கொண்டு “நாங்கள் வடபகுதி சென்று வருகிறோம். அதுவரை எச்சரிக்கையாகப் போய்க் கொண்டிருங்கள்” என்று கூறிவிட்டுத் தன் குதிரையைத் திருப்பிவிட்டான் மூன்றாமவன் பின் தொடர்ந்து வர.

இரு குதிரைகளும் கனவேகமாக இயங்கின. இரண்டு மூன்று கல்கள்தான் தாண்டியிருப்பார்கள். ஒரு நீளமான குன்றின் மீது ஏதோ சிவப்புப் புள்ளிகள் இருப்பது மாதிரி காணப்பட்டதும், சட்டென்று உஷாராகிவிட்ட கம்பிலி “நீ இந்தப் பக்கமாகப்போ. நான் மறுபக்கமாக வருகிறேன். மிகவும் எச்சரிக்கையாகச் செல். ஏதேனும் சந்தேகம் உண்டானால் என்ன இங்கே வந்து சந்தித்துப் பேசிய பிறகு முடிவு செய்யலாம்” என்று கூறியதும் அவன் நகர்ந்தான் பரபரப்புடன்.

அவன் போனதும் மலை மீதே தன் பார்வையைச் செலுத்தினான் கம்பிலி. பிறகு குதிரையை மிக மெதுவாக நடத்தி மலையை ஒட்டியிருந்த காட்டுக்குள் சென்றான். நின்று நிதானமாகச் சென்றவனுக்கு நல்ல துணையாகப் பெரிய பெரிய மரங்கள் பாதுகாப்பு தந்தன.

ஒரு இடத்தில் குதிரையை நிறுத்திவிட்டுக் குன்றின் மீது மெதுவாக ஏறினான். மேலே ஏதோ நிழல்கள் நகர்ந்ததும் சட்டெனக் குப்புறப் படுத்துவிட்டான்.

மேலே இருவர் ஏதோ பாஷையில் பேசியதும் ‘ஓ! இவர்கள் துருக்கர்கள். அப்படியானால் உலுப்கான் இங்கேதான் எங்கோ இருக்கிறான். எனவே மேலே போவதென்றால் ஆபத்து. என்ன செய்யலாம்?’ படுத்தபடியே யோசித்தான்.

மீண்டும் அவர்கள் பேசியது இவன் காதில் விழுந்தது. உருது பாஷையை நன்கறிந்தவன் ஆதலால் அதை ஊன்றிக் கவனித்தான்.

“என்னடாது கரீம்? நாம் கேவலம் இந்தக் கிழவனையும் அந்தப் பொடியனையும் எப்பொழுதுதான் பிடித்துத் தொலைக்கப் போகிறோம்? நம்ம தலைவர் தாவுத்கானோ அவர்களைப் பிடித்துக் கழுவில் ஏற்றினாலன்றி திரும்புவதில்லை என்றார். அவர்களோ இங்கேயே எங்கோ சுற்றி வந்தும் நம்மிடம் சிக்காமல்...”

“வேறு வழியில்லையே ரஹீம்! நம்ம தலைவரின் பழிக்குப் பழி உணர்ச்சி நமக்கும் உள்ளதுதானே! அந்த வில்லவனின் மகன் நம் காபூருக்குச் செய்த துரோகம் சாதாரணமானதா?”

“அது தேச பக்தி என்றல்லவா இந்தக் காபீர்கள் கூறுகிறார்கள்...”

“நமக்கென்ன அதைப் பற்றி? இன்று மாலிக்காபூர் இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பாரோ, அதை நாம் செய்ய வேண்டுமல்லவா?”

“நான் இல்லையென்று கூறவில்லை. இந்த உலாப் நமக்குச் சிறிது உதவினால்...”

“அதெப்படி? நம் விஷயம் நமது சொந்தப் பிரச்சனை. அவர் வந்திருப்பதோ நாட்டுப் பிரச்சனை. எனவே அதையும் இதையும் கலப்பதற்கில்லை. தவிர நமக்கு அசென்ஷா வில்லவராயனைப் பொறுத்த வரையில் நீ எது வேண்டுமானாலும் செய்து கொள் என்று நம் தலைவருக்கு அனுமதி வழங்கியிருக்கிறார். இது ஒரு பெரிய உதவியில்லையா?”

“அது சரி ரஹீம், இத்தனை நாட்களாக அவர்கள் எங்குதான் ஒளிந்திருக்க முடியும்?”

“அது தெரிந்து விட்டால் நீயும் நானும் இங்கே ஏனப்பா இப்படி தவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்...”

“எனக்குத் தெரியும்” என்று அவர்களுடைய மொழியில் ஒரு வேகமான அறிவிப்பு வந்ததும் அந்த இரு துருக்க வீரர்களும் கைகளில் வாள்களை எடுத்து “யார் அது? வா இப்படி எதிரே. உம்...” என்று உறுமியதும் கம்பிலி ‘கடகட’வென்று சிரித்துவிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தவுடன் இருவரும் அவன் அருகில் ஓடினர்.

“நான் தாவுத்கானைப் பார்க்க வேண்டும். உடனே போய்ச் சொல்லுங்கள்!” என்று அதே வேகத்துடன் அதே பாஷையில் கத்தியதும் இருவரும் சற்று தயங்கினர்.

“நம்ம பாஷை பேசும் இவன் நிச்சயமாகத் தமிழன் இல்ல. ஆனால்...”

“நமக்கென்ன ரஹீம்? நாம் இவன் கேட்கிறபடி தலைவரிடம்...”

“மரியாதையாகப் பேசு! யாரைப் பார்த்து இவன் என்று முறை கேடாகப் பேசுகிறாய்?” என்று கம்பிலி கேட்டதும் உண்மையில் இருவரும் கலங்கி விட்டனர்.

‘சரி, இவன் யாரோ ஒரு பெரிய ஆசாமிதான், சந்தேகமில்லை’ என்று முடிவு செய்து “சரி ஹுகூர், எங்கள் தலைவரிடம் போகலாம். வாருங்கள்!” என்றான் கரீம்.

“நல்லது. நாம் வீண் பேச்சுப் பேசும் ஒவ்வொரு நொடியும் நமக்கு எதிரானவையாகும்!” என்று மதிப்பாகக் கூறிவிட்டு அவன் நடந்ததும் அவர்கள் ‘ஏன் இவனுடைய இரு தோள்களும் இவ்வாறு கட்டுக்கள் போடப்பட்டுள்ளன’ என்று வியந்து திகைத்தாலும் ‘நமக்கேன் வம்பு’ என்று நினைத்து அவனுடன் ஓடினர்.

தாவுத்கான் ஒரு திண்டின் மீது சாய்ந்தபடி ஊக்கா குடித்துக் கொண்டிருந்தான். கம்பிலி அவன் எதிரே போன போது வியப்பும் சற்றே சினமும் கொண்ட பார்வையை கம்பிலி மீது செலுத்திய தாவுத் “யார் நீ? இங்கு எப்படி வந்தாய்?” என்று கேட்டான்.

கம்பிலி சற்றும் தயங்காமல் “பேஷ்! நீ காண்பிக்கும் மரியாதை மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது. உலுப்காணைப் போல உன் உதிரத்தில் ராஜரத்தம் ஓடினால் நீ இப்படிப் பேசுவாயா?” என்று உருது பாஷையில் கேட்டதும் பதறிப்போன தாவுத்கான் சட்டென்று எழுந்து “நீ... நீங்கள் எங்களுடைய பாஷை பேசுகிறீர்களே? யார் நீங்கள்?”

“கம்பிலித்தேவன் தெரியுமா?” என்று கேட்டதும் வெகுவாகப் பதறிவிட்டான் அவன். எப்பவோ ஓரிருமுறைகள் பார்த்திருக்கிறான். ஆனால் இவன் அவனாக இருக்க முடியாதே. தோற்றம் அவன் மாதிரியிருந்தாலும். ஒருவேளை அவன் அண்ணனாகவோ தம்பியாகவோ இருந்தால்...

நிதானித்து “கம்பிலித்தேவரைத் தெரியும். ஆனால் அவருக்கு ஒரு சகோதரர் உண்டு என்று தெரியாது” என்றான்.

‘அட முட்டாள்! நீயாகவே எனக்கு எடுத்துக் கொடுக்கிறாயே!’

“ஆமாம். உனக்குத் தெரிந்திருக்க முடியாது. ஏன் என்றால் நான் முதல் தடவை மாலிக் இந்தப் பகுதி வந்த போதே அவனுடன் சமரசமாகப் போகலாம் என்றேன். என்

அண்ணன் அந்த முட்டாள், தேவகிரியான் பேச்சைக் கேட்டு என்னை விரட்டி விட்டான். அன்றே தென்னகம் வந்துவிட்டேன். மாலிக்கை வேலூரில் சந்தித்தேன். ஆனால் அவருக்கு இந்த வில்லவராயன் செய்த துரோகம் அறிந்ததும்...”

“அப்படியானால் நீங்கள் எங்கள் நண்பர். அல்லா அனைவரையும் காப்பாராக. எங்கே கை கொடுங்கள் இப்படி” என்றான் தன் கரங்களை நீட்டியபடி தாவுத்கான்.

“இயலாது தாவுத். இதோ இரு தோள்களையும் பார்த்தாயா? நேற்றிரவு இந்தத் தோள்கள் வில்லவனால் வெட்டப்பட்டு...”

“என்ன? வில்லவனாலா? இங்கேயா...? யார் அங்கே...? எல்லோரையும் எழுப்புங்கள். புறப்படுவோம். உம்!” என்று கத்தி அமார்க்களப்படுத்தினான் தாவுத்கான்.

கம்பிலி சிரித்தான் ஏளனமாக.

“ஏன் ஹூசூர் இந்தச் சிரிப்பு?”

“இந்தக் கரங்களை இப்படி வெட்டிவிட்டானே? அதன் நிலை என்ன? எங்கே எப்போது என்றெல்லாம் கேட்காமல் இம்மாதிரி ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறாயே. இதனால் என்ன லாபம்?” என்று கேலிக் குரலில் கேட்டதும் தாங்க முடியாத சினத்துடன் தாவுத்கான் விழித்துப் பார்த்தான் அவனை. ஆனால் ஏனோ ஆத்திரத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டிட முடியவில்லை.

“ஹூசூர், நீங்கள் சொல்வதைப் புரியும்படியாகக் கூறுங்கள்.”

“உன்னுடைய ஆட்களைப் புறப்படு என்றாயே? எங்கு? எதற்காக?”

“அந்த வில்லவராயனைப் பிடிக்க.”

“அவன் எங்கே இருக்கிறான்?”

“நீங்கள் சொன்னீர்களே...”

“என்ன சொன்னேன்?”

“தோள்களை வெட்டியவன் அவன்தான் என்று இப்பத்தானே சொன்னீர்கள்!”

“ஆமாம்! அதனால்?”

“பிடித்துவிட வேண்டியதுதானே?”

“அவன் இருக்குமிடம் தெரியாமலா?”

“நீங்கள் சொல்லுங்கள்!”

“எப்படிச் சொல்ல முடியும்? நான் அடிபட்டு வருவது, நீ அவனை பிடிப்பது என்றால்...”

“புரியவில்லை!”

“புரியாது உனக்கு. ஏனென்றால் உனக்கு சிந்தித்திடும் சக்தி குறைவு. இப்போது உங்களையெல்லாம் பல்லாளர் ஆட்கள் தேடுகிறார்கள் தெரியுமா?”

“இல்லை... உலாப்காணைத் தேடுகிறார்கள்.”

“அப்படியா? உங்கள் ஆட்களுக்கும் உலாப்கான் ஆட்களுக்கும் என்னப்பா வேற்றுமை?”

“ஒன்றுமில்லை. நாங்கள் யாவரும் இஸ்லாமானவர்கள்.”

“நீங்களும் தொப்பி போட்டவர்கள். அவர்கள் மாதிரியே ஆடை, அணி, ஆயுதங்கள்.”

“ஆமாம்! நாங்கள் மகம்மதியர்களாயிருக்கும் போது எங்களுக்குள்ளே ஏது காபீர்களைப் போல வேற்றுமை?”

“எனவேதான் நீ கூறும் அந்தக் காபீர்கள், உலாப்கான் ஆட்களும் சரி, உன் ஆட்களும் சரி, யாராயிருந்தாலும் பிடித்து ஒரேயடியாக நாசம் செய்துவிடப் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள்” என்று கூறியதும் தாவுத்கான் திடுக்கிட்டான்.

இதில் உள்ள நியாயம் அவனுக்குப் புரிந்தது. சந்தேகத்துடன் “அப்படியானால்...?”

“ஆனாலும் இல்லை. ஆகாவிட்டாலும் இல்லை. நான் உங்களை ஆதரித்துப் பேசியதால்தான் அந்த வில்லவராயர்கள் என் மீது பாய்ந்து இம்மாதிரி செய்துவிட்டார்கள்.”

“என்றாலும் எங்களுக்கு இதில் சம்பந்தமேயில்லை. தவிர உலாப்கானும் இது மாதிரி தீவைப்பது, பெண் பிடிப்பது எல்லாம் செய்யக் கூடியவர் இல்லை. நீங்கள் சொன்னது போல அவர் உடலில் ராஜரத்தம் ஓடுகிறது. அவர் ஒரு நாணயமுள்ள முஸ்லீமான்! கன்னி வேட்டையாடும் காமவெறியர் அல்ல!” என்று கூறியதும் சில நொடிகள் தவித்தான் கம்பிலி.

பிறகு எப்படியோ சுதாரித்துக் கொண்டு “இதோ பார் தாவுத்! நான் உன்னிடம் வந்தது மூன்று காரணங்களுக்காக. ஒன்று அந்த வில்லவராயர்களை உன்னிடம் பிடித்துக் கொடுப்பது அல்லது நானே பழி வாங்குவது. இரண்டாவது உலாப்கான் தீவைத்துக் கொன்ற அந்தப் படைவீட்டு ராசர் மகள்கள்...”

“தயவு செய்து மீண்டும் அவரை இத்தகைய கேவலச் செயலைச் செய்தாகக் கூறாதீர்கள்!”

“சரி, சொல்லவில்லை. ஆனால் அந்த ராசா மகள்கள் இருவரும் இங்கே இந்த மலைக்காட்டில் இருக்கிறார்கள்.”

“ஓ! அப்படியா? நல்ல காலம் அவர்கள் சாகவில்லை. அல்லா கருணையுள்ளவர்.”

“அவர் கருணையுள்ளவர்தான் என்றால், நீயும் ஒரு உண்மையான முஸ்லிம்தான் என்றால், அந்த இரு பெண்களையும் எப்படியாவது காத்திட நீ உதவி செய்திட வேண்டும்.”

“நிச்சயம் செய்கிறேன்! அந்தப் படைவீட்டார் எங்கள் பகைவரான வில்லவராயருக்கு நண்பர். என்றாலும் நான் அதை மறந்து இந்த அபலைப் பெண்கள் மீது வர்மங்கொள்ளாது காத்திட உதவி செய்கிறேன். தவிர உங்களைப் போல அவர்களும் இந்துக்கள். எனவே நீங்கள் உதவிட முன் வந்தது உத்தமமான குணம்தான்!” என்று உற்சாகமுட்டினான்.

கம்பிலி உள்ளுக்குள் குன்றிப் போனாலும் சட்டென்று “அந்தப் பெண்களைக் கவர்ந்திட இந்த வில்லவராயார் முனைந்துள்ளனர்” என்றான்.

“அரே அல்லா. நாம் விடக் கூடாது.”

“எனவே அந்தப் பெண்களை நீங்கள் என்னிடம் கொண்டு வந்து ஒப்படைத்திட்டால் நான் அந்த வில்லவராயரைப் பிடித்துத்தரத் தயார்!” என்றான் கம்பிலி.

12

தாவுத்கான் தனது உதவிகளில் சிலரை அருகே அழைத்தான். கம்பிலியின் அறிவிப்பைக் கடகடவென்று அறிவித்தான்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

அவர்களில் ஒருவன் கேட்டான். “நம்மால் அந்தப் பெண்களைக் கொண்டு வந்துவிட முடியும். அப்படி அவர்கள் எப்படி உலாப்கான் ஆட்கள் இல்லை என்று நம்புவார்கள்?” என்று கேட்டதும் ‘பரவாயில்லை, தலைவனைக் காட்டிலும் உதவி புத்திசாலிதான்’ என்ற முடிவுக்கு வந்தான் கம்பிலி.

“நம்பமாட்டார்கள். ஆனால் அதற்கொரு தந்திரம் செய்தாக வேண்டும்.”

“இரண்டு காரணங்களை சொன்ன நீங்கள் மூன்றாவது காரணத்தைக் கூறவில்லையே?”

“நல்லது. அதையும் கூறுகிறேன். நெட்டூர் என்று ஒரு ஊர் இருக்கிறது. கேள்விப்பட்டதுண்டா?”

“உண்டு. வில்லவரையன் மகள் ஆளும் ஊர் அது.”

“அந்த ஊருக்கு படவேட்டார் ஊருக்கு எந்தக் கதி ஏற்பட்டதோ அதே ஏற்பட வேண்டும். ஏனென்றால் அவள்தான் என்னை அடித்து, இந்தப் பெண்களிடம் என்னைப் பற்றி விபரீதம் கற்பித்து...”

“அடேடே! கொஞ்சம் பொறுங்கள். நாங்கள் நிச்சயம் இந்த தீ வைப்பு வேலை, பெண் கொலை இரண்டையும் செய்ய முடியாது.”

“நீங்கள் செய்ய வேண்டாம். நானும் என் ஆட்களும் செய்கிறோம். நீங்கள் எங்களைத் தடுக்க வருவோரை மட்டும்.”

தாவுத்கானின் உதவியாளர் சொன்னான். “பரவாயில்லை பஹதூர். நாம் எட்ட நின்று குறுக்கிடுவோரைத் தடுப்போம்” என்றான்.

தாவுத்கான் தலையசைத்தான்.

கம்பிலியின் முகம் மலர்ந்தது.

உலகம் பிறந்த நாள் தொட்டு ஒரு பழமொழி கடவுள் நல்லவர் பக்கம்தான் என்பதாக. இப்போது தனக்கும்தான் அவர் துணை செய்கிறார். இந்தத் தாவுத்கான் நிச்சயமாக அந்த வில்லவரையனைக் கொண்டு வர முடியுமா? முடியாது. நெட்டூர்ப் பகுதியில் ஒளிந்திருக்கிறான் என்றால் பழிவாங்கும் வேகம் தீ வைக்கச் செய்யும். அந்தக் காளி என்னை இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னே கோடரியால் வெட்டினாள் அல்லவா.

பழிகாரி. அவளையும் தீர்த்துக் கட்டிவிடலாம். ஆகக் கூடி நமக்கு அந்தப் பெண் கிடைப்பாள். நெட்டுர் அழியும், வில்லவரையக் கிழவன், பொடியன், அந்தத் தடிச்சி யாவரும் கூண்டோடு கைலாசம். போகட்டும். பிறகென்ன... நாம் தேவிக் கோட்டையானைச் சந்தித்துவிட்டால் நிம்மதி.

கடவுள் நல்லவர்களுக்கு மட்டும் உதவி செய்து அத்துடன் நின்றுவிடுவதில்லை, வல்லவனுக்கும் உதவி செய்திடத் தயங்குவதில்லை.

“சரி நண்பரே, நாம் அடுத்தபடி இப்போது என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“என்னுடைய குதிரை அந்தப் பக்கம் சுனைக்கு அருகில் இருக்கிறது. அதைக் கொண்டு வரச் சொல் முதலில். பிறகு நாம் இருவர், நால்வர், அறுவர், பதினான்மர் என்று பிரிந்து நாலாதிசையிலும் போய் பல்லாளர் ஆட்கள் எங்காவது இருக்கிறார்களா என்பதை ஆராய வேண்டும். இதற்கிடையே உலுப்கான் எங்கு இருக்கிறான் என்பதையும் அறிந்திட வேண்டும்.”

“மூன்று நாட்களாக எவ்வளவோ முயற்சிக்கிறோம். அவர்களைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.”

“நீங்கள் யாவரும் மிக எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் உங்களையும் அவர்கள் பழி வாங்காமல் இருக்கமாட்டார்கள். புரிகிறதா?”

“புரிகிறது. ஆனால் வேறு வழியும் புரியவில்லை!”

“வேறு வழியில்லை. இங்கிருப்பவர்கள் யாவரும் தென்னகத்தார் என்று நீங்கள் கருதுகிற மாதிரி இங்கு நாங்கள் உங்கள் யாவரையுமே எதிரிகளாகக் கருதுகிறோம்.”

“எதிரிகளாகவா! எங்களைக் கூடவா?”

“நான் இல்லை அவர்கள். சரி, நாம் இப்படியே பேசிக் கொண்டிருந்தால் இன்றிரவுக்குள் நாம் எல்லாவற்றையுமே தீர்த்துவிட வேண்டுமில்லையா?”

“தீர்த்திடுவதா? யாரையெல்லாம்!”

“முதலில் புறப்படுவோம்” என்று கூறிவிட்டுத் தன் குதிரை மீது தாவிவிட்டான் அவன். கைகளால் கடிவாளம் பிடிக்காமல் அநாயாசமாகத் தளரவிடும் அதிசயத்தை அனைவரும் பார்த்து திடுக்கிட்டனர்.

முன்னே போட்ட திட்டப்படி நாலா திசையிலும் பரவியோடினர் தாவுத்கான் ஆட்கள்.

கம்பிலி குதிரை மீது ஏறிச் சிறிது தொலைவு வந்த பிறகுதான் தன் பக்கத்திலுள்ளவன் தாவுத்கான், இனி தன் கைப்பாவை என்ற முடிவில் உள்ளூர்ப் பெருமை கொண்டு நகர்ந்தான்.

நேற்றிரவு தன் தோள்களை வெட்டிய வாள் மும்முகமுள்ள கைப்பிடிவாள். இல்லையென்றால் இவன் எப்படித் தன்னைத் தாக்கியவன் வில்லவரையன் என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்க முடியும்?

‘தன்னை நயவஞ்சகமாக அழைத்துச் சென்றவன் அந்த தேவிகாபுரத்தான். வாளால் வெட்டியவன் வில்லவரையன். பிறகு நடுநசியில் தான் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்த போது, சுற்றும் முற்றும் யாருமில்லை. ஆனால் வேட்டைக்காரன் மட்டும் மூன்று மலை கூடும் சந்திப்பில் மறைந்து நின்றிருந்தான். எனவே அந்த முச்சந்தி மலைக்கப்பால் உள்ள மலையில்தான் பெரிய குகை ஒன்று அருவியின் எதிரே இருப்பதாக முன்னரே தன் ஆட்கள் கூறியுள்ளனர். எனவே அங்குதான் அவள் அந்தப் படைவேட்டான் மகள்கள் இருக்க வேண்டும்’ என்றெல்லாம் பலபட ஊகித்தவன் முன்னே குதிரையைத் தட்டிவிட்டதும் அந்த முச்சந்தி மலைக்குச் சற்றுத் தொலைவிலேயே நின்றான்.

மற்றவர்களும் குதிரைகளைப் பிடித்து இழுத்துச் சட்டென நின்றார்கள்.

“தாவுத், எனக்கு ஒரு பத்து தொப்பிகள் தேவை” என்றான் கம்பிலி.

முதலில் ஒன்றும் புரியாமல் கோபத்துடன் பார்த்தான் தாவுத். துருக்கரிடம் தொப்பியைக் கொடு என்று கேட்பது மரியாதையில்லையே! ஆனால் மாற்றிக் கொள்வது உண்டு. மரியாதைக்காக, அதுவும் துருக்கருள்ளேதான்.

“என்ன நண்பரே கேட்டீர்?” என்று தாவுத்கான் கேட்ட கேள்வியில் கோபமும் இருந்தது, மிரட்டலும் இருந்தது. அதே சமயத்தில் ஏன் இப்படி ஒரு கேளிக்கை என்ற வியப்பும் இருந்தது!

கம்பிலி புரிந்து கொண்டான் என்றாலும் அவனுக்குக் கிடைத்துள்ள இந்த எதிர்பாராத சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிட தயாராயில்லை அவன்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

“தாவுத்கான், நான் முஸ்லீம்களை நன்கு அறிந்தவன். எனவே நான் தொப்பி கேட்டது கேலியாகவோ, கிண்டலாகவோ கேட்பதில்லை. ஒரு பத்து தொப்பிகள் அந்தக் குன்றின் உச்சியில் இரண்டு, இதோ இந்த மலையுச்சியில் நாலு, அதோ வலத்துப் பக்கமாக இருக்கிறதே, அந்தக் குட்டிமலையில் இரண்டு இப்படியாக வைக்கப்பட வேண்டும். பிறகு நீர்வீழ்ச்சிப் பாதையில் இருபது இருபத்தைந்து அடி உயரத்தில் உள்ள இரண்டு மூன்று பாதைகளில் ஒவ்வொன்றாக வைக்கப்பட வேண்டும்” என்று கூறியதும் தாவுத் மேலும் வியப்புற்று “ஏன் இப்படியெல்லாம் வெறும் தொப்பிகளை வைக்க வேண்டும்?” என்று சற்றே ஏளனமாகக் கேட்பதும் கம்பிலி “அப்படியானால் தொப்பிகளுக்குப் பதிலாக தலையை நீட்டுங்கள். நான் வேண்டாம் என்று கூறவில்லை” என்று அதே ஏளனத்துடன் பதில் தந்ததும் தாவுத்கான் ஆத்திரத்துடன் தன் வாள் மீது கை வைத்திட,

“பகதூர், எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. தொப்பிகளைப் பார்த்ததும் எதிரிகள் அங்கே வரலாம் அல்லது ஏதாவது கருவிகளைக் கொண்டு தாக்கலாம். அப்படித் தாக்கினால் நமக்கு யார் யார் எங்கெங்கு மறைந்து இருக்கிறார்கள் என்பது புரிந்துவிடும்” என்றான்.

“பலே பலே! ஹுகூர். உங்களுக்கு நல்ல மூளை!” என்றான் ஒருவன்.

கம்பிலிக்கு இந்தப் பாராட்டுத் தேவையில்லை. தொப்பிகள் வைக்கப்பட்டால் எட்டத்தில் இருந்து பார்ப்பவர்கள் வில்லவனாயிருந்தால் அம்புகள் தாக்கும். பல்லாளர் ஆட்கள் என்றால் வேல், ஈட்டி, வாள் தாக்கும். அவர்கள் இருந்திடும் திசையும் தெரியும். அதற்குத் தகுந்தபடி அடுத்த திட்டம்.

தொப்பிகளை எடுத்துக் கொண்டு நாலு திசையிலும் ஓடினார்கள் துருக்கத் துருப்பினர். இதே சமயம் கம்பிலியின் ஆட்களும் வந்து சேர்ந்தனர்.

அவர்கள் அருகில் வந்ததும் கம்பிலி சைகை மூலமே ‘ஏதாவது விசேஷமுண்டா?’ என்று கேட்க ‘உண்டு’ என்று தலையாட்டினார்கள் இரண்டொருவர்.

தாவுத்கான் ஆட்கள் தங்கள் தொப்பி வைக்கும் வேலையில் தீவிரமாயிருந்த சமயம் தன் ஆட்களிடம் பேசினான் கம்பிலி.

“பல்லாளர் ஆட்கள் ஆயிரமாயிரமாகத் தெற்குத் திசையில் இங்கிருந்து ஐந்தாறு கல்லில் முகாமிட்டுள்ளனர். அருவிக்கரைப் பாதைகளின் எதிர்மலையின் அந்தப் பக்கம் ஒரு ஏழு நூறு பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நெட்டுரார் அல்லது செங்கத்தார்.

உலாப்கான் குழுவின் எங்குமே தென்படவில்லை” என்று அவர்கள் சுருக்கமாகச் சொன்னதும் “சரி, அவர்கள் யாவரும் இங்கு நெருங்கிவரும் முன்னர் நம் வேலையை முடித்திட வேண்டும்” என்றான்.

இதற்குள் தொப்பிகள் மலையுச்சிகளில் ஏதோ சிவப்புப் புள்ளிகள் மாதிரி அமர்ந்துவிட்டன. கம்பிலிக்கு இந்தத் தொப்பி விவகாரம் நிச்சயமாக அவர்களுக்கு வைக்கப்படும் கண்ணிதான் என்ற மகிழ்ச்சியும் தன் சாமர்த்தியங் கண்டு தன்னையே மெச்சிக் கொள்ளும் மமதையும் கூட தலையெடுத்துவிட்டது.

குகை வாயில் மகா நாட்டினர் அதாவது பெரிய வில்லவரையர், அவர் மகள் சித்தேசுவரி, விஜயகுமார வில்லவரையன் ஆகிய மூவரும் தீவிரமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் இந்தத் தொப்பி நிலைப்புப் பணி நடைபெற்றது.

விஜயன் மலை உச்சிகளை நாடி அமர்ந்த தொப்பிகளைப் பார்த்து ஏது திடீரென்று சிவப்புப் புள்ளி என்று ஆராய்ந்தான். பிறகு வேறு மலையைப் பார்த்தான் தன்னிச்சையாக. அங்கும் இப்படி நாலைந்து.

“பேஷ்! தாத்தா, நம்மை வெளிக்கொணர எதிரிகள் யாரோ ஒரு பழைய தந்திரத்தைப் புரிகிறார்கள்!” என்றான் மலை உச்சியைக் காட்டி.

சட்டென்று கிழவரும், சித்தேஸ்வரியும் மலைகளை நோக்க “ஆமாம் தம்பி, நாம் இங்கேயிருந்து பதறிப்போய் அம்புகளை விட்டால் அவங்களுக்கு நம்மை நாமே காட்டிக் கொடுத்திடுவோமின்னு ஒரு நப்பாசைதான். சரி, அது கிடக்குது விடும். இந்தத் தொப்பி முஸல்மான்களுடைய தில்லையா?”

“ஆமாம் தாத்தா.”

“யார் இந்த மாதிரி தங்களை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்ளும் கூட்டம். உலாப்கான் இல்லே. நம்மைத் தேடிக்கிட்டு திரியறானே, அந்த அவன் பேரு என்ன?”

“தாவுத்கான் தாத்தா.”

“சரி, அந்த உலாபா? இல்லே தாவுதா?” என்று நாம் யோசிக்க வேண்டாமா?”

“நிச்சயமா அது உலாப்கானாயிருக்க முடியாது. இப்ப அவனைத் தேடி நாலா திசையிலும்...”

“சரி, அப்படியானால் நம்ம ஆளா?”

“இருக்கலாம். ஆனால் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது.”

“அதோ பாரு. ஓ! ஒரு தொப்பி காலி. இரண்டு மூன்றும் காலி. தம்பி அந்தத் தெக்கு மலைலே வச்சதெல்லாம் காலி. அப்படியானால்...” என்று பதற்றத்துடன் அதை ஏதோ கூறவும் விஜயன், “அத்தை, வேட்டைக்காரரும் செங்காணியாரும் தான் நம்மைப் போல் அவ்வளவு தொலைவிலே இருக்கிறதைக் குறிதவறாமே விசி அடிப்பாங்க.”

“நம்ம நெட்டுரு ஆளுங்க...”

“நம்மகிட்டேருந்து உத்திரவு வராமே அவுங்க எதுவுமே செய்யமாட்டாங்க.”

“அப்படியானால் செங்காணியார் இப்போ திடுதிப்புன்னு வந்திட முடியாது. வேட்டைக்காரருதான்...”

“அதோ கணவாய் வழியா இரண்டு பேர்கள் வாராங்களே குதிரைகளில்.”

“வேட்டைக்காரரு ஒருத்தர். இன்னொருத்தர்...” விஜயன் விழித்தான்.

சித்தேசுவரியோ ‘எதிரிகள், குறிப்பாகத் தொப்பித் தந்திரக் கண்கள் எப்படி இவர்களை மட்டும் இங்கே விட்டார்கள். ஒருவேளை இவர்களைத் தொடர்ந்து அவர்கள்... சரி, இனி உஷாராகிவிட வேண்டும்’ என்று முடிவு செய்தவன் தங்களை நோக்கி அதிவேகமாக வந்தவர்களை “ஓ! நம்ம படைவீட்டு ராஜ்யத்தின் ரேணுகாம்பாளம்மன் கோயில் பூசாரியில்லே!”

“ஐயா பூசாரி அய்யா, வணக்கம்!” என்றாள் சித்தம்மாள் மிக அடக்க ஒடுக்கத்துடன்.

நிதானமாக இறங்கிய பூசாரி அருகில் சென்று “ஓ! ராணி வீரரத்தாளா? ஆசி. அன்பு ஆசிகள் அம்மா. விதி ரொம்பவும் குரூரமாக உன் வாழ்க்கையிலே முன்னே விளையாடிச்சில்ல. இப்ப இந்த படவேட்டார் மேலேயே பாய்ஞ்சிடிச்சம்மா அந்த விதி” என்று பதற்றத்துடன் கூறிவிட்டு “வில்லவரே!” என்றார் பூசாரி.

“உத்தரவாகட்டும் பூசாரி ஐயா!” என்றார் பெரிய வில்லவரையர் மிகவும் பணிவாக.

இதுவரை வாய் திறவாது இருந்த வேட்டைக்காரர், “எங்கள் கூட வந்து பல்லாளருடன் பேச வேண்டும் என்று அழைக்க வந்திருக்கிறார்கள்” என்று கூறியதும் எல்லோரும் பதறியெழுந்துவிட்டனர்.

ஆனால் இவர்கள் பதிலை எதிர்பாராமல் குகைக்குள்ளே போய்விட்டார் பூசாரியார்.

திடீரென்று குகைக்குள் வந்த பூசாரி பொன்னப்பரைக் கண்ட அமரசுந்தரியும் புவன சுந்தரியும் சில நொடிகள் அதிர்ச்சியுடன் அவரைப் பார்த்து “ஓ...!” வென்று வாய்விட்டு அழுதுவிட்டனர்.

பூசாரி எதுவும் பேசாமல், தம் கண்களில் மீறி வரும் கண்ணீர்த் திவலையை துடைத்துவிட்டு, “குழந்தைகளே, மனங்குமுறி அடக்காமல் வாய்விட்டு அழுவது நல்லதுதான். ஏனென்றால் இனி உங்களுக்குத் தந்தை என்ற உயிர்த் தெய்வத்தின் துணையில்லை. அருபியான அம்பாள்தான் துணை. தைரியமாக இருங்கள்.”

“அப்பா...?”

“காரியம் முடிந்துவிட்டது. ஈமக் கடன்களை நிறைவேற்றியவன் பல்லாளன்.”

“என்ன? பல்லாளரா! பெரியவரே...” என்று அமரசுந்தரி பதறிவிட்டாள்.

“ஆமாம், குழந்தைகளே. பல்லாளன்தான் உலாப்காணைப் பழிவாங்கிட படவேட்டாரின் சடலத்தின் மீது ஆணையிட்டிருக்கிறான்.”

“ஆனால் அவன் இல்லை தீ வைத்தது. தந்தையைக் கொன்றது என்று இவர்கள்..” புவன சுந்தரிதான் இதைச் சொன்னாள். எனினும் பூசாரியின் நிலையைப் பார்த்துவிட்டு மவுனமானாள்.

“குழந்தைகளே, உலாப்கான் எந்தப் பாவத்தையும் செய்தவனில்லை. கம்பிலிதான் இந்த அக்கிரமத்தைச் செய்த அயோக்கியன். என்றாலும் நாம் உண்மையை விளக்குவதற்குள் நாடெங்கும் உலாப்கான்தான் செய்தான் என்று வதந்தி பரவி விபரீதமாகிவிட்டது. எனவே நமக்கு ஒரு பெரும் பொறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதைச் சரிவர நிறைவேற்ற படவேட்டரையர் தெய்வமாக வந்திருக்கும் இந்தச் சிசுவின் சாட்சியாகத் துணைபுரியட்டும்” என்று சொன்னவர் தொடர்ந்து,

“அமரசுந்தரி, இந்தச் சிசு படவேட்டார் பேரன். செங்காணியார் மகன். மாளிகைக்குப் பதிலாக முருகனைப் போல காட்டிலே பிறந்தவன். குகையிலே பிறந்த இவன் புலித்தோலில் படுத்திருக்கிறான். செம்மையான வருங்காலம். எனவே இதோ ரேணுகாம்பாள் சொல்லுகிறாள். இவன் பெயர் செங்கணிச் சம்பூவப்புலி வேட்டராயன்

என்பதாகும்.” என்று கூறிவிட்டுத் தம் மடியிலிருந்து திருநீறு எடுத்துக் குழந்தை மீது தெளித்துவிட்டு, அவர்களுக்கும் கொடுத்தார்.

அக்காரும் தங்கையும் திருநீற்றணிந்து பூசாரியைப் பணிவுடன் நமஸ்கரித்து எழுந்தார்கள்.

அந்த நாளில் மாபெரும் மன்னர்களானாலும் சரி, சிற்றரசர்களானாலும் சரி, தங்கள் குல குருமார்களுக்கும், ஆலயப் பூசாரிமார்களுக்கும் மிகவும் மதிப்பு அளித்து வந்தித்து வழிபடும் பரம்பரைப் பழக்கம் இருந்தது. தவிர சில அரசுகடும்பங்களுக்கு பூசாரியார்களே குருவாகவும் இருந்ததுண்டு. பூசாரி பொன்னப்பர் இந்த வகையைச் சேர்ந்தவர். படவேட்டார் குடும்பத்துக்கு இவர் பரம்பரை அரச குருவும் ஆலயப் பூசாரியாகவும் இருந்தவர். எனவே அந்த நாட்டில், நாட்டு மக்களிடத்தில் அவருக்கிருந்த மதிப்புக்கு வரம்பேயில்லை.

“பூசாரியாரே, தந்தையுமில்லை, என் கணவரும் இல்லை. இனி எங்கள் கதி என்னவென்றே தெரியவில்லை. எனினும் நீங்களும் படவேட்டம்மனும் எங்களைக் கைவிடமாட்டீர்கள் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. நான் கணவரிடம் இந்தக் குழந்தையையும், இவளை ஒருவனிடத்தில் ஒப்படைக்கும் வரையிலும் உயிர்வாழ்வது அவசியமாகிறது.”

“அமரசுந்தரி, தெய்வத்தைப் பூரணமாக நம்பினால் என்றுமே ஆபத்தில்லை என்பது உறுதி. செங்காணியார் நீ நினைப்பது போல் எங்கேயும் போய்விடவில்லை.”

“நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் பூசாரியாரே...!”

“நீ பச்சைப் புள்ளைக்காரி. எனவே பதற்றப்படக் கூடாது. செங்கணியர் சீக்கிரமே...”

“எப்ப பூசாரியாரே? அவர் நலமாயிருக்கிறாரா? எதிரிகள் அவரைச் சித்திரவதை செய்யாமல் விட்டார்களா?”

“கொஞ்சம் பொறுமையாக இரு குழந்தாய். முதலில் நாம் உலாப்கான் நிரபராத்ரி என்பதை நிரூபித்திட வேண்டும். இரண்டாவது வில்லவரையர்களை தாவுத்கான் கோஷ்டி பிடிக்காமலிருக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். மூன்றாவதாகக் கம்பிலிக்கு உரிய தண்டனையை வழங்கிட இறைவனிடம் முடிவை விட்டிட வேண்டும். பிறகு செங்காணியார் உன்னிடம் வருவார். நீங்கள் செங்கம் போகலாம். புவன சுந்தரிக்கும் அவள் மனம் போல மாங்கல்யம் கிடைக்கும்” என்றார் பூசாரியார்.

புவன சுந்தரிக்கு இந்தக் கடைசி வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியை அடக்கிக் கொள்ள முடியாமல் ஆனந்த அதிர்ச்சியடைந்து விட்டாள்.

வேட்டைக்காரர் தாம் பல்லாளரை சந்தித்தது, அவர் அமைச்சரைக் கலந்து செய்த முடிவு, பூசாரியாருடன் மேற்கொண்ட திட்டம், கம்பிலியை சாகடிக்காமல் தடுத்தது ஏன்? என்ற விவரங்களையெல்லாம் வில்லவரையர், சித்தேஸ்வரி, விஜய வில்லவனிடத்தில் விளக்கி முடித்ததும் அத்தையம்மாள் மட்டும் “என்ன இருந்தாலும் வேட்டைக்காரரே! நீங்கள் அந்தக் கம்பிலியை உயிருடன் விட்டது பெரிய விஷப்பரீட்சை என்பதுதான் என் கருத்து” என்றாள் மனம் நொந்தவளாக.

“உண்மை சகோதரி. ஆனால் அவன் பற்றிய மர்மங்கள் தெரிந்தால் நீங்கள் இவ்வாறு கருதமாட்டீர்கள்” என்றான் தானப்பன்.

“அத்தை, அவன் அசல் கம்பிலி ராஜா இல்லை. ஒரு போலி வேஷக்காரன்” என்று விஜயகுமாரன் சட்டெனக் கூறியதும் அவள் திடுக்கிட்டாள்.

கிழவர் வில்லவரும் திகைத்துவிட்டு “தம்பி! இது பெரியவங்க விசயம். நீ என்னவோ திடுதிப்பென்று...”

“இல்லை பெரியவரே, தம்பி சொன்னது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை. அவன் இதைத் தன் வாயாலேயே உலகுக்கு அறிவித்திட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில்தான் அவனை உயிருடன் விடும்படி தம்பியிடம் சொன்னேன்” என்றார் தானப்பன்.

வில்லவரையர் பதறிவிட்டார். சித்தேஸ்வரியோ வெகுவாக வியப்புற்று அவரை மாறி மாறிப் பார்த்தாள்.

“வில்லவரே, இது பெரிய கதை. தவிர இவன் இந்த வேஷம் போட்டு இந்தப் பகுதியில் நாடகங்களை நீண்ட காலமாக நடத்துவதற்குப் பல காரணங்கள். அவற்றில் ஒன்று நம்ம படவேட்டு ராசாவும் உண்டு” என்று கூறியதும் வில்லவரையர் பதறிப்போய் சற்றே சினத்துடன் “ஏ! தானப்பா, நீ உன் நிதானத்தில்தானே பேசுகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

வேட்டைக்காரன் நைந்த குரலில் “ஆமாம், வில்லவரே. தங்களிடம் பேசும் போது நிதானம் மட்டுமில்லை, பணிவும் பயமும் கொண்டுதான் பேசவேண்டும். நேரம் வரும் போது பல அதிசயங்கள் வெளியாகும். சரி, நாம் இப்போது பல்லாளர் கூட்டத்தைச் சந்தித்திடப்

போக வேண்டும். தாமதம் கூடாது ஒவ்வொரு நொடி தாமதமும் நியாயத்தை அழித்துவிடும்” என்று எழுந்தான்.

குகையிலிருந்து வெளியே வந்த பூசாரியைக் கண்டதும் மற்றவர்களும் எழுந்தார்கள்.

“வில்லவரே, நான், உங்கள் பேரன், வேட்டைக்காரன் மூவரும் இங்கிருந்து புறப்படுகிறோம். மாலையில் திரும்புவோம். அதுவரை நீங்கள் வெகு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். நெட்டுர் ஆட்கள், வேட்டைக்காரர் ஆட்கள் நாலாதிசையிலும் காவல் புரிகிறார்கள். யாராயிருந்தாலும் மிக வேண்டியவரானாலும், இங்கே தமது உயிர் இருக்கும் வரை விடமாட்டார்கள். முத்தப்பன் அசாதாரண பிடிவாதக்காரன். அவன்தான் இந்தக் காவலர் கோஷ்டித் தலைவன். எனவே அச்சமில்லாமல் இருங்கள்” என்று கூறியதும் யாரும் குறுக்கே பேசவில்லை. பூசாரியார் பேச்சுக்கு எதிர் பேசும் காலம் இல்லையே அது!

அடுத்த சில நொடிகளில் அவர்கள் மூவரும் வெளியேறுவதைக் கிழவர், சித்தேஸ்வரி மட்டுமில்லை, குகைக்குள்ளிருந்த சகோதரிகளும், எதிர் மலைகளில் சந்து பொந்துகளிலிருந்து கம்பிலி கோஷ்டியினரும் கவனித்தனர்.

கம்பிலிக்கு ஒரே சந்தோஷம்.

இப்போது அங்கு அந்தப் பெண்களுக்குக் காவல்கள் இல்லை. எனவே நாம் ஒரு முறை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு தனது திட்டத்தை தாவுத்கானிடம் கூறிட நினைத்தான்.

“இதுதான் தக்க சமயம். ஆண்கள் மூவர் அங்கிருந்து புறப்பட்டுவிட்டார்கள். நீங்கள் என்னுடைய இரண்டு ஆட்களைப் பின் கட்டாகக் கட்டி பரபரவென்று தள்ளிக் கொண்டு போக வேண்டும். நாம் தொப்பிகளை வைத்த போது தங்கியிருந்தவர்கள், அதாவது நம்ம தொப்பிகளை அம்புவிட்டுத் தாக்கியவர்கள் போய்விட்டதால் நீங்கள் அச்சமில்லாமல் இந்த இருவரையும் அடி அடி என்று சவுக்கால் அடித்து...”

“ஐயோ!” என்று பதறினார்கள் முன்னே வந்த இரு கம்பிலி உதவிகள்.

“பயப்படாதீர், இருவரும் சும்மா அடிப்பது போல் நீங்கள் வலி தாளாது அலறுவது போல...”

“தாவுத், திரும்பத் திரும்ப எங்கள் எஜமான் தீ வைக்கவில்லை என்பதைக் கண்டவர்கள் இவர்கள் இருவரும் என அந்தப் பெண்கள் எதிரில் விளக்கிடுங்கள். ஏனென்றால் உங்களை எங்கள் உலுப்கான் கொன்று விட்டதாக வதந்தி. தீயை வைத்து

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

நாசம் செய்துவிட்டார் என்ற கையாலாகாத கபோதிகள் கூறுகிறார்கள். அது முழுப் பொய். இதோ அவர்கள் இருவரும் உயிருடன். புரிகிறதா? சத்தியத்தைக் கூறுங்கள். என்று குகைவாயிலில் ஆர்ப்பரித்துவிட்டு அந்தப் பெண்கள் வெளியே வந்தால், நல்ல காலம், நீங்கள் இங்கே இருந்தது எங்களுக்குப் பேருதவி. எங்கள் தலைவர் உலாப் சத்தியமாக எந்த அக்கிரமத்தையும் செய்யவில்லை. தீயை வைத்தது படவேட்டாரைக் கொன்றது அவர் இல்லை. தயவு செய்து இந்த உண்மையை நீங்கள் இருவரும் நீங்கள் சாகவில்லை என்பதையும் நிரூபிக்க அதோ மலையடிவாரத்தில் உள்ள பல்லாளரிடம் போய்ச் சொல்லிவிட்டால் போதும். ஏனென்றால் எங்கள் தலைவரை அவர் பிடித்து வைத்திருக்கிறார் அங்கே. தயவு செய்து நீங்கள் கருணையே உருவான பெண்களான படவேட்டார் மகள்களான நீங்கள் என்று குழைவுடன் கெஞ்சுங்கள்... புரிகிறதா? நீலமலையிலுள்ள சின்னக்குகை. நினைவிருக்கட்டும்...”

“சரி, சரி, அந்த வில்லவரையன் மகன்... பெண்கள் வெளியே வந்து நம்மிடம் சிக்கினால் தானே ஓடி வந்திடுவார்கள் அந்த நாடோடிகள். அப்புறம் அவர்கள் உங்கள் கைகளில்...”

இரு ஆட்களைக் கொண்டு தாவுத் அவர்களை விரட்டியபடி குகைக்குச் சென்றான் குதிரை மீது. இருவரும் நன்றாகவே நடித்தார்கள்! அடி தாங்காது அலறினார்கள்.

குகையின் எல்லைக் காவலுக்குப் பதுங்கியிருந்தவன் அவர்கள் குகை வாசலுக்குத் திரும்பும் பாதை தாண்டியதும் வேறுபுறமாகச் சென்று வில்லவரையரிடம் வருபவர் பற்றி விளக்கினான்.

சித்தேஸ்வரி திடுக்கிட்டாள்.

“அப்பா! நீங்கள் வெளியே வரவேண்டாம். இதில் ஏதோ பெரிய சூது இருக்கிறது” என்றாள்.

கிழவரும் தலையசைத்தார் தம் வாளை உருவியபடி. அமரசுந்தரியும் புவன சுந்தரியும் “ஐயோ பாவம் அத்தை. இப்படி அடித்துக் கொல்லுகிறானே அந்தத் துலுக்கன் நம் ஊர் ஆட்களை.” என்று பதறினார்கள்.

சித்தேஸ்வரி இருவரையும் குகைக்குள்ளிருந்து தலை நீட்டக் கூடாது. நம்மை இவர்கள் சந்திக்குமுன் நான் மூன்று முறை சங்கு முழக்கம் செய்வேன். உடன் நமது ஆட்கள்

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

மறைந்திருக்கும் இடங்களிலிருந்து வெளிப்படுவார்கள்...” என சொல்வதற்குள் “ஐயையோ... எங்கள் படவேட்டு ராஜ்ய ராணிகளே, காப்பாற்றுங்கள்... காப்பாற்றுங்கள்” என்று அடி வாங்கியவன் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடி வந்ததும் அமரசுந்தரி சட்டென எழுந்து அத்நையையும் மீறி வெளியே வந்துவிட்டாள்.

“யார் நீங்கள்?” என்று அவள் கேட்டு முடிப்பதற்குள் அவர்கள் இருவரும் அவள் காலில் விழுந்து விட்டார்கள். இதற்குள் உள்ளேயிருந்து புவன சுந்தரியும் ஓடி வந்துவிட்டாள்.

“நீங்கள் என்ன மனிதர்கள்தானா? ஏன் இவர்களை...?” என்று ஆத்திரமும் இரக்கமும் இணைந்து பரபரத்த குரலில் அமரசுந்தரி கேட்டு முடிப்பதற்குள் “அங்கே எங்கள் தலைவர் ஒருவர் ஒரு குற்றமும் புரியாதிருந்தும் சித்திரவதை செய்யப்படுகிறாரே” என்றான் தாவுத்.

“உங்கள் தலைவரா? யார் அவர்?”

“உலாப்கான்! பல்லாளர் கையில் சிக்கிவிட்டார். நியாயமில்லாமல் அவர் சித்திரவதைப் படுகிறார். படவேட்டாரை நாசம் செய்தவன் எவனோ! நீங்கள் உயிருடன் இருந்தும் உங்களையும் கொன்றுவிட்டதாக அந்தப் பல்லாளர், சோழகர், எல்லோரும் அதோ அங்கே அந்த நீலமலைக்குகையில் எங்கள் தலைவரை அடைத்துத் தீ வைத்திட...”

“அட அநியாயமே! திரும்பவும் ஒரு தீ வைப்பா? எங்களைத் தீவைத்து நாசப்படுத்தியதற்குப் பதில் தீ வைத்தால் நாசம் நலமாகிவிடுமா என்ன?”

“அதோ பாருங்கள் புகையை...”

“ஆமாம் அக்கா... அதை, அதோ பாருங்கள் புகை, திரள் திரளாக...”

“படவேட்டார் தெய்வம் தாயே! நாங்கள் இருவரும் ஒரு பாவமும் அறியாதவர்கள். ஆனால், உலாப்கான் தீவைக்கப்பட்ட சமயத்தில் எங்கள் அருகே, திருவக்கரையில் இருந்தான். அவன் ஆட்களும்... இதோ இவர்களும்.”

“அத்தை, இது அநியாயம். உண்மை இன்னமும் தெளிவாகாத நிலையில் இனி பொறுக்க முடியாது” என்று சட்டெனக் குகைக்குள் சென்று தன் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு அமரசுந்தரி வெளியே புறப்பட்டதும் வில்லவரையர் “மகளே, ஏதோ திடுதிப்பென்று இதெல்லாம் நிகழ்வதைப் பார்த்தால்...”

“இல்லை தாத்தா... அவர்கள் நம்ம படவேட்டு மக்களைக் கொல்லுகிறார்கள். அங்கே உலாப்கான் குகைக்குள் அடைக்கப்பட்டு தீயிலெரிகிறான்.”

இதுவரை நிகழ்ச்சிகளின் வேகம் கண்டு மந்திரத்தால் கட்டுண்டவள் போல் நின்ற அத்தை, “சரி மகளே, புறப்படுவோம். அப்பா, விதி அழைக்கிறது. நாம் அதைத் தடுத்திட முடியாது” என்று நடந்தாள் முன்னே.

தாவுத் தடுமாறிவிட்டான். குகையில் இரண்டு பெண்கள் மட்டும் தான். வேறு யாரும் இல்லையென்றான் கம்பிலி. இங்கே ஒரு பேய் மாதிரி ஒருத்தியும் ஒரு கிழவன் பார்ப்பதற்கு வில்லவரையர் மாதிரித் தெரிக்கிறான். என்றாலும் நொண்டுகிறான். தலை முண்டாக முகத்தை மறைத்திருக்கிறது. பிறகு பார்க்கலாம் இவன் விஷயத்தை. இப்பொழுது நீங்கள் வரக்கூடாது பெண்கள் மட்டும் தான் என்று சொன்னால் இவர்கள் சந்தேகிப்பார்கள்.

புவன சுந்தரிக்கும் அமரசுந்தரிக்கும் நீலமலைதான் குறியாயிருந்தது. எனவே அவர்கள் சூழ்நிலையைக் கவனிக்கவில்லை. நெட்டுர் வீரர்களும், தேவிகாபுரத்து வேடுவர்களும் இவர்கள் பாதையில் பதுங்கிப் பதுங்கித் தொடர கிழவரும் அத்தையும் கவனித்தனர்.

என்றாலும் முதல் கணவாய் தாண்டி இரண்டாம் கணவாயில் திரும்பியதும்... ‘இங்கே இருக்கிறேன் என்றாரே கம்பிலி... காணோமே. ஒருவேளை...?’ தாவுத் தவித்தான்.

ஒருவன், குள்ளமான தோற்றத்தினன் பதுங்கிப் பதுங்கி வந்தான் தாவுதை நோக்கி.

அவனைப் பார்த்ததும் ஒருகணம் அதிர்ந்து நின்றாள் அத்தை. கிழவரும் தான்.

அவன் தாவுதை நெருங்கினான்.

வாளை உருவிய அவன் “யார் நீ?” என்று கேட்டான் அவன் அருகே வந்ததும்.

குள்ளமானவன் சொன்னான் ரகசியக் குரலில். “தலைவர், நீலமலைக் குகையில் காத்திருக்கிறார்.”

தாவுத் சற்றே நிம்மதியுடன் இரண்டாம் கணவாய் தாண்டி நீலமலை அருகே வந்ததும் “இனி நாங்கள் தேவை இல்லை. எங்களைப் பார்த்தால் அவர்கள் அந்தக் கணமே கொன்று போடுவார்கள். நீங்கள் மட்டும் போங்கள். பல்லாளர் அந்தக் குகைக்குள்...” என்று சொல்லுவதற்குள் அமரசுந்தரி அத்திசையில் வேகமாய் நடக்க, தங்கையும் தொடர்ந்தாள்.

“ஏ... தாவுத்கான், வாளைக் கீழே போடு!” என்ற வேகமான உத்தரவு. ஒரு கர்ஜனை போன்று முழங்கியவாறு பின்னாலிருந்து அதாவது வில்லவரையக் கிழவரிடமிருந்து வந்ததும் “என்ன?” என்று பெரும் வேகத்துடன் உறுமலுடன் தன் இடைவாளை வெளியே எடுக்கத் திரும்பியவன் முதுகு, தோள். கழுத்து எல்லா இடத்திலும் பல வாள்கள் குத்தி நின்றன. தாவுத்கான் மீது மட்டுமல்ல, அவனுடன் வந்த நால்வரும்தான் இந்த நிலைக்குள்ளாயினர்.

கட்டுண்டு உதை வாங்கியவர்கள் இனி நாம் செத்தோம் என்று முடிவு செய்துவிட்டார்கள்.

தாவுத்காளைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்த வில்லவரையர் “ஏ! தாவுத்கான், நாம் நீண்ட காலத்துக்கு முன்னரே சந்தித்திருக்க வேண்டியவர்கள். ஆனால் நீ தேடி நான் அகப்படவில்லை. நான் உன்னைத் தேடவில்லை. நீயாகவே அகப்பட்டு விட்டாய்! ஒருமுறை சுற்றிலும் பார். பிறகு நாலா திசையிலும் பார். அதற்கு அப்புறம் மேலே எல்லாம் பார். ஆண்டவன் எந்த உருவில் எவ்வாறு இருப்பார் என்பதைப் பார்!” என்று கிழவர் வேகமாகவும் ஆனால் அதே சமயம் தத்துவார்த்தத்தையும் இணைத்த மாதிரி சொன்னதும் தாவுத் திடுக்கிட்டான். சுற்றிலும் பார்த்தான். நெட்டூர் வீரர்கள். பிறகு நாலா திசையிலும் பார்த்தான். ஆயிரக் கணக்கான துருப்புகள். மேலேயும் பார்த்தான். வேடுவர்கள் பலர் கைகளில் விஷக்கணைகளைப் பொருத்திய வில்களைத் தாங்கி ‘உம்’ என்று ஒரே உத்திரவுக்குக் காத்திருப்பதைப் போன்று மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் நின்றனர்.

தாவுத்காளை கிலி பிடித்துக் கொண்டது. வேட்டையாட வந்தவன் வேட்டைக்கே பலியானால்!

“அரே சைத்தான்! ஏ கம்பிலிப் பிசாசே!” என்று கத்தினான் பைத்தியம் பிடித்தவனைப் போல்.

ஆனால் அவன் எங்கே இருக்கிறான்.

நீலமலைக்குகை வாசலில் ஒரு குட்டிப் பாறைக்குப் பின்னே கனகுஷியாகக் காத்திருக்கிறான் அக்காவையும் தங்கையையும் எதிர்பார்த்து.

‘ஆகா! எவ்வளவு காலம்! எவ்வளவு கஷ்டம்! எத்தனையெத்தனை தந்திரங்கள். அதோ வந்துவிட்டார்கள். நம் வீரர்கள் புகையை நிறையத்தான் கிளப்பி விட்டார்கள்’ என்ற மகிழ்ச்சியில் குகைக்குள் லபக்கென்று நுழைந்து விட்டான்

கருணையே வடிவமான படவேட்டாரின் மகள்கள் அதிவேகமாக வந்துவிட்டனர். இன்னும் குற்றவாளி என்று நிரூபிக்கப்படாத போது உலாப்காணை தீயில் எரிப்பது சரியா? அப்படியே இவன் நம் மாளிகைக்குத் தீ வைத்தவன் என்று நிரூபணமானாலும் திரும்ப அதே குற்றத்தை அவனை தீயில் போடுவது நியாயமாகுமா? மனிதத்தன்மைக்குப் புறம்பானதில்லையா? புகைந்தது... என்னால் இங்கு... ஏகப்பட்ட வீரர்கள் இருக்க வேண்டும். ஏன் அப்படியில்லை? நாம் இப்படி திடுதிப்பென்று வந்துவிட்டோமே என்று சிறிதும் நினைக்காமல் அவள் தங்கையிடம் “புவனி, ஒரே அமைதியாக இருப்பதைப் பார்த்தால் நாம் வருவதற்கு முன்னரே... த்சுத்சு... அநியாயம்” என்று பொருமினாள் மூத்தவள்.

“ஆமாம் அக்கா. இந்த அத்தை ஒரு பெண்ணாயிருந்தும் கூட கருணை காட்டாமல்...”

“இல்லை புவனி, அத்தை இளமையில் பட்ட கஷ்டங்கள் அவரை இப்படி...”

“அக்கா, குகைக்குள் கவனி” என்று பரபரத்தாள் தங்கை.

ஏதோ ஒரே களேபரமான அடிதடி மாதிரி...

“மகளே, நில்லு நில்லு!” என்று கதறிக் கொண்டே ஓடி வருகிறாள் பின்னே வந்த சித்தேஸ்வரி.

ஆனால் அமரசுந்தரி “உள்ளே நடக்கும் கொடுமையை நாம் இங்கே நின்று வேடிக்கை பார்ப்பதா?” என்று சொல்லிக் கொண்ட குகைக்குள் மின்னல் வேகத்தில் நுழைந்திடவும் தங்கையும் தயங்கவில்லை.

“நிறுத்துங்கள்! அவர் குற்றமற்றவர். ஆண்டவன் மீது ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். அவர் குற்றமற்றவர்!” ஆவேசத்துடன் மோதிக் கொண்டவர்களிடம் நெருங்கிக் கத்தினாள்.

சண்டை அதிவேகமாக உருவாகிவிட்ட நேரத்தில் இப்படி கத்தினால்... சண்டையிட்டவர்களில் ஒருவன் தயங்கினான் இரண்டொரு விநாடிகள். அதன் விளைவு...

சண்டையில் சிக்கிய ஒருவன் முன்னே புலி போலப் பாய்ந்து அமரசுந்தரியின் தோளிலிருந்த குழந்தையைப் பிடுங்கிக் கொண்டான்.

“ஐயோ! என் குழந்தை..” அலறினாள் அவள்.

“ஆகாகா! இனி என் அருகே வந்தால்!” என்று குழந்தையைப் பிடுங்கியவன் கத்தியதும் “அடாடா! நீ இப்படி வந்து காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டாயே!” என்று சண்டையிட்டவர்களில் இன்னொருவன் மனம் நொந்து கத்தினான்.

அமரசுந்தரி நெஞ்சம் பதறி துடித்துவிட்டாள்.

“இந்தக் குரல்... இந்தக் குரல்... புவனி...”

“அக்கா... வஞ்சிக்கப்பட்டுவிட்டோம் அக்கா...”

“புவனி... இந்தக் குரல்...”

“ஆமாம் அமரசுந்தரி... நான்தான்...”

“புவனி, அவர் அவர் என் கணவர்.”

“ஓஹோ! ஏய் செங்காணி. நீயா எனக்கு முன்னே குகைக்குள் புகுந்தாய்? உம், சரி, யார் என் அருகில் வந்தாலும் இந்த சிசு நெஞ்சு முறிக்கப்படும். போடு கத்தியைக் கீழே...”

“ஐயோ! என் குழந்தை. செங்காணியாரே, நான் மகாபாவி. அது நம்ம குழந்தை. அது... அது...” சோர்ந்து விழுந்து விட்டாள்.

“அக்கா..!” என்று ஓடினாள் தங்கை அவள் அருகில். அமரசுந்தரி தன் நினைவிழந்து விட்டாள்.

“டேய் செங்காணி... வாளைக் கீழே போடு. உம்!”

தன் வாழ்நாளில் எந்த ஒரு ஆபத்திலும் கண்ணீர் சிந்தாத அம்மாவீரன் தன் மனைவியின் கருணை காரணமாகக் கண்ணீர் சிந்தியபடி வாளைக் கீழே போட்டான்.

“அத்தை... அக்கா...” என்று அலறினாள் புவன சுந்தரி.

“அத்தையா? அவள் யார்? ஏய் செங்காணி, வா இப்படி. இன்னும் ஒரு நொடி உன் மனைவி தாமதித்திருந்தால் நான் பரலோகம் போயிருப்பேன்! நல்ல காலம், கடவுள் என் பக்கம் பார்த்தாயா... இப்படி வா. இங்கே முன்னே நில். உம்... உன் மனைவியைத்

தொடர்ந்து யார் வந்திருந்தாலும் அவர்களை அப்பால் ஓடிவிடச் சொல்லு. தயங்காதே. இல்லையேல் இந்தக் கொல்லு கொலைக்கஞ்சாத கம்பிலி இந்தச் சிசுவின் மென்னியைத் திருகி...”

“ஐயோ! கடவுளே!” என்று அலறினாள் புவன சுந்தரி.

‘அத்தை ஏன் இன்னும் வரவில்லை? பின்னாலே ஓடிவந்தவள் என்ன ஆனாள்? உள்ளே வரப் பயந்துவிட்டாளோ? அல்லது அவளையும் எதிரிகள்...’

“ஐயா! அது எங்கள் குலச்செல்வம். நீங்கள் அந்த உயிரையும் பறித்து விடாதீர்கள். தயவு செய்யுங்கள்... கருணை காட்டுங்கள்” என்று கதறினாள் புவன சுந்தரி.

“ஆகாகா!” என்று ஆங்காரமாகச் சிரித்தான் கம்பிலி. “தயவு, கருணை இதெல்லாம் கம்பிலிக்கு சொந்தமில்லை சுந்தரி... ஆனால்...”

செங்காணி விதியை நொந்து குமைந்து விட்டான். எப்படியெல்லாமோ பாடுபட்டுத் தப்பி வந்தவன், இப்பேர்க்கொத்த சிக்கலில் தானாகவே வந்து விழுந்தானே அயோக்கிய சிகாமணி என்று மனநிம்மதியுடன் அந்தக் கம்பிலியை சாடி ஒரே அடியில் உயிர் நீக்கிட இருந்த நேரத்திலா தன் மனைவி வரவேண்டும்? தனக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்திருக்கிறான் என்று அறிந்த மாத்திரத்தில் மாமனார் செத்தார், அவர் மாளிகை நாசம், ஆனால் மகள்கள் தப்பினர் என்று அறிந்த போது அடைந்த அதிர்ச்சி, கவலையெல்லாம் ஒரு குழந்தை பிறந்திருக்கிறது என்று கேள்வியுற்ற மாத்திரத்திலேயே மறந்து விட்டதே! தன் குழந்தையைப் பார்க்க வேண்டும் என்றுதான் ஓடோடி வந்தான் அவன். ஆனால் இவ்வழியில் வந்ததும் குகைக்குப் பின்னர் பதுங்கியிருந்த கம்பிலியை மட்டுமின்றி ஏகப்பட்ட துருக்கர்கள் அங்கு போவதைப் பார்த்து, அவர்கள் போகட்டும், பின்பு வெளிவரலாம். முதலில் குழந்தையைப் பார்க்க வேண்டும், அப்புறம்தான் மற்றவை என்று அதில் நுழைந்து விட்டான்.

ஆனால் பாறைக்குப் பின்னர் பதுங்கியவன் கம்பிலித்தேவன் என்று அவன் அறியாதது மட்டுமில்லை. அவனைப் பழி வாங்கிடும் நேரத்தில் தன் மனைவியே வந்து தடுத்தால். இப்பொழுது அவன் பேராவலுடன் பார்க்க வந்த குழந்தையும் அல்லவா உயிருக்கு மன்றாடுகிறது? தெய்வமே! இதென்ன சோதனை என்ற பரிதாபத்துடன் கம்பிலியின் அருகே பதறியபடி நின்றான்.

கம்பிலித்தேவனுக்கு அலாதியானதொரு தைரியம் உண்டாகிவிட்டது. தன்னுடைய பகடை தன் கையில் உயிருடன் இருக்கும் வரை எவரும் தன்னைத் தாக்கிட முடியாது. நூறாயிரம் பேர் வந்தாலும் குழந்தைக்காகத் தன்னை தாக்காமல் எட்டி நிற்பர். ஏன்? அவர்கள் தன்னை போன்றவர்கள் அல்ல, மனிதர்கள் என்று உறுதியாக நம்பினான்.

“ஏ! செங்காணி, நீ மகாவீரன், தீரன் என்பதெல்லாம் பழைய கதையாகிவிட்டது. இதோ இந்தக் குழந்தை உயிருடன் உனக்கு வேண்டுமானால், உன் மனைவியும் உயிருடன் உன்னுடன் வரவேண்டுமானால் இதோ இந்தப் பெண் இருக்கிறாளே இவளை அழைத்துக் கொண்டு என் பின்னே வா! யார் தாக்க நினைத்தாலும் உண்மை நிலையை உள்ளபடி சொல்லி உன்னை, குழந்தையை, உன் மனைவியைக் காப்பாற்றிக் கொள். ஒரு மயிரிழை தப்பினாலும் இந்தக் குழந்தை...”

“வேண்டாம் ஐயா! அதை ஒன்றும் செய்துவிடாதீர்கள். நான் உங்களுடன் வருகிறேன். மனப்பூர்வமாகச் சொல்கிறேன். எங்கள் படவேட்டார் குல நினைவாக எஞ்சி நிற்பது இது ஒன்றுதான். தயவு செய்து...”

“ஏ! புவன சுந்தரி... நீ என்னுடன் தானாகவே வருகிறாயா? ஆகா! இதுதான் நான் இந்தக் காலத்தில் கேட்டிட்ட அமுதமான ஒரே சொல்... நல்லது! செங்காணி, முன்னே நட... பெண்ணே, எழுந்திரு” என்றான் கம்பிலி.

“ஆனால் அக்காள் கிடக்கும் அலங்கோல நிலையில் ஐயோ! அவள் குழந்தை அவளிடம் விடாமல் நாம் மட்டும்...”

மீண்டும் இளக்காரமாகச் சிரித்தான் கம்பிலி. “பெண்ணே! என்னைப் பைத்தியக்காரன் என்று நினைத்து இப்படிப் பேசுகிறாயா? குழந்தை என் கையில் இருக்கும் வரை தான் என் உயிர் என்னிடம்... அதாவது இந்த எல்லை தாண்டும் வரை. அதுவரை இந்தச் செங்காணி வருவான். குழந்தையை நாம் இருவரும் தோணியில் ஏறியதும் இவன் திரும்பிப் பெற முடியும்.”

“தோணியா?” என்று குமுறினான் செங்காணி.

“சும்மா இருடா முட்டாள் வீரனே! அதற்குள் துப்பு அறிய முயல்கிறாய் பார்! பேசாமல் நான் சொல்வதைக் கேள். என்னைத் தாக்கப் பல்லாளன் முயலலாம், அந்த வில்லவரையன் முயற்சிக்கலாம். ஏன், அவன் மகள் அந்தப் பேயாத்தாள் இருக்கிறாளே, அவளும் முயற்சித்தால் அதிசயமில்லை. ஆனால் இவர்கள் என் மீது கை வைத்தால், அல்லது தொலைவிலிருந்து தாக்கினாலும் சரி, எச்சரிக்கை. இதோ இந்தச் சிசு அப்பவே...”

“ஐயோ! வேண்டாம் வேண்டாம், நீங்கள் எது சொன்னாலும் சரி. அப்படியே செய்கிறோம். செங்காணியாரே, ஆணையிடுங்கள் உங்கள் குழந்தை மீது. உங்கள் குழந்தைக்கு உயிர்ப்பிச்சை கொடுப்பது உங்கள் கையில்தான் இருக்கிறது. கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். குழந்தையைக் காத்து அக்காளையும் காத்தருளுங்கள். நீங்கள்தான் எங்கள் குல வழியில் உயிரோடு எஞ்சியிருக்கும் ஆண்மகன்...”

செங்காணி உள்ளங் குழறித் துடித்த போது... “ஐயோ! தெய்வமே! இதென்ன கொடுமை! இந்த அநியாயத்துக்கு...”

“ஏய்! பெண்பிள்ளை மாதிரி புலம்புகிறாய் நீ! பெரிய வீரனாம்! அவள் ஒரு பெண். ஆனால் உண்மை நிலை புரிந்து புத்தி சொல்லுகிறாள். உம்... இந்தச் சிசுவின் மீது ஆணையிடு. தேவிக்கோட்டை துறையில் என்னையும் இவளையும் தோணியில் ஏற்றும் வரை என் உயிருக்கு நீ பொறுப்பு!” என்று கத்தினான்.

செங்காணி தலையசைத்தான். பிறகு தன் மைத்துனியின் களங்கமற்ற முகத்தைப் பார்த்தான். அவள் அழகுக் கண்கள் சொரிந்திடும் நீரைப் பார்த்தான். அவனால் மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை. “ஆணையிடுகிறேன்!” என்றான் அடுத்த கணமே!

மீண்டும் ஒரு பயங்கரச் சிரிப்புடன் “நட முன்னே!” என்றான் கம்பிலி.

குகையிலிருந்து முதலில் தன் இரு கரங்களையும் தூக்கிக் கொண்டு செங்காணி நடக்க, கம்பிலியின் வலப்புறம் புவன சுந்தரி விம்மி வெடித்தவாறு உடன்வர, கையில் குழந்தையை கம்சனைப் போலத் தாங்கியவாறு அலட்சியமாக வெளிப்பட்டான் கம்பிலித்தேவன்.

குகைவாசலில் எத்தனை பேர்... மலை மீது எத்தனை பேர்... வில்லவரையன் விக்கித்து நின்றார். அவர் மகளோ அதுவரை மறைவிலே செயலற்று நின்றவள் சட்டெனக் குகைக்குள் போய்விட்டாள். தாவுத்தின் கழுத்தில் கத்தி வைத்தவாறு நிற்கும் ஆட்கள்

அப்படியே நிற்கிறார்கள். யாவருக்கும் என்ன செய்வது என்று புரியாத பெருங் குழப்ப நிலை. என்றாலும் ஒருவர் கூடத் தாம் நின்ற இடத்திலிருந்து நகரவில்லை.

பல்லாளர் தமது நண்பர்கள் மட்டுமின்றி பூசாரி, விஜயகுமாரன், வேட்டைக்காரர் குழு, மேலைமலைக் கணவாய் வழியாக அதிவேகமாகவே வந்தார். என்றாலும் இந்த விபரீதக் காட்சியைக் கண்டதும் அப்படியே நின்றுவிட்டார்கள்.

“உம். செங்காணி, வாய்விட்டுப் பேசு. உன்னுடைய ஆணையை அறிவித்திடு. இரைந்த குரலில் அத்தனை பேர் காதிலும் விழும்படியாக. உம்...” என்று தன் வாளால் குத்தினான். அதே சமயம் குழந்தையின் கழுத்தில் இடக்கை இறுகியது.

“ஐயோ! செங்காணியாரே, கத்துங்கள்” என்றாள் புவன சுந்தரி பதற்றம் தாங்காத குரலில்.

“அன்பர்களே! நான் மகாபாவி” என்று சொன்னவன் அதற்கு மேல் பேச முடியாமல் திணறினான்.

பூசாரி புரிந்து கொண்டார். அவர் மட்டுமில்லை. எல்லோருமே ஒரு சில நொடிகளில் உண்மை நிலையைப் புரிந்து கொண்டுவிட்டனர்.

பல்லாளராயர் வீர பரம்பரையில் வந்த மன்னனில்லையா? ஒரு நொடியும் தாமதியாது அவர் தமது குதிரை மீதமர்ந்தபடி முன்னே வந்தார். கம்பீரமான அவருடைய பார்வைக்கு முன்னே கம்பிலி அவரை நிமிர்ந்து பார்க்கக் கூசினாலும், அசட்டுத் துணிச்சலைவிடத் தயாராயில்லை.

ஆனாலும் “அவரை நெருங்காதே என்று சொல்” என்று செங்காணியாரைத் திரும்பக் குத்தினான்.

அவர் சொல்லத்தான் முயன்றார்.

“பல்லாளரே! அங்கேயே நில்லும்” என்றாள் புவன சுந்தரி தன்னால் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு இரைந்த குரலில்.

ஆனால் அது துக்கத்தால் குழறியது. வலுவிழந்த கீச்சுக் குரலாகவே இருந்தது. எனினும் பல்லாளர் காதில் அந்தத் தீனக்குரலின் வேண்டுகோள் விழாமலில்லை.

“குழந்தாய்! நீ சற்று மவுனமாக இருக்க முடியுமா? இவன் யார் என்று நான் முதலில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்” என்றார்.

கம்பிலி திடுக்கிட்டான். அவன் மட்டுமில்லை அங்கேயிருந்த பலரும் திடுக்கிட்டார்கள். கம்பிலி யார் என்று எதற்காகக் கேட்கிறார்.

“கம்பிலி மகாராஜாவை அவதூறு பேசாதே!” என்று மிரட்டினான் கம்பிலி.

பல்லாளன் காதில் இதுவும் விழுந்தது.

“டேய்! போக்கிரிப் பயலே! என்னைப் பார்த்துப் பேசு. கம்பிலி மகாராஜா வேஷம் போட்டு ஊரை ஏமாற்றும் நீ யார்?” என்று இடி முழக்கம் போல் கர்ஜித்ததும் கம்பிலியே சில நொடிகள் ஆடிப்போனான். என்றாலும் தளர்ந்துவிடக் கூடாது. இந்த சமயம் தளர்ந்தால் இனி சந்தர்ப்பமே கிடைக்காது.

“ஏ பெண்ணே! இந்தக் குழந்தை உயிர் வேண்டுமென்றால்...” என்று மேலே சொல்லாமல் நிறுத்தினான்.

“பல்லாளரே! கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். வயதில் நான் ரொம்பச் சின்னவள்தான். எனவே தங்கள் காலில் விழுவதில் தவறில்லை. தயவு செய்து எங்களைப் போகவிடுங்கள். தேவிக்கோட்டை வரை இந்தக் குழந்தையின் உயிர் யமன் கையில்.”

“தேவிக்கோட்டையா?” என்று அவர் கேட்டதும் செங்காணி சற்றே தெளிவு பெற்றுவிட்டான்.

“ஆமாம் பல்லாளரே! இவன் யாராயிருந்தாலும் சரி. இவனைத் தேவிக்கோட்டை வரை கொண்டு சென்று இவனையும் என் மைத்துனி புவன சுந்தரியையும் தோணியில் ஏற்றும் வரை இந்தக் குழந்தை பிணை, நான் பிணை. ஆணையிட்டிருக்கிறேன்” என்றான் விம்மியபடி.

பல்லாளர் பதறினாலும் நிதானித்தார்.

‘உன் குழந்தையைப் பற்றிக் கவலைப்படும் நீ, உன் மைத்துனி பற்றிப் பதறும் நீ, அவள் கதி பற்றி நினைக்கவில்லையே என்று கேட்க முடியாது. குழந்தை நேரிடையாகப் படவேட்டார குலமில்லாவிட்டாலும் அவர்கள் சம்பந்தமுள்ளது. அவர்கள் சந்ததியில் எஞ்சி நிற்கும் ஒரே ஜீவன்.’ எனவே பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு நிதானித்தார்.

என்றாலும் ஆயிரமாயிரமாகக் கூடியிருக்கும் அத்தனை பேரையும் ஏமாற்றிவிட்டு இவனைப் போகவிடுவதும் தம் மதிப்புக்கு, நிலைக்கு இழுக்கு. எனவே கம்பிலியைப் பார்த்ததார்.

“ஏய்! போலிப் பிசாசே! நீ மனிதப் பிறவியே அல்ல. எப்படியோ கடவுள் அயர்ந்திருந்த நேரத்தில் நீ தோன்றியிருக்க வேண்டும். பரவாயில்லை, அது தொலையட்டும். உன் கையிலிருக்கும் சிசு இந்த உலகத்தை எட்டிப் பார்த்து மூன்று நாட்கள் கூட ஆகவில்லையென்பது உனக்குத் தெரியும். இப்போது உன் கையிலிருக்கும் அச்சிசு தாய்ப் பாலில்லாது கதறும். பசிக் கொடுமையை அது தேவிக்கோட்டை வரை தாங்குமா? வழியில் அது மரணமுற்றால்...”

புவன சுந்தரி அலறினாள்.

“பல்லாளரே, மீண்டும் அப்படிச் சொல்லாதீர். அது...”

“குழந்தாய், உன் கவலை புரிகிறது எனக்கு. ஆனால் வழியில் ஏதாமொன்று நடந்துவிட்டால் உன் அக்கா புருஷன் அதற்குப் பிறகு உயிருடன் இருப்பாரா? தன் உயிரை அவன் சும்மாவா விடுவான்? தன் குழந்தையின்... சொல்லத்தான் பிடிக்கவில்லை, ஆனால் இந்தப் போலிப் போக்கிரியை, ஒரே அடியில் கொன்று போடுவான். பிறகு... ஆகையால்தான் இந்தப் போலியின் நன்மையைத் உத்தேசித்தே நாம் இதை...”

அவர் சற்றே நிறுத்தினார். ஏனென்றால் சிசு திடீரென்று கத்தத் தொடங்கிற்று.

“அட சனியனே. அழாதே...” என்று கத்தினான் கயவன்.

அது இன்னும் இரைந்து கத்தியது.

“ஐயனே! அதை ஒன்றும் செய்யாதீர்கள். தயவு செய்து ஒருமுறை அது தன் தாயிடம்... ஐயா!” கெஞ்சினாள் தன் குலமானம், சூழ்நிலை எல்லாவற்றையும் மறந்து.

பல்லாளர் கண்கள் கூடக் கலங்கிவிட்டன இக்காட்சி கண்டு.

ஆனால் கம்பிலி கலங்கவில்லை. எனினும் சிசுவின் கதறல் சகிக்க முடியவில்லை.

“சரி, இதை ஒருமுறை... பிசாசு... பேய்... உம்...” என்று புலம்பிவிட்டு “சரி, ஏய் செங்காணி, திரும்பி நட குகைக்குள்ளே. உம்... ஏ பெண்ணே, நீயும் வா. உம்...”

யந்திரம் போல அவர்கள் அவன் சொன்னபடி செய்தனர்.

கொடியவன் குகைக்குள் திரும்பச் சென்ற போது அமரசுந்தரி மூர்ச்சை தெளியாத நிலையிலேயே கிடந்தாள்.

குழந்தையை வாங்கி அக்காவிடம் விட புவன சுந்தரி முன்னே வந்ததும் “ஏ பெண்ணே, எல்லாமே ஒரே குழப்பமாயிருக்கிறது. இவர்கள் அத்தனை பேரும் என்னை விடமாட்டார்கள் உயிருடன். எனவே எழுப்பு உன் அக்காளை. அவளையும் நாம் அழைத்துப் போவதுதான் சரி.”

செங்காணி விக்கித்து நின்றான். குழந்தையின் அழுகரல் கேட்டோ என்னவோ தூங்கி எழுந்தவள் மாதிரி சட்டென்று எழுந்து விட்டாள் அமரசுந்தரி.

கம்பிலிக்கு ஒவ்வொரு நொடியும் சித்திரவதையாகி விட்டது. சிந்தனையில் எத்தனையோ அச்சமூட்டும் நினைவலைகள். எல்லாரும் நம் எதிரிகளாகவே கூடிவிட்டார்கள். வில்லவனும் செத்துவிட்டான். எனவே இங்கிருந்து தப்புவது என்பது இந்த இரு சகோதரிகளிடம்தான். இவர்கள் உடன் வந்தால்தான். அதுவரை இந்தக் குழந்தை உயிருடன் இருந்தால்தான் சாதிக்க முடியும்.

அவன் கழுத்தில் ஏதோ வழவழவென்று பட்டதும் கையைத் தூக்க முயன்றான். இயலவில்லை. ஆனால் செங்காணி ஏன் தன் கழுத்தை, தன்னை அப்படி வெறிக்கப் பார்க்கிறான்? என்று நிமிர்ந்தவன், ஒரு பாம்பு தன் கழுத்தில் இறங்குவதைக் கண்டதும், “ஓ!” என்று அலறி நகர்ந்தான்.

பாம்பு இந்த ஒலி காரணமாகவோ என்னவோ கழுத்தைச் சுற்றிக் கொண்டுவிட்டதோ.

“ஐயோ!” என்றான்.

கழுத்தில் அரவம் சுற்றிய வேகம்... அது மலைப்பாம்பு போலும். அவன் கண்கள் பிதுங்கின. புவன சுந்தரி ஏதோ பயங்கரப் பேய் ஒன்றைக் கண்டவள் மாதிரி திடீரென்று ஒரு பெரும் கூச்சல் போட்டுச் சுருண்டு விழுந்தாள். ஆனால் அமரசுந்தரி திடீர் திடீரென்று மூர்ச்சை அடையும் அவள் மட்டும் அப்படி அடையாமல் தங்கையை ஆதரவுடன் தாங்கிக் கொண்டாள்.

ஏன் பாம்பு கழுத்தினை இறுகச் சுற்றுகிறதேயன்றி இன்னும் தன்னைக் கடித்துக் குதறவில்லை என்று கம்பிலி திகைத்தாலும் இதுதான் மலைப்பாம்பின் இயல்பு போலும் என்று எண்ணித் தவித்தான்.

திடீரென்று கழுத்து மேலும் அதிகமாக இறுக்குவதை உணர்ந்த அவன் ‘ஐயையோ! இதென்ன? தூக்கில் ஏற்றப்படுவதைப் போல, “ஓ...! உம்... முடியவில்லை.” சத்தமிட கைகால்களை காற்று வாக்கில் ஆதாரம் அகப்படாது உதைத்துக் கொண்டு தொங்கியவனால் பேசவும் முடியவில்லை. ஏன்? மூச்சும் திணறத் தொடங்கியது. விழிகள் ஒரு மாதிரி... அடக்கடவுளே! என்னவென்றே புரியவில்லை. இதுவா உன் கருணை. இதுவா?

கம்பிலி தன் உணர்வு இழந்துவிட்டான். நொடிகளில் அவன் உயிரற்றவன் போலானான்.

அதுவரை ஏதோ ஒரு பயங்கரமான மந்திர தேவதையைக் கண்டு ஸ்தம்பித்துப் போன மாதிரி நின்ற செங்காணி திடீரென்று செயல்பட்டான். மேலே இருந்த பாம்பு தன் பிடியைத் தளர்த்தி ஆளைக் கீழே கொண்டு வந்தது. கழுத்தில் இறுக்கியிருந்த சுறுக்கு அவனால் சட்டென நீக்கப்பட்டதும் கம்பிலி கீழே கட்டை போல வீழ்ந்து கிடந்தான்.

“செங்காணியாரே! இனி நான் கவனித்துக் கொள்ளுகிறேன் இவனை. முதலில் உங்கள் மனைவி, குழந்தை, மைத்துனியை அழைத்துக் கொண்டு வெளியே செல்லுங்கள்” என்று தன் மறைவிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட சித்தேஸ்வரி வெகு நிதானக் குரலில் கூறியதும், ஏதோ யந்திரங்கள் இயங்குவது போல அவர்கள் செயல்பட்டார்கள்.

குகையிலிருந்து வெளிப்பட்ட செங்காணி, அவர் கையில் உயிருடன் குழந்தை, தன் தங்கையைத் தாங்கியபடி அமரசுந்தரி ஆகியவர்களைக் கண்ட மக்கள், அடக்க முடியாத வியப்புடன் மகிழ்ச்சியுடன் பேராரவாரம் செய்தனர்.

பூசாரிதான் முதலில் ஓடி வந்தார்.

அவரைக் கண்டதும் அமரசுந்தரி தாழ்ந்து பணிந்துவிட்டு, “பூசாரியாரே, மனித மனதில் கருணையை இறைவன் ஏன் புகுத்தியுள்ளான் தெரியுமா? இந்தக் கருணையுள்ளம் காரணமாக மனிதப்பிறவி கூடச் சில சமயம் தெய்வீக நிலை பெற முடியும் என்பது கடவுளின் தீர்ப்பு என்று அடிக்கடி அப்பா கூறுவார். இந்த வேதவாக்கினைச் சிறு வயது

முதல் எங்கள் இதயத்திலே பதிப்பித்துக் கொண்டுள்ள நாங்கள் குறிப்பாக நான் சில சமயம் தெய்வம் கூடத் தவறான தீர்ப்பு அளிக்கும் என்பதைக் கடந்த மூன்று நாழிகை நரக வேதனையில் கண்டுவிட்டேன். போதும்! என் ஜென்மத்துக்கும் இந்த அனுபவம் போதும் ஐயா!” என்று கூறிவிட்டு ‘ஓ...!’ என்று வாய்விட்டு அழுதுவிட்டாள்.

“மகனே! கடவுளின் தீர்ப்பு பற்றி தீர்ப்புக் கூற நாம் யார்? என்றாலும் சில சமயம் நாம் பெரியவர்களின் வார்த்தைகளை மதித்திடாது செயல்படும் போதுதான் கடவுளின் தீர்ப்புக்கு விரோதமாகி விடுகிறது. பரவாயில்லை. பல்லாளரின் ராஜதந்திரம் முடிவில் மகத்தான ஒரு வெற்றியைச் சாதித்துவிட்டது. மிருகத்தின் மனதில் மனிதனின் கடைசி திணையளவு கருணையைப் புகுத்தி அவனை தன் பிடிவாத நிலையிலிருந்து தளரச் செய்துவிட்டார்.”

“இல்லை பூசாரியாரே! உங்கள் படவேட்டம்மன்தான் இந்த அதிசயத்தைச் செய்தாள். நான் இல்லை.”

“மன்னர்கள், மந்திரிகள் இங்கு கூடியுள்ள ஆயிரமாயிரவர், சேனாதிபதிகள், வீரர்கள் எல்லாம் செயலற்றுப் போகும்படி செய்துவிட்டான் அவன். ஆனால் தற்காலிகமாக அவனுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பமளித்தாள் அன்னை ரேணுகாம்பாள். படவேட்டம்மன் தன் எல்லைக்குள் மட்டும் அல்ல, எல்லை தாண்டியுள்ள பகுதிகளில் மட்டுமல்ல, இந்த அகில புவனத்துக்கும் அன்பு காட்டிக் கருணை புரியும் புவனேஸ்வரியான ரேணுகாம்பாள் என்று தொண்டைமான் ஒரு காலத்தில் என்னிடம் சொன்னதுண்டு. அது இன்று உண்மையாகி விட்டதை என் அனுபவத்தில் கண்டுவிட்டேன்.”

“என் நண்பரை என்னால் காக்க முடியவில்லை. ஆனால் என் அபிமான சகோதரிகளை அம்பாள் காப்பாற்றி விட்டாள். பூசாரியாரே, நீங்கள் இவர்களுடைய குலகுரு. எனவே இனி உங்கள் மூலம்தான் இவர்களுடைய அடுத்த நிலை பற்றிய தீர்ப்பு வெளிப்பட வேண்டும். நாங்கள் அதற்கு முழுமையாகக் கட்டுப்படத் தயார்.”

இப்படி அவர் கூறியதும் ஏனையோரும் “கட்டுப்படுகிறோம்!” என்று முழங்கினர் ஒரே குரலில்.

பூசாரி மட்டும் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசவில்லை. தன் மீது இத்தனை பேரும் சுமத்திடும் பெரும் பொறுப்பு சாதாரணமானதில்லை. இன்றும் நாளையும் என்றும்

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

பேசப்பட்டு விவாதத்துக்குரியதாகக் கூடிய ஒரு தீர்ப்பாகவே இருக்கும். எனவே தாம் இதில் மிகமிக எச்சரிக்கையாக இருந்தாக வேண்டும். இந்த எச்சரிக்கையுடன் தான் ஒரு நல்ல முடிவை வழங்கிட படவேட்டம்மைதான் வழி காட்ட வேண்டும் என்று நினைத்தபடி கையெடுத்துக் கும்பிட்டார்.

வானத்தைப் பார்த்து அவர் கையெடுத்துக் கும்பிட்டது கண்ட அனைவரும் அந்நேரம் அதே போன்று பயபக்தியுடன் கும்பிட்டனர் என்றால், அது அவருக்குக் கொடுத்த பெரு மதிப்பாகும்.

குகைவாசலில் ஒரு பெரு முழக்கம் கேட்டது. வானத்தை நோக்கிக் கும்பிட்டவர்கள் கவனம் சட்டென்று அங்கே திரும்பியது. கம்பிலித்தேவன் கட்டுண்டு கிடந்தான். ஆனால் அவன் முன் போல மூர்ச்சை ஆகிக் கிடக்கவில்லை.

“ஓ!” என்று கத்தினான். அவன் அருகே தலைவிரி கோலமாக நின்றாள் நெட்டுர் ராணி சித்தேசுவரி. இல்லை, பயங்கரமான மகா காளியாகவே அவள் அத்தனை பேருக்கும் காட்சியளித்தாள். எனவே மீண்டும் அனைவர் கரங்களும் அவர்களையறியாமல் “ஆத்தா வணங்குகிறோம்” என்று மனதாரச் சொல்லி பணிவாக வணங்கினர்.

கட்டுண்டு கிடந்தவன் எகிறி எகிறி உருண்டு புரண்டு கத்தினான், இல்லை கர்ஜித்தான் என்று கூடக் கூறலாம்.

அமரசுந்தரி, அத்தை சித்தேசுவரி ஒரு பெண்ணாயிருந்தும் அதை மறந்து அவனைத் தூக்கிலிட முடிவு செய்ததும் அவளிடம் மன்றாடினாள். வெளியே பல்லாளராயர் கம்பிலியுடன் பேசிய காலை, குகைக்குள்ளே புகுந்த அத்தை, மூர்ச்சையாகிக் கிடந்த அமரசுந்தரியை சில நொடிகளில் தெளிவித்து விட்டாள். அமரசுந்தரி அத்தையிடம் தான் அவள் புத்திமதிப்படி நடக்காததை நினைத்து, தன் இரக்கமே தனக்குப் பழியானதை நினைத்து, தன் கணவன் தன்னை நாடிவந்தும் கூடத் தன்னை, தன் குழந்தையைத் தொடவும் இயலாத கொடுமை நிலையை நினைத்து, அத்தனைக்கும் தானேதான் காரணம் என்றும் தன்னால் வாழ வேண்டிய தங்கையும் இப்போது சாகப்போகிறாள், தான் பெற்ற குழந்தையும் சாக வேண்டுமென்றால் ஐயோ கொடுமையே! என்றெல்லாம் புலம்பினாள்.

“நடந்தது நடந்துவிட்டது. இனி அடுத்தது பற்றி யோசி” என்று அத்தை சமாதானப்படுத்திவிட்டு “கம்பிலியை பழி வாங்குவேன்” என்றாள்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

ஆனால் அமரசுந்தரி “தன் குழந்தை, தன் தங்கை இரு உயிர்களும் அவனிடம் சிக்கியிருக்கும் போது...”

“இல்லை! எனக்குப் படவேட்டம்மன் ஒரு சந்தர்ப்பம் தருவாள்” என்று கூறியதும் அமரசுந்தரி “அப்படியானால் தான் குறுக்கிடவில்லையென்றும் என்ன இருந்தாலும் ஒரு பெண்மணி இத்தகைய சாகசச் செயல்களை செய்வதைத்தான் விரும்பவில்லையென்றாலும், தடுக்கவில்லை” என்றும் கூறினாள்.

ஆனால் பல்லாளர் நெட்டூர் ராணி குகைக்குள் நுழைந்ததைக் கவனித்துவிட்டதால், அவனை அங்கு அனுப்ப ஒரு தந்திரம் செய்தார் என்பதும் அவரைத் தவிர வேறு யாரும் அறியவில்லை.

இப்போது நிலைமை முற்றிலும் மாறிவிட்டது. இதோ காலடியில் கிடக்கிறான் கட்டுண்ட கரடியைப் போல். அதை சுருக்கிட்டுக் கொல்லவில்லை அவனை. அதுவரை அதை கருணையுள்ளம் படைத்தவள்தான் என்று நினைத்த அமரசுந்தரி ‘இனி என்ன, தங்களுக்கு ஆபத்து நீங்கியது. பல்லாளர் கம்பிலிக்கு உரிய தண்டனையை வழங்குவார்’ என்றுதான் நினைத்தாள்.

எனினும் ஒவ்வொரு நொடி தாமதமும் சித்திரவதையாக அல்லவா இருக்கிறது. பூசாரி ஏன் இன்னமும் தயங்குகிறார்? என்று அவள் தவித்த போது புவன சுந்தரி தெளிந்து விட்டாள்.

சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்தாள். சுற்று முற்றும் பார்த்துப் பரக்கப் பரக்க விழித்தாள்.

‘சே! இவ்வளவு பேர்களுக்கெதிரே தான் ஒரு குழந்தை மாதிரி அச்சத்தால் மூர்ச்சையாகி... சேச்சே!’ என்று தன்னைத் தானே குறைகூறிக் கொண்டு எழுந்தவள் எல்லாரும் கைகூப்பியபடி குகைவாயிலைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பது கண்டு ஏன் இப்படி என்று நினைத்தபடி அந்தப் பக்கம் திரும்பியவள் மீண்டும் ஒவென்று அலறிவிட்டாள்.

தலைவிரி கோலமாகப் பயங்கரத் தோற்றத்துடன் செக்கச் செவேல் என்று சிவந்த கண்களும், கையில் நீண்ட வாளும், கழுத்தில் பெரும் பாம்பு போல நெளிந்து சுருண்டிருக்கும் நீண்ட கயிறும், வெள்ளை ஆடையில் படிந்த மண் புழுதியால் ஏற்பட்ட

செம்மண் பூச்சுடனும் நின்ற சித்தேஸ்வரியைக் கண்டுதான் அவள் அப்படி அலறி அடங்கினாள்.

கட்டுண்டு மண்ணிலே உருண்டு கிடந்தவன் சொன்னான்.

“பேடிகளைப் போல பெண் பிள்ளையை விட்டு என்னை வஞ்சித்தவர்களே! உங்களிலே ஒரு ஆண்பிள்ளை கூட இல்லையா?” என்று கத்தினான்.

பல்லாளர் துணுக்குற்றார்.

திம்மப்பர் “உம்” என்று உறுமினார்.

வேட்டைக்காரன் பற்களைக் கடித்தான்.

ஆயினும் ஏகாந்த வில்லவரையர் சற்றே முன்னே வந்து “பல்லாளரே, அவன் கேட்பது நியாயம்தான். ஒரு பெண் பிள்ளையால்தான் அவன் கட்டுண்டான். அவனை விடுவித்து...”

“இல்லை வில்லவரே! அவன் பெண் வெறி பிடித்த பேயன். அறநெறி மறந்த அக்கிரமக்காரன். உத்தமர் குடி கெடுத்த உலுத்தன். மனிதர்களைத் தீவைத்துக் கொன்ற மாபாவி. தான் செய்த கொடுமையைப் பிறர் மீது சுமத்தி நம்மையெல்லாம் வஞ்சித்த போக்கிரி. கம்பிலி நாட்டுப் பெரு மன்னன் வேடமிட்டு நம் தமிழகத்தில் கொடுமைகளைப் புரிந்திட்ட கொடியவன். எனவே அவனுக்கு உரிய தண்டனை உண்மையான சர்ப்பத்தைவிட்டுக் கொல்லுவதுதான்” என்று அடுக்கு மொழியில் ஆத்திரத்துடன் அறிவித்ததும் யாரும் பேசவில்லை.

“பாம்பைவிட்டுக் கொல்லத் தைரியமிருந்தால் செய்வதுதானே. அதற்குப் பதிலாக ஒரு பெண் பிள்ளையைவிட்டு தூக்குக் கயிறு போடுவது மட்டும் தூர்த்தர்கள் வேலையில்லையா?”

“முடு வாயை!” என்று கர்ஜித்த குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தவள் முதலில் புவன சுந்தரிதான். ஏனென்றால் அப்படிச் குரல் கொடுத்தவன் விஜயகுமார வில்லவரையன்தான்.

“தாத்தா! நீங்கள் தயவு செய்து சற்று நகருங்கள். வேட்டைக்காரரே, அன்று நீங்கள்தான் இவனைக் கொல்ல வேண்டாம் என்று தடுத்தீர்கள். அதன் பலன்... பரவாயில்லை. எனக்கு ஓர் உதவி செய்ய முடியுமா?”

“என்ன உதவி தம்பி?”

“இவனுடைய கட்டுக்களை அவிழ்த்துவிடுங்கள். அதை கட்டிப்போட்டதால் நாம் எல்லாம் பெண்பிள்ளைகளாய் விட்டோம் அல்லவா? அந்தக் கேவலத்தை நீக்கிட, பல்லாளரே மற்ற பெரியவர்களே, எனக்கு அனுமதி தாருங்கள்” என்று பணிவாகவும் ஆனால் வார்த்தைகளை அழுத்தமாகவும் உச்சரித்துக் கூறியதும் பல்லாளர் “நல்லது. தானப்பரே, வில்லவன் வேண்டுகோள்படி செய்திடுங்கள்” என்றார்.

பூசாரியாரைப் பார்த்தார் பல்லாளர்.

“சரி, தம்பியின் சுய பொறுப்பு சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் இது. எனவே படவேட்டம்மாளின் நோக்கம் என்று நம்பிச் செயல்படுங்கள்!” என்றார் பூசாரியும்.

ஆனால் மாகாளி மாதிரி தலைவிரி கோலமாக நின்ற சித்தேஸ்வரி குகை வாயிலில் நின்ற நிலை பயங்கரமாயிருந்தாலும் வாய் திறக்கவில்லை.

வேட்டைக்காரன் கம்பிலியை நெருங்கிக் கட்டுக்களை அறுத்து விடுவித்தான் அவனை. கம்பிலி எல்லோரையும் ஏதோ புழுவைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்துக் கொண்டே எழுந்தான். அவன் கைகளில் கட்டப்பட்டிருந்த கட்டுகளின் இறுக்கம், கழுத்தில் கயிறு இறுகிய போதுண்டான வலி, ரத்த ஓட்டமே நின்றுவிட்ட மாதிரி...

“ஆ!” என்று ஒரு பயங்கர அலறல் அவனிடமிருந்து புறப்பட்டதும் அங்கு குழுமிருந்தவர்களில் சிலர் பதறி விட்டனர். எல்லோருமாகத் தங்கள் வாளையும் உருவினர். மீண்டும் ஒருமுறை அவன் கத்தியது கர்ஜனை போன்றிருந்தது. தொடர்ந்து ஆர்ப்பாட்டமாக சினத்துடன் இடையே தன் கைகளில், கால்களில் உணர்ச்சி கூடி முறுக்கேறும் வண்ணமாக மடக்கி, நீட்டி, சொடுக்கி, உதறிவிட்டு “உம்” என்று பெரிதாகக் கரடி உறுமுவதைப் போல உறுமினான்.

“பல்லாளராயரே! தென்னகத்தில் ஆயிரம் ஆண்டுகள் கொடி கட்டிப் பறந்த மாபெரும் ராஜ குடும்பத்தில் வந்த பல்லாளர்களில் நீங்கள் மூன்றாவது தலைமுறை இல்லையா? ஆம்! அன்று வீரம் முழுமையாக இருந்தது. அடுத்த பரம்பரையில் பாதியாகக்

குறைந்தது. உங்கள் தலைமுறையில் அறவே அது உங்களிடம் இல்லை” என்று கூறியதும் பல்லாளர் ஏதோ பதில் கூறுவதற்குள்ளாக “மூடு வாயை” என்று வில்லவரையர் கத்தினார்.

“ஏன் மூட வேண்டும் வில்லவரே! உங்களைப் போல நான் துருக்கனுக்குப் பயந்தோடும் பரதேசியா? இல்லை துருக்கனுக்கு வால் பிடிக்கும் ராஜ பரம்பரையா? உண்மையைச் சொன்னால் வாயை மூடு என்று ஊளையிடுவதேன் கிழட்டு...”

“பல்லாளரே! இவன் வாய்த்துடுக்கை நாம் இப்படியே விடுவதற்கில்லை!” என்றார் திம்மப்பர்.

இடி இடியென்று சிரித்தான் ஆத்திரத்துடன் கம்பிலி மீண்டும்.

“ஆந்திரத்தின் மண்ணில் துங்கபத்திரை ஓடுகிறது. ஆந்திர மக்கள் இடையே வீரம் ஓடுகிறது என்ற பழமொழியை மறந்து போய் அரவத்துக்கு (தமிழ்) வால் பிடிக்க வந்த திம்மப்பரே. பொம்மிடியில் மண் இல்லை பொதிகள் உண்டு உம் தொப்பையைப் போல! அங்கே கிடக்காமல்...”

“வாயை மூடப்போகிறாயா இல்லையா?” என்று கத்தினான் இக்கேரி.

“ஓகோ! கொம்பேறி மூக்கனான இக்கேரியா? பேஷ், பேஷ்! நீ என்னை வாயை மூடச் சொல்வதற்கா இங்கு ஓடி வந்தாய்? ரொம்ப ரொம்பப் பேஷ்” என்றான்.

ஆனால் விஜயகுமாரன் வாய் திறவாமல் அவன் அருகில் வந்து நின்றான்.

“எதைக் கொண்டு உன் உயிரை முடித்துக் கொள்ளப் போகிறாய்? வாளா, ஈட்டியா, வில்லா அல்லது வெறும் கைகளா?” என்று கர்ஜித்தான்.

“இருட்டிலே திருட்டுத்தனமாக வாள் வீச்சில் தோள் வெட்டிய தீரன் நீதானா? ஏ பொடிப் பயலே, இங்குள்ள பேடிகளில் நீதான் வயதில் இளையவன். எனவே நீ ஏன் இதற்குள் சாக நினைக்கிறாய்?”

“உளறாதே உலுத்தா. எது தேவை?”

மீண்டும் சிரித்தான் கர்ண கரூரமாக.

“ஏ பொடிப் பயலே, வீண் வார்த்தைகளை ஏன் அள்ளி வீசுகிறாய்? இத்தனை பேர்களும் உனக்குத் துணையாக நிற்கும் தைரியத்தில் ஏதேதோ பேசினால். உன்னை நான் ஒரே வீச்சில் வெட்டிப்போட முடியும். ஆனால் நீ செத்த அடுத்த கணமே இந்த ஆயிரக்

கணக்கான ஆடுகள் என் மீது பாய்ந்து ஆளுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பிடுங்கித் தின்னும் பிணந்தின்னிக் கூட்டம். இதுதான் உண்மை! மாறாக ஏன் இந்த நாடகம்?” என்று கேட்டதும் செங்காணியால் இந்த ஏச்சினைத் தாங்க இயலவில்லை.

“தம்பி! நீ இப்படித் தள்ளி நில். நீ தயங்கும் ஒவ்வொரு நொடியும் இவனுடைய விஷநாக்கு வினை நாக்காக வளர்கிறது” என்று சொன்னபடி பாய்ந்து வந்தான்.

மீண்டும் ஒரு முறை சிரித்தான் கம்பிலி பயங்கரமாக.

“பெற்ற குழந்தையையும், உற்ற மைத்துனியும் உயிருக்கு மன்றாடும் போது எங்கேப்பா இந்த வீரம் போச்சு! கேவலம் ஒரு பெண் பிள்ளையைக் கொண்டு என்னைக் கண்ணி வைத்துப் பிடித்த உங்களுக்கு வீரம் வேறாக்கும். வெட்கக்கேடு.”

“பல்லாளரே, நான் கெட்டவனா நல்லவனா என்று ஆராய்ந்துத் தீர்ப்புக் கூறும் உரிமையோ தகுதியோ இங்கு யாருக்கும் இல்லை. சரிக்குச் சரி என்று என்னுடன் போரிட ஒரு ஆளை அனுப்பிப் பின்னால் ஆயிரமாயிரமாக அணிவகுத்து நிற்கும் உங்களிடம் நான் பிச்சை கேட்கச் போவதில்லை! ஆனால் ஒரு நிபந்தனை போடுகிறேன்” என்று, கத்திவிட்டு எல்லோரையும் ஒரு முறை அலட்சியமாகப் பார்த்தான்.

பல்லாளர் இவ்வளவு கொடியவனாக, எதற்குமே தளராத ஒரு மிருகமாக இருக்கிறானே இவன் என்ற வெறுப்பில் “நீ இருக்கும் நிலையில் உன்னால் எப்படி இம்மாதிரியெல்லாம் பேச முடிகிறது?” என்று கேட்டார்.

“இதுதான் எனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம். நான் கற்பனையில் காலமோட்டும் சத்திய வாக்கியன் அல்ல. காரியத்தில் கண்ணாயிருக்கும் சுயநலவாதி. புரிகிறதா காரணம்...”

“கடவுளே!” என்றார் வில்லவரையர்.

“நீங்கள் இத்தனை ஆயிரம் பேர்கள் இருக்கும் போது அவர் வேறு எதற்கு வில்லவரையக் கிழவா?” என்று கூறிவிட்டுக் கடகடவெனச் சிரித்தான்.

பூசாரி கூடப் பொறுமையிழந்து விட்டார்.

“சரி, உன்னுடைய நிபந்தனைதான் என்ன?” என்று கேட்டார் நிதானமாக.

அமரசுந்தரிக்கு இப்பொழுதுதான் மனம் சற்றே நிம்மதி கொண்டது.

புவன சுந்தரிக்கோ இது வரை, அச்சத்தால் அதாவது எங்கே விஜயன் அவனுடன் மோதி... என்று பயந்தாலோ அந்த அம்சம் சற்றே குறைந்து மூச்சுவிட முடிந்தது.

பூசாரிக்கு இந்த நாட்டில் உள்ள செல்வாக்கு எவ்வளவு என்று கம்பிலிக்குத் தெரியும். எனவேதான் ஏதாவது ஒரு துரும்பு இங்கு உதவுமென்றால் அது இந்தப் பூசாரிதான் என்ற ஒரே முடிவில் இவரை நாம் கைக்குள் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும், அதற்குத் தம் பேசினால்தான் பலன் ஏற்படும் என்றும் ஊகித்தான்.

“ஐயா பூசாரியாரே! நீங்கள் புனித ஆத்மா, தெய்வ தாசர். எனவே உங்களையே நான் கேட்கிறேன். இத்தனை பேரும் ஓநாய்கள் போல இரை தேடிக் காத்திருக்கும் போது நான் தப்ப முடியுமா? அதற்கு வாய்ப்புண்டா?”

“நான் தெய்வசேவையில் ஈடுபட்டவன். எனவே என்னிடம் இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் கேட்பதற்கில்லை. இவர்கள் உனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் தருகிறார்கள், உன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி. நீ இதுவரை செய்த விபரீதங்கள் போதும். இப்போதாவது இங்குள்ளவர்களிடம் நியாயமாகப் போர் செய்ய அனுமதிக்கிறோம்” என்றார்.

“வெற்றியடைந்தாலும் சரி, தோல்வி கண்டாலும் சரி, என் உயிர் எனக்குச் சொந்தமில்லையே பூசாரியாரே.”

பூசாரியார் திடுக்கிட்டார்! பல்லாளரும்தான்!

“மனிதனாகவே இருக்கத் தகுதியற்ற இவனை நாம் உயிருடன் விடுவதா? கூடாது கூடாது?” என்று கத்தினார்கள் அத்தனை பேர்களும்.

“பார்த்தீர்களா பூசாரியாரே! பிறகு நான் சண்டையிடுவானேன், வெற்றி பெறுவானேன், பிறகு சாவானேன்? அந்த வம்பெல்லாம் தேவையில்லை. இப்பொழுதே கொன்று போட்டுவிடுங்கள். இதோ என் கழுத்தை நீட்டிவிட்டேன். தரும நியாயமறிந்த பூசாரியான நீங்களே இதைச் செய்தாலும்...”

“சிவ சிவ!” என்று கூறிக் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டார் அவர்.

கம்பிலி கெட்டிக்காரனில்லையா?

“சரி! அவரையே அழையுங்கள், எனக்கு மறுப்பில்லை” என்றான்.

“எவரை அழைப்பது?”

“இப்பொழுது ஏதோ பேர் சொன்னீர்களே. அவரைத்தான் கூப்பிடுங்களேன். என்னை வெட்ட நீங்கள் இல்லயென்றால் அவர்தான்.”

“நிறுத்தப்பா உன் உளறலை! நான் சிவ சிவா என்று கடவுள் திருநாமத்தையல்லவா செபித்தேன்” என்றார் பூசாரி.

“ஓகோ! அவரையே அழைத்தீர்களா? அதுவும் சரிதான். உங்களுக்குப் பதில் அவரே வந்து வெட்டட்டுமே. எனக்கு ஆட்சேபனையில்லை. முப்பதாயிரம் பேர்களும் பிணந்தின்னி கழுகுகளைப் போலப் பாய்ந்து பிடுங்குவதற்குப் பதில் நீங்களோ அல்லது நீங்கள் கூறும் அந்த சிவ சிவக் கடவுளோ வந்து நடத்துவதை நான் ஏற்கிறேன்!” என்றான் கேலியும் கிண்டலும் அதே சமயம் ஏளனமும் வெறுப்பும் நிறைந்திட்ட குரலில்.

பூசாரிக்கு மட்டுமல்ல, எல்லாருக்குமே நன்றாகப் புரிந்தது தன்னைக் கொல்லாமல் உயிருடன் விடவேண்டுமென்று கோருகிறான் அவன். சே! இந்த விஷப்பூச்சியை உயிருடன் இனியும் நடமாடவிட்டால் நாடும், நாட்டு மக்களும் நாசமாகிவிடுவது திண்ணம் என்றுதான் நினைத்தனர். ஆனால் சாத்தான் வேதம் ஓதுவது போல இவன் இப்போது நியாயம் பேசுகிறானே. இதுவரை உயிருடன் விட்டதால்தானே.

“ஏ போலி வேஷப் போக்கிரியே. உன்னை அறை கூவி அழைத்தவனுடன் நீ விரும்பும் முறையில் சண்டையிடு. கெலித்தால் உனக்கு உயிர்ப்பிச்சை. ஆனால் ஆயுள் தண்டனை. தோற்றால், நீ உலுப்கானிடம் ஒப்படைக்கப்படுவாய். இதுதான் என் முடிவு. என்றாலும் இம்முடிவும் பூசாரியார் அங்கீகாரத்துக்குட்பட்டதுதான்” என்றார் பல்லாளர் சலிப்புற்ற குரலில்.

“பேஷ்! வென்றாலும் தோற்றாலும் தண்டனை மரணம்தான் இல்லையா? இது ரொம்ப ரொம்ப நியாயம்தான். பூசாரியாரே, தெய்வ தாசரான உங்களுக்கு இது...” என்று நயமாக இழுத்தான்.

“நியாயமாகத் தோன்றவில்லை” என்றார் அவர்.

இந்த இடத்தில் தனக்குக் கிடைத்துள்ள சந்தர்ப்பத்தைச் சற்றே திறமையாகக் கையாள வேண்டும் என்று மிகவும் தந்திரமாகச் சொற்களை கையாளத் துவங்கினான் கம்பிலி.

“பூசாரியாரே! நீங்கள் தெய்வத் தொண்டராகவே வாழ்நாள் முழுமையும் இருப்பதால் கேவல உணர்ச்சியுள்ள மனிதர்களின் மனோ நிலைமை அறிய முடியாது. இவர்கள் அத்தனை பேரும், இந்த பெரிய பல்லாளரையும் உள்ளிட்டுத்தான், என்னைத் தீர்த்துக் கட்டவே விரும்புகிறார்கள். இந்தப் பொடியன் கூட நான் சண்டையிடுவது வெற்றியில் முடிந்தால் ஆயுள் தண்டனை. தோல்வியில் முடிந்தால் அவன் கையாலேயே சாவு. அதை விட்டு நாடு கடத்துதல் என்று கூறுவதெல்லாம் வெறும் பேச்சு. விரட்டிவிட்டு நாயைக் கல்லால் அடித்துக் கொல்லுவது போல.”

பூசாரியார் மீண்டும் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டார். ஆனால் இவ்வளவு அமாக்களத்தில் அமைச்சர் பெத்தண்ணா ஒருவர்தான் அவன் எதற்காகவோ காலங் கடத்தும் தந்திரத்தைக் கையாளுகிறான் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டு தம் அருகே சோழகரை அழைத்தார்.

இந்தச் சமயம் மலை மீதிருந்தவர்கள் ஏதோ பெரியதொரு கூச்சல் போட்டதும் சட்டென அனைவரின் கவனமும், விஜயகுமார வில்லவன் கவனம்கூட அங்கே ஒரு நொடி சென்றதும் கம்பிலி கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் அமரசுந்தரி, புவன சுந்தரி இருவருக்கிடையே வந்து நின்றுவிட்டான். அவர்கள் என்ன ஏது என்று கூடப் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை.

விஜயகுமார வில்லவன் சட்டெனத் திரும்பியதும் இம்மாறுதலைக் கண்டு வெகுவாக அதிர்ந்து போனான். அவன் மட்டுமில்லை. அண்மையிலிருந்த பலரும் கம்பிலியின் இந்தத் தந்திரம் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போயினர்.

“பூசாரியாரே! இனி நீங்கள்தான் தீர்ப்புக் கூற வேண்டும். இந்த இருவரும்தான் என் உயிருக்குக் காப்பு. இவர்கள் உயிருடன் உங்களிடம் திரும்ப வேண்டுமானால் என் உயிர் நான் விரும்புமிடம் வரை நிலைக்க வேண்டும். நீங்கள் கடவுள் தொண்டர். நானோ மனிதனை அறிந்தவன். எனவே இப்போதைக்கு இதைத் தவிர வேறு வாய்ப்பு எதுவும் எனக்கு இல்லை.”

பூசாரியார் அவனை மிகவும் வெறுப்புடன் பார்த்தார்.

“இவ்வளவு நடந்த பிறகும் உனக்கு உன் உயிர் மீது, மிகக் கேவலமான வாழ்க்கையை மேற்கொண்டுள்ள உனக்கு உயிர் ஆசை விடவில்லையே!”

“ஆமாம் பூசாரியாரே! நான் முதலிலேயே கூறிவிட்டேன். நான் மற்றவர்களைப் போல சாதாரண மனிதன் என்று. நீங்கள் தெய்வத் தொண்டர். ஆதலால் எங்களைப் போன்ற நர மனிதர்கள் நிலைமை அறிய மாட்டீர்கள்.”

ஆனால் இவர்கள் பேச்சில் பல்லாளர் கவனமில்லை, ஏன்? பலருடைய கவனமும் மேலேயிருந்து வந்து கொண்டிருக்கும் துருக்க வீரர்கள் கோஷ்டியொன்றின் மீது. அவர்களுக் கிடையே உச்சந்தலை முதல் உடல் முழுமையும் கட்டுகள் போட்ட ஒருவன் அவர்களுக் கிடையே குதிரை மீது அமர்ந்திருந்ததையும் பார்த்தனர்.

அந்தக் கோஷ்டித் தலைவனாக வந்தவன் வேறு யாருமில்லை. இங்கு கூடியுள்ள ஆயிரமாயிரம் பேர்களும் யாரை ஆத்திரத்துடன், வர்மத்துடன் வேட்டையாடுகிறார்களோ அந்த உலாப்கான்தான். ஆனால் அவன் பக்கத்தில் உரு தெரியாமல் கட்டுப்போட்டு வருவதால் யார் என்று திகைத்தனர்.

உலாப்கான் கம்பீரத்துடன்தான் அமர்ந்திருந்தான் தன் குதிரை மீது. அவன் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தவன் முகம் தெரியாவிட்டாலும் அவன் கண்கள் இங்கே நடப்பதைக் கவனிக்காமலில்லை. கம்பிலியின் மனதில் ஏதோ திடீரென்று ஒரு அதிர்ச்சி நினைவு. ஏதோ பெரும் ஆபத்து தனக்கு ஏற்படும் அறிகுறிதான் அதோ வரும் உலாப்கானும் அந்தக் கட்டுப்போட்ட ஆளும் என்று அவன் உள்மனம் எச்சரித்தது. கூட்டத்தில் கவனம் அங்கே வருபவர்களிடம் ஊன்றி நிற்கும் இச்சமயத்தை நழுவவிட்டால்...

ஒரு நொடி தாமதிப்பதும் ஆபத்து.

சட்டென அமரசுந்தரியின் கையில் இருந்த குழந்தையைப் பிடுங்க யத்தனித்தவன் தோளை ஓங்கிக் குத்திவிட்டாள் புவனி.

“ஐயோ..!” என்று அலறி அவள் பக்கம் ஆக்ரோஷத்துடன் திரும்பியவன் கழுத்தில் மீண்டும் சுருக்கு வந்து விழுந்துவிட்டதும் அது தரதரவென்று அவனை இழுத்துத் தள்ளியதும், தொடர்ந்து பயங்கரமான அலறல் ஒன்று எழுந்ததும், “ஆ...! அதோ பத்ரகாளி. அம்மா காளி” என்று கூடியிருந்த அத்தனை பேரும் ஒரே குரலில் பயங்கரத்துடன் கத்தித் தங்கள் கண்களை மூடி ஆனால் கும்பிட்ட கைகளைக் கீழே இறக்காமல் அப்படியே மெய்ம்மறந்து நின்றதும் அதி ஆச்சரியமாக மட்டும் அல்ல, அற்புதக் காட்சியாகவும் இருந்தது.

தன் அருகே வந்து மரியாதை வணக்கம் செய்த உலாப்காணைக் கைலாகு கொடுத்து வரவேற்ற பல்லாளரும் குகை வாயிலில் நிற்கும் அந்தப் பயங்கர வீராத்தானை மரியாதையாக நோக்கி வணக்கமும் செலுத்தினார்.

ஆனால் செக்காடுவது போல இழுக்கப்பட்டு பூமியில் சுழன்று சுழன்று உருண்டு அலறிய கம்பிலியை, கதறு கதறு என்று கதறி தாங்க முடியாத தன் வேதனையையும் வலியையும் வெளிப்படுத்தினான்.

14

சுட்டென்று மாறிவிட்ட இந்த விபரீதச் சூழ்நிலை மீண்டும் எவ்வாறு மாறும் என்று அங்கு கூடியிருந்த ஆயிரமாயிரம் பேர்களின் நெஞ்சம் பதறிய நேரத்தை நாமும் சற்று நீளவிட்டு திடீரென்று எப்படி இங்கே வந்தார்கள் அந்த உலாப்கானும், அவனுடன் வந்து கட்டுப்போட்ட ஆளும்? மிகச் சுருக்கமாகவாவது இங்கு கூறினால்தான் தொடர்பு தெளிவாகப் புரியும்.

சற்றும் எதிர்பாராதவிதமாகச் சிறிதும் நியாயமின்றித்தான் பில்லமராயனைத் தாக்கிவிட்டான் கம்பிலி. ஆனால் அவன் செத்துவிட்டான் என்று நினைத்த கம்பிலி, தொலைந்தான் பயல் என்ற நிம்மதியும் கொண்டு விட்டான்.

‘இனி தேவகோட்டையான்தான் இந்த முக்கூட்டுக் கொள்ளையரில் தனக்குப் பங்காளியாக இருப்பது. இந்தப் பில்லமனை ஒழித்துக் கட்டிய மாதிரி அவனையும் தீர்த்துக் கட்டிவிட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தனக்கே அத்தனைப் பொன்களும் வந்து சேரும். நெடுநாளாக விரும்பும் அந்தப் பெண், கொள்ளையில் ஏராளமாகக் குவிந்திருக்கும் பொன் ஆகியவையுடன் கடல் தாண்டிவிட்டால் அப்புறம் பூரண நிம்மதிதான். பிறகு எக்காலத்தும் எந்தத் தொல்லையும் எந்தத் திசையிலிருந்தும் தன்னை நாடமுடியாது’ என்றுதான் நினைத்தான் கம்பிலி.

ஆனால் இவன் நினைத்து இறுமாந்தது போல அந்தப் பில்லமன் செத்துவிடவில்லை. பாவிக்குச் சதாயுள் என்ற பழமொழி அவன் விஷயத்தில் பலிதமாகிவிட்டது. பிணம் போலக் கிடந்தவனுக்கு நெடுநேரம் கழித்துத்தான் நினைவு

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

வந்தது. மூர்ச்சை தெளிந்தவன் தாகத்தால் தவித்தான். ஆனால் அங்கு யாரும் இல்லையே. மெதுவாக எழுந்திருக்க முயன்றான். இயலவில்லை. முக்கி முனகித் தவித்தான் நெடுநேரம். வெறும் காசு பணத்துக்காகத்தானே தன் ஆட்கள் தன்னிடம் இருந்தார்கள். அன்போ பாசமோ கொண்டா அவனிடம் தங்கினார்கள்? இன்று கம்பிலி கை ஓங்கியதும் அவனிடம் போக வேண்டியதுதானே.

எப்படியோ தட்டுத்தடுமாறி எழுந்தான். பக்கத்திலிருந்த கல்லில் சாய்ந்து கொண்டு கண்களைத் திறக்க முயன்றான். திறந்த கண்களில் கூட ரத்தத்துளிகள். கரத்தைத் தூக்கவும் சக்தியில்லை. இனி பிழைக்க முடியுமா? சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். தொலைவில் யாரோ போவது தெரிந்தது. குதிரைகளில் போகிறார்களா? அல்லது... புரியவில்லை. நாக்கு வறட்சி - உதட்டைப் பற்களால் கடித்துக் கொண்டு சற்றே நகர முயன்றான். இயலவில்லை. திரும்பத் தான் முன்பு சாய்ந்திருந்த கல்லிலேயே சாய முயன்றவனை ஏமாற்றிவிட்டு அந்தக் கல்தான் நகர்ந்தது.

“அடக்கடவுளே! இந்தச் சாய்மான ஆதாரமும் போய்விட்டதா” என்று சலித்தபடி அப்படியே மல்லாந்து படுத்தான். கண்கள் வான மண்டலத்தைப் பார்க்கக் கூசின. எனவே கண்களை மூடினான். சிறிது நேரத்தில் அயர்ந்து தூங்கி விட்டான்.

ஏதோ ஒரு அரவம். இனம் புரியாத ஒலி. கண்கள் அச்சத்துடன் திறந்து பார்க்க முயன்றான். அருகே இரண்டு பேர்கள் நிற்பது தெரிந்தது. மெதுவாகத் “தண்ணீர்... தண்ணீர்” என்று முணுமுணுத்தான்.

உடனே தண்ணீர் அவன் வாயில் ஊற்றப்பட்டது. சிறிதே தெம்பும் தெளிவும் ஏற்பட்டது அவனுக்கு. இப்போது மலர மலரக் கண்களை விரித்து அவர்களை உற்று நோக்கினான்.

தன் மார்புக் காயங்களில் அவர்கள் ஏதோ மருந்து போடுகிறார்கள். நெற்றியிலும்தான். மெல்லத் தூக்கி உட்கார வைத்து உடலின் இதரப் பகுதிகளிலும் உள்ள காயங்களில் ஏதோ தடவுகிறார்கள். நெற்றியில் ஒரு பெரும் கட்டு. அது முச்சகாலே முணு வீசம் முகத்தை மூடிவிட்டது. மார்பில் ஒரு விரிவான கட்டு. அடுத்தாற் போல் வயிற்றிலும் வலது கரத்திலுமுள்ள வெட்டுக் காயங்களில் மருந்து வைத்துக் கட்டுக்கள் போட்டனர்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

‘யார் இவர்கள்? தன் மீது கூட கருணை காட்டும் அளவுக்கு நல்ல மனம் படைத்தவர்கள் என்றால் அவர்கள் யாராயிருக்க முடியும்? நம்மைக் கண்டாலே கொன்று போடும் நோக்கம்தானே உண்டாகும் யாருக்கும்!’

“ரஹ்மத், இவன் உயிருக்கு ஒன்றும் ஆபத்து இல்லையே?”

“இல்லை இளவரசே. இவன் பிழைத்துக் கொள்ளுவான். ஆனால் நீண்ட காலமாகும்” என்ற பதில் மிகவும் அடக்கமாக வந்தது.

குரலிலேயே ஊகித்துவிட்டான் பில்லமன் அவர்கள் யார் என்று.

‘அப்படியானால் தன் நிலை பேயிடமிருந்து தப்பிப் பிசாசிடம் சிக்கிக் கொண்ட கதைதானா? எவன் தன்னைக் கண்டதுமே கொன்று போடுவானோ அவனிடம்தான் சிக்கிவிட்டோம். என்றாலும் உடனே வெட்டாமல் ஏன் இம்மாதிரி சிகிச்சை செய்து தன் உயிரை மீட்பதில் அக்கறை காட்டுகிறான் அவன்?’

பில்லமன் திடுக்கிட்டான். ஆயினும் அசையக் கூட முடியாத நிலையில் உடல் இருந்தாலும் மனம் அப்படியில்லையே. அது பதறுகிறதே.

“ஐயா!” என்று மிகுந்த நெந்த குரலில் அழைத்தான் தன் பக்கத்திலிருந்தவனை. அவன் சட்டெனத் தண்ணீரை அவன் வாயில் விட்டான்.

“ஐயா!” என்றான் மீண்டும்.

தண்ணீர்ப் பாத்திரத்தை மீண்டும்...

“ரஹ்மத், அவன் தண்ணீர் கேட்கவில்லை. ஏதோ சொல்ல விரும்புகிறான் என்று நினைக்கிறேன்” என்று கம்பீரக் குரல் பேசியதும் ரஹ்மத் என்பவன் பில்லமன் அருகில் நெருக்கமாக உட்கார்ந்து “என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டான்.

“சாகும் நிலையிலிருக்கும் என்னைக் காப்பாற்றும் தெய்வமான நீங்கள் யார்?” என்று மிகவும் சிரமப்பட்டுக் கேட்டான் பில்லமன்.

“பில்லமா! நீ சாகும் நிலையில் இருப்பதற்கு யார் காரணம்?” என்று அந்தக் கம்பீரக்குரல் கேட்டதும் “பாதுஷாவின் மகனே, மன்னிக்க வேண்டும். மனிதப் பிறவியில் மகா மோசமானவன் நான். எனவே என்னைப் போன்ற இன்னொரு நீசனால் இந்நிலைக்குள்ளானேன்.”

“அவன் யார்?”

“கம்பிலியாக நடிக்கும் கயவன்.”

“நீதான் அவனைக் கம்பிலியாக நடிக்கச் செய்தவன்.”

“உண்மைதான்! அதன் பலனை இன்று அனுபவிக்கிறேன்.”

“உனக்கும் அவனுக்கும் என்ன தகராறு?”

“ஒன்றுமில்லை. நான் தனியாக இருந்த போது நானாகவே பேசிக் கொண்டேன். அப்படிப் பேசியதில் அசல் கம்பிலி மகாராஜாவின் வாழ்க்கை முடிவதைக் காண விரும்புவதாகக் கத்தினேன். இவன் தாக்கிவிட்டான்.”

“நீயும் மோசம். அவனும் மோசம். நீயோ உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் நினைப்பவன். அவனோ பெற்ற தாயையே மோசம் செய்யக் கூடியவன். உங்கள் இருவரில் அதிகம் கெடுமதி கொண்டவர்கள் யார் என்று எவராலும் கூற முடியாது, இல்லையா?”

“ஆமாம். மறுக்காமல் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால் கடந்த முப்பது நாழிகையில் ஏற்பட்டிருந்த நரக வேதனை கடந்த முப்பதாண்டு வாழ்க்கையை மறக்கச் செய்துவிட்டது இளவரசே!”

“மெய்யாகவா?”

“ஆமாம்! நான் இது வரை ஆண்டவன் பெயரைக் கூடக் கூறியதில்லை. இப்போது இதய பூர்வமாகக் கூறுகிறேன். அந்த ஆண்டவன் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன் மாறிவிட்டேன்.”

“மாறிவிட்டேன் என்றால்...?”

“கம்பிலி ஒரு போலி. நான்தான் அவனை உலகுக்குக் கம்பிலியாகக் காட்டி இது நாள் வரை ஏமாற்றி வந்தவன் என்று மனமொப்பி அறிவித்திடத் தயார்.”

“கம்பிலியும் நீயும் இப்படி உலகைப் போலி வேஷம் போட்டு மட்டும் தானா ஏமாற்றினீர்கள்?”

“என்னைப் பொறுத்த வரை இதுதான் உண்மை. ஆனால் படவேட்டரையர் மானிகைக்குத் தீ வைத்தான் அவன். நான் அதை நேரிடையாகச் செய்யவில்லை.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

என்றாலும் நான் அவனைத் தடுக்க முயன்றேன். பயனில்லை. அவர் மகளில் இளையவளை மட்டும் கவர்ந்து, மூத்தவளையும் அந்த அரசருடன் எரித்திடவே அவன் திட்டமிட்டான். ஆனால் நான் வெகுவாக வேண்டி அந்த இரு பெண்களும் வெளியேறும் வரை தீ வைப்பதைத் தடுத்தேன்.

“அவனுக்கு எப்படித் தீ வைக்கும் அவ்வளவு மோசமான ஒரு நினைவு உண்டாயிற்று?”

“படவேட்டரையர் ஆறு ஆண்டு காலம் அவனைச் சிறையில் வைத்திருந்தார். பகையுணர்வும் வெறுப்புணர்வும் மூள இதுவே முதற்காரணம். பிறகு தேவிக்கோட்டையில் நாங்கள் கொள்ளைப் பொருள்களைச் சேர்க்கப் போன போது படவேட்டரையரை, ஒரு இசகு பிசகான சூழ்நிலையிலிருந்து அவன் தப்பும்படி செய்தான்.”

“அது என்ன?”

“அயல் நாட்டுத் திருட்டு கோஷ்டி ஒன்று கடல் ஓடி வந்து படவேட்டுக் கோயிலில் கொள்ளையடிக்க ஏற்பாடு செய்து அங்கு நுழையவும் செய்தார்கள். ஆனால் படவேட்டார் அவர்களைப் பிடித்துவிட்டார்கள். பூசாரியார் அவர்களைக் கொலை செய்ய வேண்டாம் என்றும் தெய்வம் தண்டிக்கும் என்றும் விடச் சொன்னார். அரசரும் இணங்கினார். ஆனால் அவர்கள் தோணியில் ஏறுகிறார்களா என்று கவனிக்க அவரே தேவிக்கோட்டைத் துறைக்கு வந்தார். நாங்களும் இருந்தோம். ஆனால் கடல் கொள்ளையர் வேறு பலர் அங்கு கூடி இவரைக் கவர்ந்து கொலை செய்ய முயன்றனர். ஏதோ ஒரு நல்ல நினைவில் கம்பிலியும் தேவிக்கோட்டையாரும் இவருக்கு ஏதும் நேராமல் தடுத்துவிட்டனர். இச்செயலுக்காக தன்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்த படவேட்டார் இவன் பொன்னையும் பொருளையும் கொள்ளையடிப்பவன் தானேயென்று பொன் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தார். ஆனால் இவன் நாடியது அவர் மகளை; அவர் ஏசி விரட்டிவிட்டார். இவனுக்குத் துணை போன தேவிக்கோட்டையாரையும் விரட்டிவிட்டார். அன்று வளரத் துவங்கிய பகை நாளடைவில் வளர்ந்து தீ வைப்பில் வந்து முடிந்தது.”

“படவேட்டு ராஜா யாரையும் அவமதிக்கும் குணமுடையவரல்லவே?”

“உண்மை, ஆனால் இந்தக் கம்பிலி எவ்வளவு கேவலமானவன் என்பது அவருக்கு எத்தனையோ காலமாகத் தெரியும். சத்தி வேட்டார் மகள் வாழ்வைக் கெடுக்கத்

துணிந்தான். ஏற்கெனவே எத்தனையோ உத்தமிகள்... அதெல்லாம் இவருக்கு நன்கு தெரியும். இவரிடமே கைதாகி சிறைப்பட்டவன். எனவே, இனி நான் நல்லவனாயிருக்கிறேன். உங்கள் மகளைக் கொடுங்கள் என்று கேட்டால் அதை அவர் ஏற்பாரா? இவர் கூட அந்தத் தேவிக்கோட்டை வீரசோழகன். எங்கள் யாவரிலுமே கொடிய மனம் படைத்தவன். அவன் கொள்ளிடமும் கடலும் கூடும் இடத்தில் தனது கடல் துறையை மட்டுமின்றி, அவன் செய்யும் முறைகேடான செயல்களின் தலைமை நிலையமாகவும் அதைக் கொண்டிருக்கிறான். பொன்னையும், பெண்களையும், கொள்ளையடிக்கிறான். அவனை எதிர்ப்பவர்களை...”

“தெரியும். ஏதோ முதலைப் பண்ணையாமே... அங்கு தூக்கியெறிந்துவிடுகிறானாம்...”

“ஆமாம், அந்தக் கோரமான செய்கையை நம் பார்த்தால் குலை நடுங்கிப் போகும். அசுர மனம் படைத்தவர்களே ஆடிப்போவர் அந்தக் கொடுமையைக் கண்டு! அந்தப் பாவி ஆமூர் அமிர்தலிங்கச் சோழகரின் சொந்தப் பங்காளி. அவரையே தினம் பொழுது விடிந்தால் பாடாய்ப் படுத்துவான். படவேட்டார் அவனிடம் ‘நீ நேர்மையாக இருந்தால் நானே உனக்கு நண்பனாயிருப்பேன்’ என்றார். அவனோ ‘முதலைகள் மனிதர்களைக் கொன்று தின்னும் கோரத்தைக் காண்பதில் உள்ள மகிழ்ச்சி இதனால் ஏற்படுமா?’ என்று கேலி செய்தான்.”

“அடக் கடவுளே!”

“ஆமாம்! கடவுள் கூட அவன் மனதை மாற்ற இயலாத அளவுக்குக் கொடியவன், கம்பிலியின் நண்பன்.”

“உனக்கும்தான் நண்பன்!”

“உண்மை இளவரசே! இல்லையென்று கூறவில்லை. நான் இனி பிழைப்பது என்பது குதிரைக் கொம்பு. அதற்குள் இயன்ற வரை சில நல்ல செயல்களைச் செய்துவிட்டுச் சாகவே விரும்புகிறேன்.”

“அந்த நல்ல செயல்கள் எவை?”

“முதலில் நீங்கள் படவேட்டார் மாளிகையை தீ வைத்து அழித்திடவில்லை. கம்பிலி வைத்தான், நான் துணையாக இருந்தேன் என்பதை உலகுக்கு அறிவிப்பது.”

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

“காலங் கடந்த ஞானோதயம்! என்றாலும் உண்மையை அறிவிக்க உண்டான மனமாற்றத்தை வரவேற்கிறேன். இரண்டாவது...”

“கம்பிலித்தேவன் என்னும் இவன் என்னால் உருவாக்கப்பட்ட போலிக் கம்பிலிதான். புங்கனூர்க் காட்டுக்குள் இவன் ஒரு குட்டிக் காட்டு ராசா. அவ்வளவுதான். இவன் தொழில் பெண்களை வேட்டையாடுவது. ஏமாளிகளைக் கொள்ளையடிப்பது. ஆனால் நான்தான் அந்த மகாராஜாவின் மேல் வஞ்சந்தீர்க்கும் மனப்பான்மையில் இந்த விஷ நாகத்தை உருவாக்கினேன் என்று உலகுக்கு அறிவிப்பது.”

“மூன்றாவது?”

“நான் இது வரை செய்த கொடிய குற்றங்களுக்காக தண்டனை அனுபவித்து விட்டேன். வினை விதைத்தவன் வினையைத்தான் அறுப்பான் என்பதை அறிந்த முடிவுடன் எங்கள் மகாராஜாவிடம் போய் காலில் விழுந்து நான் போலி மகாராஜாவால் சாக இருந்ததற்கு பதிலாக உண்மையான உங்கள் கரத்தால் சாவதற்கே வந்தேன் என்று அறிவித்து அவர் காலடியில் சாவது.”

“பேஷ்! பேஷ்! பில்லமராயரே. சாகுந் தறுவாயிலாவது நீங்கள் சற்றுத் திருந்தி நற்புத்தியுடன் பேசுகிறீர். ஆனால் உங்களுடைய அந்தப் போலி செத்த பின்னர் கூடத் திருந்த மாட்டான் என்பது புரிந்துவிட்டது.”

“உண்மைதான் இளவரசே!”

“நல்லது, நீ உண்மையாகவே மனம் மாறியவன் என்றால்...”

“முதலில் நான் பல்லாளரை சந்தித்தாக வேண்டும். அவரிடம் நிகழ்ந்த அத்தனை உண்மைகளையும் கூற வேண்டும். படவேட்டார் மாளிகை எரிப்புக்கும் உங்களுக்கும் லவேலேசமும் சம்பந்தமில்லை என்பதை என் வாயாலேயே நிரூபித்திட வேண்டும்.”

“உன் எண்ணத்தைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் உன்னால் இங்கிருந்து நகர முடியாது. நகர்ந்தால் செத்துப் போவாய்.”

“இல்லை இளவரசே. என் வாழ்நாளில் இந்த ஒரு நற்பணியாவது செய்ததாக இருக்கட்டும். ஏன் என்றால் தங்களைப் பழி வாங்கவென்று பல்லாளர் தலைமையில் ஆயிரமாயிரம் பேர்கள் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள். எங்கே எங்கே என்று ஒரே ஆத்திர உணர்வுடன் அவர்கள் காடுகளிலும் மலைகளிலும் தேடி அலைவதால் ஏற்பட்டுள்ள

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com

ஆத்திரம், சோர்வு, வேகம் எல்லாம் அவர்களுடைய பழி தீர்க்கும் வேதத்தைக் கொலை வெறியாக மாற்றிவிட்டது என்றாலும் அதிசயமில்லை. எனவே இப்போதே என்னை அங்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள். உண்மையைக் கூறும் வரை இந்த உயிர் என் உடலுக்குள் நிலைத்திருக்கும். அதை விடவும் மாட்டேன்!” என தேம்பிய குரலில் கூறியதும் உலாப்கான் ரஹ்மத் அலியைக் கலந்து ‘சரி, எப்படியிருந்தாலும் இவன் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வதன் மூலம்தான் தன்னைப் பற்றிய உண்மையைத் தரணி அறிந்திட முடியும். வெறியுடன் திரியும் அவர்கள் நெறியுடன் திரும்புவர்’ என்று முடிவு செய்தான்.

குதிரை மீது அவன் வெகு எச்சரிக்கையுடன் அமர்த்தப்பட்டான். இரு புறத்திலும் ஆட்கள் மிகக் கவனமாக இருக்க உலாப்கான் அவனுடன், பல்லாளரும் அவர் நண்பர்கள் குழுமியுள்ள இடம் சென்றனர்.

கம்பிலி தவிப்பதையோ, துடிப்பதையோ யாருமே கவனிக்கவில்லை. சித்தேஸ்வரி மெதுவாக நடந்து வந்தாள். அவளுடைய வீர விழிப் பார்வையில் கருணைக்குப் பதில் இருந்தது என்ன? நடையில் இருந்த அலாதி யானதொரு கம்பீரம் தெய்வீக நடையாய் அல்லவா எடுத்துக் காட்டியது. துஷ்டர்களைப் பழி வாங்குவதில், இஷ்டர்களைக் காப்பதில் படவேட்டம்மன் இன்றல்ல நேற்றல்ல, காலம் காலமாய் அருள் புரிந்து வருகிறாள் அல்லவா! அவளேதான் இப்படி சித்தேஸ்வரி உருவில் வருகிறாளோ... மனிதர்களிலே பரம நீசனான கம்பிலியை அவள் கைகளாலேயே பழி வாங்க வேண்டுமென்பதுதான் தெய்வத்தின் தீர்ப்பா...

ஆனால் அதிக நேரம் இது பற்றி யாருமே சிந்தித்து ஆராயும் முன் அங்கே படவேட்டம்மனே வந்துவிட்டதாகக் கருதி தங்களுையே மறந்த தெய்வீகச் சூழ்நிலையில் தங்களை ஈடுபாடுத்திக் கொண்டு விட்டனர்.

ஆடி ஓடி அலண்டு அடங்கிக் கடைசியில் ஒரு மூலையில் கிடந்தான் அண்மைக் காலம் வரை பயங்கரமான பேயனாக ஆடி ஆர்ப்பரித்த கம்பிலி.

“பல்லாள மகாராயரே, நாம் தெய்வத்தின் தீர்ப்புக்கு கட்டுப்பட்டவர்கள்” என்று பணிவுடன் கூறிய பூசாரி பொன்னப்பர் “அம்மா படவேட்டம்மா! இந்தக் குழந்தைகளின் தாய் தந்தையாகவும், ஜீவரட்சகியாகவும் இருந்து மங்கலமான நற்செயல்களை நடத்தவிருக்கும் நீ, இந்தக் கொடியவனின் உயிரை இழக்கச் செய்வதன் மூலம்...”

கௌதம் பதிப்பகம்

பேசி: +91-94440-86888 www.gowthampathippagam.com

“இல்லை, இவன் இனி சாகப் போவதில்லை. இதற்கு முன் கையிழந்தான். இப்போது காலையும் இழந்துவிட்டான். இனி உருளுவான். ஆமாம், நடக்கவும் முடியாது. பார்க்கவும் முடியாது. அதோ கிடக்கும் அவனைப் பாருங்கள். அவன் கண்கள்... இனி அவை அவனுக்குத் தெரியாது. எந்தக் கண்களால் அவன் காமவெறியனாகி, கன்னி வேட்டையாடி, ஊரையும் உலகையும் ஏமாற்றி வஞ்சிப்பதில் மகிழ்ச்சி கண்டானோ அந்தக் கண்கள்...” என்று சொல்லிக் கொண்டே சித்தேஸ்வரி அவனை நெருங்கிய போது யாரும் அவள் இருந்த பக்கம், அவன் கிடந்த நிலை எதையுமே பார்க்க அஞ்சி மறுபடியும் திரும்பித் தங்கள் கண்களை மூடிக் கொண்டுவிட்டனர்.

படவேட்டு ராஜ்யத்தில் அன்று நிகழ்ந்த அமார்க்களம் மகிழ்ச்சிகரமானது. நேற்று வரை நாட்டிலே நிலவிய கொடுமை நிலை, கோர வினைகள் யாவும் அகன்று, அன்னை ரேணுகாம்பாளம்மன் கோயிலில் கூடியிருந்த கூட்டத்தைக் கண்டால், அவை நிகழ்ந்திடாத கனவுகளாகவே தோன்றின.

மன்னர், குடிமக்கள் என்ற வேற்றுமை எதுவுமில்லாத சர்வசமரச சந்தோஷமான சூழ்நிலையில் பல்லாளர் முதல் வில்லாளர் வரை இருந்தனர். ஆம்! பல்லாளருக்கு ஒரு விதத்தில் இரட்டைச் சந்தோஷம் என்றால் வில்லவருக்குப் பல விதத்திலும் சந்தோஷம்.

பல்லாளருக்கு உலாப்கான் குற்றமற்றவன் என்றறிந்த பிறகு நல்லகாலமாகப் பழிவாங்கும் வேகத்தில் அவனை ஒன்றும் செய்யாமல் இருந்தோமே என்ற நிம்மதிதான் மகிழ்ச்சிக்கு முதல் காரணம். இரண்டாவது புவன சுந்தரிக்குத் தான் அபிமான சகோதரன் என்ற உறவுமுறையில் அவளை விஜயகுமார வில்லவரையனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கும் பொறுப்பினை, பூசாரியாரும் மற்றவரும் தன்னிடம் ஒப்படைத்திருப்பதால் உண்டான பெருமிதம்.

ஆனால் உலாப்கான் இந்தத் திருமண நிகழ்ச்சிக்காகவே தாமதிக்கிறான் என்பதை அவர் அறிவார். அவனுடன் கட்டுப்போட்டு வந்தவன் வேறு யாரும் அல்ல, நீண்ட காலமாகக் கம்பிலிக்கு உதவிய பில்லமன்தான். தன்னால் கொல்லப்பட்டுவிட்டான் என்று கம்பிலி நினைத்திருந்த அதே பில்லமன்தான் என்று அறிந்திருந்தாலும் அவன் நிலைமைக்கு அவர் வெகுவாக வருந்தினார்.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com, www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com, www.tamilthiraiulagam.com

உலாப்கான் நிதானமாகவே சொன்னான்: “நான் விரைவில் எங்கள் நாடு திரும்புவதற்குக் காரணம் மகாராஜா கம்பிலித்தேவர் சாகர் நாட்டுத் தலைவருடன் இணைந்து எங்களை எதிர்த்துப் போரிட முடிவு செய்துவிட்டார். அதுமட்டுமல்ல, அவர் வேகமாக முன்னேறவும் செய்கிறார் என்றும் தகவல். தற்போது என் தந்தையே அவரை நேரடியாக எதிர்த்திட டில்லியிலிருந்து புறப்பட்டு விட்டார் என்றும் செய்தி வந்திருக்கிறது. எனவே கடமை என்னை அழைக்கிறது” என்றான்.

பல்லாளர் அவனுடைய நிலையை ஆமோதித்தார்.

“தென்னகம் துருக்கர்களின் ஆதிக்கத்துக்குப் பூரணமாக உட்படுவதென்பது அவ்வளவு சுலபமாக நடக்கக் கூடியதல்ல. இரண்டாவதாக வடநாடு போல ஆந்திரா, கர்நாடக ராஜ்யங்களிலும் துருக்கர் ஊடுருவி நிலைத்திட வாய்ப்பு ஏற்படுகிறதென்றால் அங்கு சிதறிக் கிடக்கும் சிற்றரசர்களே காரணம். எனினும் இங்கும் இப்போது ஒன்றி நிற்கும் சூழ்நிலை இல்லை. ஒருக்கால் விஜயநகரத்தின் அரசர்கள் வலுப்பெற்று இங்கு கூடத் தமது அரசாட்சியைப் பரப்பிட விரும்பினார்களானால் அனேகமாக வெற்றி கிடைக்கலாம் அவர்களுக்கு என்று நான் நினைக்கிறேன். ஏன்? எனக்கே வலுவிருந்தால் கூட இப்போதைய சூழ்நிலையில் நான் சோழ பாண்டிய கேரள நாடுகளில் பரவி நிலைக்க முடியும். வலுவில்லை. மனமும் இல்லை. என்றாலும் ஒரு இந்து என்ற முறையில் நான் கம்பிலி நாட்டுக் கம்பிலி தேவமகாராஜா வெற்றியடைய வேண்டுமென்றே விரும்புகிறேன். ஆயினும் டில்லியின் அதாவது உங்கள் வலிமை வெகுவாக அதிகரித்துவிட்டது. எனவே எதையும் உறுதியாகச் சொல்லிட முடியவில்லை” என்றார்.

உலாப்கான் புரிந்து கொண்டான் அவர் நிலையை.

“நல்லது பல்லாளரே! நீங்கள் முதல் தரமான ராஜதந்திரி. மக்கள் எவ்வளவுக்குச் சிரமப்படாமல் இருக்க முடியுமோ அவ்வளவுக்கு அரசர் நிதானிக்க வேண்டுமென்ற கருத்துள்ளவர். எனவே அந்த உயர் நோக்கங்கொண்ட உங்களுக்கு என் வணக்கத்தைக் கூறி இந்தத் திருமண நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்” என்று கோரியதும் அவரும் மறுக்கவில்லை.

இங்கு மட்டும்தானா மறுப்பில்லாத ஒற்றுமை மனோபாவம்! அங்கே திருமண மண்டபத்தில் விஜயகுமாரன் தனது வீரத்தைக் காட்ட கம்பிலி கொடுத்த சந்தர்ப்பம் வீணாகி விட்டாலும் அவனை ஒரேயடியில் வீழ்த்திவிட்ட தனது காதலி புவன சுந்தரியை

கௌதம் பதிப்பகம்

பேசி: +91-94440-86888 www.gowthampathippagam.com

உரிமையாகப் பாராட்டும் நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இன்பப் பரபரப்பில் தவித்தான்.

அவளோ 'இன்னும் ஏன் தாமதிக்கிறார்கள் இந்த பூசாரியாரும் மற்ற பெரியவர்களும் திருமணம் நிகழ்வதில் தீவிரம் காட்டாமல்?' என்று தவித்தாள்.

படவேட்டம்மன் ஆலயமணிகள் கணகணவென்று முழங்கின. மேளதாளங்களும் முழங்கி மங்கல நாண் பூட்டும் நேரத்தைச் சுட்டிக்காட்டின. பல்லாளர் முன்னே வந்தார். பூசாரிகள் மங்கல நாணை எடுத்து அம்மன் காலடியில் வைத்து வணங்கினர்.

“தம்பி! அதை எடுத்து இந்தப் படவேட்டுச் செல்வியின் கழுத்தில் பூட்டு” என்றார் பூசாரி.

தாங்க முடியாத மகிழ்ச்சியாலும் சந்தர்ப்பங் கருதி கூடிவிட்ட நாணத்தாலும் நாணிக்கோணித் தன் சங்குக் கழுத்தை இளவலிடம் அடைக்கலமளித்தவள் கண்கள் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்க்கா விட்டாலும் ஓரக்கண்களால் பார்த்திடத் தயங்கவில்லை.

அவனும் இந்தப் பார்வையிலேயே தன்னை மறந்து மங்கல நாணை மூன்று முடிச்சுகளுக்கு மேலேயே...

கண்ணோடு கண் நோக்கி அவற்றாடே கருத்தும் கலந்திட்ட பிறகு அவர்கள் இருவரும் ஒருவராகிவிட்ட நிலையில் நாம் அநாவசியமாக அங்கு இருப்பது அத்துமீறிய செய்கை என்பதால் 'வாழ்க!' என்று கூறிவிட்டு விடைபெறுவோம்.

முற்றும்

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.deviscorner.com, www.dharanishmart.com,
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.com, www.dharanish.in, www.triptraveltour.com,
www.tamilthiraiulagam.com